

Giới thiệu Mỹ Nhân Ôm Yếu

Bạn đang đọc truyện Mỹ nhân ôm yếu của tác giả Trầm Lượng trên website đọc truyện online.

Hắn muốn không nhiều lắm, cũng chỉ là một cuộc sống bình thường thôi,

Nhưng hắn không được toại nguyện, chỉ vì chức nghiệp hắn làm. Không giống người thường a!

Mà khi hắn biết được mình cùng nàng sẽ có kết tinh tình yêu, hắn thật tình muốn vứt bỏ quá khứ,

Chẳng qua hắn muốn vứt, nhưng có người không cho phép,

Vì thế, hắn đành phải mang theo nàng bỏ mạng thiên nhai, thuận tiện lần tìm danh y,

Ai bảo tiếc nuôi lớn nhất đời này của hắn, chính là tận mắt thấy nàng vì hắn mà bị mù chứ!

Đáng tiếc là, thần vận mệnh tựa hồ rất thích cùng hắn đối nghịch,

Hắn thật vất vả và trèo đèo lội suối, chịu thiên tân vạn khổ, rốt cục cũng có chút cơ hội giúp nàng hồi phục thị lực,

Lại không dự đoán được, không ngờ trước đó nàng đã bị hạ độc Đoạt Mệnh hoàn?!

Chẳng lẽ hắn đời này cũng chỉ có thể thấy nàng đau yếu, cũng không có cách nào chiếu cố nàng khỏe mạnh giống như cục cưng sao?

Không! Hắn không phục.....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trần nhỏ của Giang Nam, sông suối như dệt, nước biếc bao quanh, cảnh trí như họa, sông ngòi, cầu nhỏ, người chèo thuyền tấp nập thu hết vào đáy mắt, trong bộn rộn lại có một vẻ đẹp nhân nhĩ yên tĩnh.

Đột nhiên, cửa sau của một căn nhà bình thường nào đó chậm rãi mở ra, nữ tử thân hình đơn bạc một tay ôm chậu giặt quần áo, một tay chậm rãi sờ soạng đi tới bậc thềm ở bên tàu ngoài cửa sau, thật cẩn thận đi đến bờ sông, ngồi xuống chậm rãi giặt giũ quần áo trong chậu.

Nàng, làn da quá mức tái nhợt, tướng mạo không thể nói là tuyệt mỹ điểm lệ, cùng lắm chỉ có thể nói là thanh tú chi tư, liền ngay cả đôi mắt to ngập nước trên khuôn mặt khiến người ta kinh diễm thủy linh cũng không có thần, tựa như hai đầm nước đen không chút gợn sóng khảm lên mặt nàng, một chút sức sống cũng không có, khiến người ta vừa thấy liền biết là cô nương mất mủ.

Chỉ thấy nàng thật cẩn thận giặt quần áo, một hồi lâu sau, mới chậm rãi đứng dậy, ôm chậu gỗ đựng quần áo đã giặt sạch, chậm rãi sờ soạng trở về nhà, ai ngờ chậu quần áo còn chưa kịp buông, một mùi máu tươi nhân nhĩ như có như không bay tới.

“Thương?” Không kinh sợ mà còn mừng rỡ, nàng nghiêng đầu, cánh môi trắng nhợt khẽ nhếch, khoan khoái cười yếu ớt, ôn nhĩ thử gọi khẽ.

“Là ta.” Trong nắng sớm mờ mờ, tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên, mây kiếm mũi cao, một nam tử lạnh lùng cương nghị không biết đến khi nào, một tay mềm nhẹ ôm nàng, một tay lấy chậu quần áo trong tay nàng, để lên bàn, không chút kinh ngạc vì nàng phát hiện hắn đến.

Trên thực tế, ở trước mặt nàng hắn không che giấu hơi thở của mình.

Nghe tiếng, nụ cười của nàng càng sâu hơn, bị hơi thở nam tính quen thuộc vây quanh, tay nhỏ bé nhột nhột chậm rãi sờ gương mặt cương nghị của hắn, cẩn thận cảm thụ xúc cảm ấm áp dưới ngón tay; Mà nam nhân chỉ lẳng lặng tùy ý để nàng vuốt ve mặt mình, con ngươi đen thâm thúy gắt gao ngừng trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, trong mắt thâm tình vô hạn.

Một hồi lâu, sau khi nàng dùng mười ngón tay “nhìn kỹ” hắn, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn tựa vào lồng ngực dày rộng, hưởng thụ ôn tồn sau nhiều ngày ly biệt.

“Ta nên mua nha hoàn giúp nàng.” Ánh mắt sắc bén quét về phía chậu quần áo bên cạnh, trong tiếng nói trầm thấp của nam nhân có thương tiếc, nhắc lại đề nghị nhiều năm qua.

“Thực sự không cần.” Lắc đầu, lại cự tuyệt, nàng khẽ cười yếu ớt. “Hàng xóm láng giềng sẽ giúp muội, bản thân muội cũng có thể làm, huynh đừng quan tâm.”

Hiểu được tính tình cứng cỏi của nàng, cho dù mất mùa, vẫn có thể tự chăm sóc tốt bản thân, nam nhân thuận ý không nhiều lời nữa, cẩn thận đỡ nàng tới ghế ngồi xuống, không muốn để nàng mệt nhọc thêm. “Nàng nghỉ ngơi một lát, quần áo này để ta đem phơi.”

“Thương!” Nắm lấy người hắn định rời đi, mặt nàng phấp phồng kêu nhỏ, vội vã muốn nói cho hắn một tin vui.

“Hửm?”

“Muội có.” Dịu dàng mỉm cười, trong giọng nói không giấu được vui sướng.

“Nàng.” Lời nói cứng lại, ánh mắt kích động nhìn xuống cái bụng không thấy gì thay đổi gì của nàng, bỗng dưng, hai đầu gối hắn khẽ cong quỳ trước mặt nàng, nghiêng đầu thật cẩn thận dán lỗ tai vào bụng nàng, tiếng nói vốn trầm ổn trở nên run rẩy. “Mấy. Mấy tháng?”

“Hai tháng.” Biết được kích động trong lòng hắn, nàng mỉm cười, tay nhỏ bé khẽ vuốt khuôn mặt nam nhân trên bụng, tiếng nói vừa ôn nhã lại dịu dàng. “Tám tháng nữa, huynh sẽ làm cha! Tương lai, con cái chúng ta sẽ thành đàn, huynh có thể ở dưới đại thụ trước viện dạy bọn nhỏ đọc sách tập võ; Khi bọn trẻ không ngoan, huynh có thể mắng chúng, xử phạt chúng, làm phụ thân mặt đen.”

“Vậy còn nàng?” Tưởng tượng thấy cảnh nàng miêu tả, khuôn mặt lạnh lùng không khỏi hiện lên nụ cười dịu dàng. Chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ có tương lai, nay, có nàng làm bạn, hắn rốt cục cũng có tương lai yên bình lại hạnh phúc như những người bình thường.

“Muội đương nhiên làm mẫu thân mặt trắng, khi bọn nhỏ đến khóc lóc kể lể phụ thân mặt đen nghiêm khắc trách phạt, sẽ dịu dàng cười nói cho chúng, kỳ thật phụ thân mặt đen là phụ thân rất tốt, rất hiền lành.”

Nghe vậy, hắn cảm động cười khẽ, nhưng đáy lòng lại nhanh chóng xẹt qua một tia lo lắng.

Tương lai a. Vì tương lai của hắn, nàng cùng con, hắn nên rời khỏi.

“Đại ca ca, huynh bị thương sao?” Vườn trồng trọt hẻo lánh gần phòng bếp, tiểu cô nương bảy tuổi nghiêng đầu, tò mò hỏi nam hài mười hai tuổi nằm trong bụi hoa, quần áo có vết máu.

Chậm rãi thân nhiên mở mắt, nam hài mặt không chút thay đổi. “Ngươi là ai?”

“A Tò! Đại ca ca, ta là A Tò.” Tiểu cô nương cười với hắn, nụ cười hồn nhiên sáng lạn, cũng từ đây đáy lòng nụ cười này in sâu trong đáy lòng lạnh nhạt của hắn.

“Rời khỏi Huyền Cực Môn?” Trong Nghị Sự Đường khí thế uy nghiêm, nam tử trung niên một thân trầm ngưng khí phách, cũng chính là môn chủ của tổ chức sát thủ Huyền Cực Môn mà mọi người giang hồ nghe thấy liền biến sắc, — Đồ Bá Thiên nhíu mày khẽ hỏi, ngữ khí hòa hoãn kia đủ khiến phần lớn đám sát thủ cấp dưới không sợ chết biết rõ tính tình hắn cả người phát run, nhưng mà, nam tử lạnh lùng đứng yên giữa phòng mặt vẫn không chút thay đổi, thần thái chưa từng sợ hãi dao động qua.

“Dạ! Xin nghỉ phụ thành toàn.” Huyền Thương trầm tĩnh thỉnh cầu, khuôn mặt đạm mạc nhìn không ra bất kỳ tình cảm gì.

“Vì sao?” Ánh mắt sắc bén quét qua y vài lần, phảng phất muốn xem thấu tâm tư y, Đồ Bá Thiên lạnh giọng hỏi.

Trong đời này, hắn chỉ thu hai đứa trẻ bị bỏ rơi làm nghĩa tử, Huyền Thương chính là một trong số đó. Từ nhỏ, hắn liền nghiêm khắc tài bồi chúng, mà chúng cũng không phụ kỳ vọng, từ mười lăm tuổi lần đầu tiên ra làm nhiệm vụ liền chưa từng thất thủ, chặn giết vô số cao thủ giang hồ, làm cho Huyền Cực Môn trở thành tổ chức sát thủ mà giới võ lâm nghe thấy liền biến sắc, nhiều năm qua là trợ thủ đắc lực nhất của hắn, mất đi đứa nào đối với Huyền Cực Môn đều là tổn thất thật lớn.

Nhưng mà, nay Huyền Thương lại không báo trước quyết định muốn rời khỏi, đến tột cùng là vì sao?

Đối mặt với câu hỏi, Huyền Thương lặng im không nói, nhưng về kiên quyết trong mắt lại chưa từng dao động.

Thấy thế, Đồ Bá Thiên cũng biết nghĩa tử này có tính hướng nội, mọi việc đều giấu trong lòng, lập tức thay đổi phương thức. “Huyền Thương, con nên biết nghĩa phụ chỉ có một đứa con gái.” Chưa nói hết ý, lời này có nghĩa khác.

Nghe vậy, cho dù lãnh hội được gì, Huyền Thương vẫn không nói.

“Huyền Thương, đối tượng trong lòng Diễm Dao trước giờ vẫn là con, ngày sau nếu hai đứa thành thân, đại vị môn chủ này sớm hay muộn cũng để con ngồi vào, chẳng lẽ con không muốn?” Thấy y vẫn không phản ứng, Đồ Bá Thiên dứt khoát nói rõ, có ý định để nghĩa tử khổ tâm tài bồi trở thành rễ đông sang, tương lai tiếp chưởng Huyền Cực Môn.

Đồ Diễm Dao?

Đại tiểu thư Huyền Cực Môn địa vị cao cao tại thượng, Huyền Thương hẳn có tài đức gì mà xứng đôi được? Khóe miệng cơ hồ muốn nhếch thành nụ cười trào phúng, hẳn vẫn yên tĩnh không gợn chút sóng.

“Huyền Thương đối với vị trí môn chủ không có hy vọng xa vời, cũng tự nhận không xứng với đại tiểu thư, xin nghĩa phụ thứ lỗi.” Không kiêu ngạo không siểm nịnh nói ra tâm ý của mình, hẳn vẫn cự ki kiên định.

“Huyền Thương, con đây là ghét bỏ Diễm Dao?” Có ý tốt giả hòn ngọc quý trên tay lại bị trả về, Đồ Bá Thiên giận quá thành cười, lửa giận thiêu đốt.

“Huyền Thương không dám.”

“Khá lắm không dám!” Cười lạnh hét lớn, trợn mắt trừng, thân hình nhanh nhẹn dừng mãnh thoáng chốc phát ra sát khí bức người. “Huyền Thương, việc người cùng Diễm Dao tạm thời không nhắc tới! Hiện nay, nghĩa phụ chỉ hỏi người một câu — người thật sự muốn rời khỏi Huyền Cực Môn?”

“Dạ!” Tiếng nói trầm ổn kiên quyết hữu lực, hoàn toàn không một chút chần chờ.

Mắt hồ sắc bén thâm trầm nhìn, Đồ Bá Thiên biết khi y hạ quyết tâm sẽ tuyệt không quay đầu, trong lòng lập tức có quyết định.

“Môn quy Huyền Cực Môn, người hẳn là rất rõ.” Trong ngọt ngọt, tiếng nói nghiêm nghị vô tình vang lên.

“Huyền Thương hiểu!” Gật gật đầu, từ khi nổi lên ý tưởng rời khỏi Huyền Cực Môn, hẳn đã sớm giác ngộ.

Trong môn quy nghiêm khắc của Huyền Cực Môn có một điều — người trong môn muốn rời khỏi tổ chức, phải không chống cự chịu ba chương của người lãnh đạo trực tiếp, nếu có thể đại nạn không chết, từ nay về sau sẽ là người tự do.

Thế nhưng, từ khi Huyền Cực Môn sáng lập tới nay, chỉ có ba người dám can đảm khiêu chiến môn quy này, hy vọng bỏ được thân phận sát thủ, nhưng không may, cả ba người này đều không toàn mạng dưới môn quy, nay có hoang trên mộ đã cao hơn đầu người rồi.

Mà hẳn, hữu hộ pháp của Huyền Cực Môn bị đám người rảnh rỗi trên giang hồ đặt danh hiệu “Câu Hồn Tu La”, địa vị trong môn gần với môn chủ, hình phạt ba chương này, chỉ có thể là môn chủ tự tay chấp hành.

“Rất tốt!” Khóe miệng nhếch lên chút ý cười ác độc, bất ngờ Đồ Bá Thiên mắt hiện sát khí, trong giây lát, người đã từ ghế hồ da bắn nhanh ra, lấy thế sớm vang chớp giật ra tay liên kích ba chương vào ngực y, chương chương ngoan lệ, không lưu tình chút nào, rõ ràng muốn đem Huyền Thương một tay bồi dưỡng ra đưa đến âm tào địa phủ.

“Phốc!” Một dòng máu tươi chọt phun ra, chỉ thấy Huyền Thương lao đảo lui nhanh vài bước, vẻ mặt thanh đạm biến trắng, hiện lên sắc xám tử khí, vừa thấy liền biết lục phủ ngũ tạng đều bị tổn hại, nội thương nghiêm trọng đến cực điểm.

“Người.....” Thấy y tuy rằng bị thương nghiêm trọng, lại ngoài dự đoán không ngã xuống chết ngay, Đồ Bá Thiên không khỏi kinh ngạc vạn phần, đôi mắt ngoan lệ lóe lên tia sáng vừa sợ vừa giận.

Không có khả năng!

Y sao có thể chịu ba chương của mình?

Đây..... Đây thật khiến người ta kinh ngạc! Một thân tài nghệ của Huyền Thương đều là hẳn truyền thụ, võ nghệ nông sâu, hẳn tất nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Mới vừa rời ra chương với tám phần công lực, vốn tưởng rằng tuyệt đối có thể khiến y chết, vạn vạn không nghĩ tới y chẳng những không ngã xuống, còn có biện pháp cứng rắn chống đỡ mà đứng.

Có lý nào, công lực Huyền Thương lại vượt qua dự đoán của hẳn quá lớn, tài nghệ tinh tiến như thế? Cho dù y trời sinh là kỳ tài luyện võ, võ học tiến bộ thần tốc, nhưng mà y chỉ mới hai mươi tuổi, lại có thể tiếp được ba chương công lực thâm hậu hơn bốn mươi năm của mình còn vẫn đứng thẳng, đây cũng có phần quá mức kinh người!

Đáng sợ! Y vốn là trợ thủ đắc lực mình nể trọng nhất, tương lai không thể đoán trước, nếu không sớm trừ bỏ, ngày sau để y tiếp tục tiến bộ, chỉ sợ sẽ hậu sinh khả úy (trò giỏi hơn thầy, người sau giỏi hơn người trước) mà thắng hẳn, đến lúc đó chỉ sợ đối với mình sẽ là uy hiếp rất lớn.

Lại nói, Huyền Thương biết quá nhiều bí mật của Huyền Cực Môn, nếu không thể dùng, vậy tuyệt đối không thể giữ lại!

Âm trầm thâm nghị, Đồ Bá Thiên không chấp nhận được người ngày sau có thể sẽ uy hiếp đến sự tồn tại của mình, cho dù là nghĩa tử từ nhỏ dạy dỗ, hắn cũng không cho phép phản bội, do đó trong lòng nổi lên ý niệm đuổi tận giết tuyệt.

Huyền Thương thấy y thần sắc biến ảo không chừng, trong mắt sát khí rất đậm, đáy lòng hiểu rõ, nhưng cũng không thấy ngoài ý muốn. Dù sao, cùng Đồ Bá Thiên trên danh nghĩa là nghĩa phụ tử, kì thực không có tình thân, từ nhỏ bị huấn luyện khắc nghiệt thành sát thủ vô tình hơn hai mươi năm qua, hắn rất hiểu tính cách không dùng được sẽ hủy diệt của Đồ Bá Thiên, tuyệt không cho phép có người uy hiếp đến sự sinh tồn của y.

Song, những năm gần đây, hắn vào sông ra chết làm sát thủ chặn giết phần đông cao thủ giang hồ, vì Huyền Cực Môn kiếm tiền cũng không ít, xem như trả ân dưỡng dục của Đồ Bá Thiên, mà ba chương hôm nay, là vì công truyền dạy võ công của y.

Từ nay về sau, hắn — Huyền Thương, sẽ không còn là sát thủ bỏ mạng vì bữa ăn, mà là một nam nhân vì chính mình, vì ái ân, vì ái nhi mà sống.

Chạm rãi lau đi vết máu nơi khóe miệng, khuôn mặt không biểu tình của Huyền Thương nổi lên một chút ý cười hiếm thấy. “Nghĩa phụ, đây là lần cuối cùng ta gọi ngài là nghĩa phụ! Từ hôm nay trở đi, Huyền Cực Môn không còn sát thủ [Câu Hồn Tu La] nữa. Huyền Thương cảm tạ ân giáo dưỡng của ngài, xin ngài hãy bảo trọng, cáo từ!” Dứt lời, bước chân lao đảo đi ra ngoài.

“Huyền Thương!” Bất ngờ, y quát to đuổi theo.

Cạnh cửa, khuôn mặt xám trắng lạnh lùng quay đầu lại.

“Vì sao muốn rời khỏi Huyền Cực Môn?” Lại chất vấn, muốn biết đến tột cùng là cái gì làm cho y cam chịu mạo hiểm chấp nhận thử thách của môn quy?

“Bởi vì ta có tương lai!” Ánh mắt thâm trầm khê liếc, lạnh nhạt nói ra lý do của mình, hắn không chút do dự cất bước rời đi.

Tương lai?!

Đã vào Huyền Cực Môn, làm sát thủ, sẽ không có tương lai!

Nghe vậy, Đồ Bá Thiên bật cười lạnh, nhưng mà nghĩ đến sau này có khả năng tạo thành uy hiếp, lập tức trên mặt ngưng trọng, trầm giọng hét lớn, “Người đâu!”

“Có thuộc hạ!” Vốn dĩ trong Nghị Sự Đường chỉ có Đồ Bá Thiên, đột nhiên xuất hiện một gã sát thủ hắc y cấp đường chủ.

“Truyền lời xuống, hữu hộ pháp Huyền Thương phản môn đào vong, toàn bộ môn nhân dốc toàn lực đuổi giết, mang thủ cấp (đầu người) hắn trở về gặp ta!”

“Dạ!” Lời chưa dứt, hắc y sát thủ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Nhìn Nghị Sự Đường không một bóng người, Đồ Bá Thiên không khỏi lạnh lùng cười.

Huyền Thương, đừng trách nghĩa phụ không giữ lời, mà là người biết quá rõ mọi chuyện của Huyền Cực Môn, võ công lại tiến bộ quá mức kinh người! Sự tồn tại của người nghĩa phụ lại không dùng được, đối với nghĩa phụ mà nói chẳng khác gì lưng bị kiam châm, không thể không trừ, không oán được ai a!

Đêm khuya thanh vắng, khắp nơi tĩnh lặng, gió đêm lạnh lạnh nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua trần nhỏ Giang Nam, cũng thổi vào trong nhà mỗi hộ dân sống ven sông.

Rắc!

Bỗng dưng, cửa sổ một căn nào đó dường như bị gió lạnh nhẹ nhàng mở ra, nhưng từ khung cửa sổ mở ra, một bóng đen cao lớn rơi xuống đất không tiếng động tiến vào phòng chủ nhân đang ngủ say, lặng yên ngồi bên mép giường, trầm tĩnh nhìn nữ tử say sưa yên giấc, nhìn nhìn, nhìn không được tình ý trong lòng, cúi đầu khẽ hôn xuống cánh môi phần nộn nhột nhột.

“Ai?” Nữ tử bừng tỉnh, thỉnh linh xoay người ngồi dậy mở đôi mắt mờ mịt vô thần, kinh hoàng quát hỏi.

“A Tô, là ta.” Biết mình dọa đến nàng, Huyền Thương lập tức lên tiếng chứng minh thân phận. “Thật có lỗi! Dọa đến nàng, phải không?”

“Thương!” Có chút kinh ngạc là hắn, nhưng trong lòng càng vui mừng hơn, A Tô hai tay sờ soạng muốn chạm vào hắn, bờ môi nở nụ cười vui vẻ.

“Huynh đã đến rồi! Đạo này huynh tới thật nhanh.” Lúc trước mỗi lần cách hai ba tháng mới có thể đến một chuyến, lần này mới rời đi không đến mười ngày, hắn liền trở về, lúc này quả thật có chút khác thường.

“Ừm.” Đáp nhẹ một tiếng, bắt được hai tay nàng đang sờ soạng trên không trung để lên mặt mình, mặc nàng vuốt ve mình, Huyền Thương khẽ cười. “Về sau ta không bao giờ đi nữa!”

Hai tay trên khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên dừng lại, A Tô trong lòng run lên, nhẹ nhàng chậm chạp hỏi: “Huynh ly khai?”

“Ừm.” Vẫn thân nhiên ừm nhẹ.

“Môn chủ chịu buông tay?” A Tô trong lòng rất rõ việc đó không có khả năng.

Nghe vậy, Huyền Thương im lặng một lúc lâu, đuôi cánh tay dài ra, gắt gao ôm nàng vào trong lòng. “Nàng sợ sao?” Hắn biết rõ cá tính đuối tận giết tuyệt của nghĩa phụ.

Đọc theo đường đi, hắn mang thương tích né tránh đồng môn cũ đuối giết, phải đi đường vòng vài lần mới thoát khỏi bọn họ, đến tìm nàng.

“Không! Chỉ cần ở bên cạnh huynh, muội không sợ gì cả.” Dựa sát vào hắn, nàng thỏa mãn than nhẹ, nhưng mà lại mơ hồ phát hiện hắn nói chuyện tựa hồ không vững vàng, có tính thần như trước, lập tức mày liễu khẽ nhíu. “Thương, huynh không sao chứ?”

“Không có việc gì!” Nhẹ vỗ về an ủi, Huyền Thương lần đầu tiên thấy may mắn vì hai mắt nàng bị mù, nhìn không thấy sắc mặt mình giờ phút này vì nội thương nghiêm trọng mà tái nhợt xám xịt.

Thật không có việc gì sao? Hắn trả lời quá nhanh, ngược lại làm người ta thấy nghi ngờ, trong lòng A Tô hơi bất an.

Thấy nàng tựa hồ còn muốn hỏi tiếp, Huyền Thương không dấu vết nói sang chuyện khác. “Con có khỏe không?” Tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng còn bằng phẳng, hắn ân cần hỏi.

Quả nhiên lực chú ý lập tức bị dời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt có sự dịu dàng hiền lành của người sắp làm mẹ. “Ừm, con tốt lắm.”

“Cơ thể có khỏe không?” Ngay cả là sát thủ vô tình trên giang hồ người người sợ hãi, tâm lý sắp làm cha cũng giống như mọi nam nhân trên thiên hạ, lòng tràn đầy sợ hãi cùng bất an, chỉ sợ thể nhi có gì bất trắc.

A..... Nam tử lạnh lùng này trong mắt người khác vô tình vô tâm, gặp chuyện không nhíu mày một chút, trước nay cũng chỉ vì mình nàng mà khản trương, thử hỏi làm sao có thể không rơi vào trong sự dịu dàng độc sủng của hắn?

Trong lòng tràn đầy nhu tình, dịu vào lồng ngực dày rộng thu lấy sự ấm áp của hắn, A Tô nở nụ cười. “Con cùng muội đều tốt lắm, huynh đừng lo lắng.” Dừng một chút, lại cười nói. “Thương, huynh thích con trai hay con gái?”

Vỗ về bụng của nàng, đôi mắt trước giờ luôn lạnh lùng không khỏi có một chút nhu tình. “Con gái, giống nàng.”

“Phải không?” Thờ dãi, nàng có ý kiến bất đồng. “Muội thích con trai, giống như huynh, về sau làm ca ca tốt, có thể bảo vệ bọn đệ đệ, muội muội.”

Nghe vậy, bờ môi cương nghị hơi nhếch lên. “Con trai, con gái đều tốt, chỉ cần là con của chúng ta ta đều yêu.” Đưa nhỏ là nam hay là nữ, cũng không phải bọn họ thích thì có thể quyết định, chỉ cần có thể khỏe mạnh an khang, vậy hắn liền cảm thấy mỹ mãn.

“Ừm.” Khẽ cười, một môi lại đột kích, trên khuôn mặt thanh tú có vẻ buồn ngủ. Từ sau khi có thai, nàng trở nên dễ dàng mệt mỏi, cực thích ngủ.

“Nàng mệt rồi, ngủ đi!” Chu áo thấy đáng về mệt mỏi của thiên hạ trong lòng, Huyền Thương đang muốn đỡ nàng nằm xuống, một cổ hơi thở trầm ngưng thỉnh linh tiến tới làm cho trực giác sắc bén của hắn cảnh giác, lập tức không nói hai lời, hai tay lôi kéo, nhanh chóng đặt nàng lên lưng, động tác vừa nhanh vừa vội.

“Thương?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc dán bên gáy hắn, A Tô bị hành động của hắn làm mơ hồ.

“Suyt!” Thấp giọng ám chỉ nàng đừng lên tiếng, đôi mắt mới vừa rồi còn mềm mại của Huyền Thương, giờ phút này trở nên lạnh lùng cứng rắn.

Đuối tới! Vốn tưởng rằng đã thoát khỏi Huyền Cực Môn đuối giết, không nghĩ tới bọn họ nhanh như vậy liền đuối tới!

Một tay quàng ra phía sau giữ chặt thân thể nàng, một tay lặng lẽ rút trường kiếm trong thắt lưng ra, mùi máu tươi nhàn nhạt trong nháy mắt vương vấn quanh thân hắn.

Mất không thể nhìn thấy, các giác quan khác của A Tô càng thêm linh敏, lập tức cảm nhận được sát khí băng hàn cùng cơ bắp căng thẳng mà hắn dựng lên trong nháy mắt, đáy lòng hiểu được, tay nhỏ bé đuối phía trước ra, vững vàng ôm cổ hắn, tận lực không để mình tạo thành gánh nặng quá nặng của hắn.

Nghiêng đầu nhìn cử chỉ của nàng, biết nàng đã phát hiện khác thường, trong lòng Huyền Thương cảm thấy vạn phần có lỗi, nhưng ngân quang lạnh lẽo lóe ra từ trường kiếm sắc nhọn trong tay càng dày đặc.....

Năm trượng, bốn trượng, ba trượng..... Sát khí vô hình từ ngoài phòng dần dần tiến tới, đôi mắt lãnh lệ càng thêm lạnh giá..... Hai trượng, một trượng!

“Phanh!” Chợt nghe một tiếng ầm ầm nổ vang nổi lên, hắn tính đúng thời cơ gây rối, thân hình mạnh mẽ phá cửa bắn nhanh ra, tốc độ cực nhanh giống như sao xẹt, vừa lướt qua, ngân quang của kiếm tung bay, tiếng đao kiếm giao kích leng keng hỗn loạn xen lẫn máu văng tung tóe, không đến thời gian một chén trà nhỏ, mùi máu tươi nồng đậm đã nhanh chóng tràn ngập trong trần nhỏ Giang Nam yên tĩnh an nhàn.

Gió đêm vù vù không ngừng xẹt nhanh qua bên tai, mùi máu tươi nồng đặc nhuộm đầy quần áo trần trụi xông vào mũi, khiến A Tô nhất thời muốn nôn.

Cấp tốc chạy dưới trời đêm, bất ngờ nghe thấy thiên hạ trên lưng không khoé nôn khan, Huyền Thương chân không nghỉ, nhưng miệng lại lo lắng hỏi thăm. “A Tô, nàng không thoải mái sao?”

“Không! Muội..... Muội không sao.....” Bụng miệng lại một trận nôn khan liên tục, nàng vẫn lắc đầu phủ nhận, không muốn trong lúc nguy cấp khiến hấn càng lo lắng hơn.

“Mau, đi mau..... Còn có truy binh ở phía sau.....” Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng theo như tiếng đao kiếm kịch liệt giao kích vừa rồi cùng máu tươi ảm áp thỉnh thoảng phun lên mặt, trên người, cũng có thể biết cuộc đấu mãnh liệt tới mức nào.

Huyền Thương mất sức chín trâu hai hổ mới che chở nàng đột phá vòng vây, nhưng mà đám sát thủ kia vận đuổi theo không rời, nếu muốn thoát khỏi bọn họ, hiện tại tuyệt không thể dừng chân, trì hoãn thời gian, truy binh phía sau sẽ đuổi kịp.

Nghe nàng nôn khan không thôi lại cái chày cái cối không có việc gì, Huyền Thương ngực không khỏi căng thẳng, đáy lòng biết không thể dừng lại để nàng nghỉ ngơi, nhưng mà..... Chết tiệt! Nàng thực sự rất không thoải mái a!

“A Tô, nàng cố chịu trước.” Cảm xúc đau lòng cùng lo lắng đan xen trong lòng, hấn lên tiếng an ủi, vận khởi công lực toàn thân chạy nhanh hơn, nhún người lên xuống vài lần, rất nhanh liền đi vào một con kênh dọc ngang, lau trúc dày đặc, bèo đầy mặt nước.

Ánh mắt quét qua một chiếc thuyền con không biết của hộ ngư dân nào để bên bờ, Huyền Thương quyết định thật nhanh, công người nhanh chóng nhảy lên thuyền gỗ, mới đưa nàng mờ mịt luống cuống ngồi trên thuyền, lợi kiếm lập tức vung lên chặt đứt dây thừng, một tay kia cầm gậy trúc của thuyền con vận kinh khê chống xuống đáy nước, chỉ thấy thuyền con dưới sự điều khiển của hấn nhanh chóng chui vào đám lau trúc dày đặc, thủy đạo nhiều như sao, đan xen ngang dọc trong đầm nước Giang Nam, thoáng cái đã bị lau trúc rậm rạp che giấu tung tích.

Nơi này, cho dù là lão ngư dân đối với vùng thủy đạo phức tạp đan xen như bàn cờ này rõ như lòng bàn tay, muốn trong khoảng thời gian ngắn tìm được người cũng khó như lên trời.

Từ cảm giác lung lay bất ổn dưới người, A Tô biết mình đang trên thuyền nhỏ, phần môi hé ra mới định gọi người, hơi thở nam tính quen thuộc vây quanh nàng, lập tức bị đè nằm trên thuyền.

“Suyt!” Lấy tay nhẹ để trên phần môi ý bảo đừng mở miệng, Huyền Thương theo sát phía sau nằm xuống, hơn phân nửa cơ thể che trên người nàng bảo vệ kỹ càng, để mặc con thuyền phiêu dăng ẩn khuất trong đám lau trúc, đồng thời ngưng thần nghiêng tai lắng nghe gió thổi cỏ lay bên bờ.

Quả nhiên, mới thoáng cái, vài tiếng chân khê khằng đã đuổi tới bên bờ, quanh quần tìm kiếm hồi lâu không có kết quả, mới bỏ qua rồi đi.

Nghe tiếng bước chân của mấy người bị hấn giết còn sót lại đã đi xa, chung quanh không có tiếng động, Huyền Thương cẩn thận nghe ngóng hồi lâu, thẳng đến khi xác định đối phương sẽ không trở lại nữa, lúc này hấn mới xoay người ngồi dậy, trong lòng buông lỏng, nội thương nghiêm trọng chưa lành hơn nữa mới vừa rồi lại vận khí kịch liệt triển đấu, lúc này khí huyết trong ngực cuộn cuộn tán loạn rối cuộc cũng ức chế không được, một ngụm máu tươi phun ra, nháy mắt nhuộm đỏ vạt áo trước ngực nàng.

“Thương!” Cảm giác hấn đang học máu, A Tô hốt hoảng đứng dậy kêu sợ hãi, mắt to vô thần đăm lẹ, hai tay sờ soạng xoa mặt hấn. “Huynh bị thương?”

“Không có việc gì! Nàng đừng lo lắng.” Ngay cả tiếng nói cũng yếu ớt, rõ ràng bị thương nặng khí hư, hấn vẫn muốn trấn an nàng.

Nghe tiếng, hồi tưởng lại lúc trước ở trong phòng, hấn nói chuyện đã có vẻ khác thường, hỏi hấn cũng nói không có việc gì, A Tô nhất thời hiểu được mọi chuyện, lập tức về mặt vừa cau vừa giận, nhưng mà phần nhiều là thương tiếc cùng không đành, cuối cùng chỉ có thể trừng to đôi mắt vô thần thương tâm thờ dài.

“Trước khi huynh tìm đến muội, đã bị nội thương?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu là khẳng định.

“.....” Bị vạch trần, hấn đành phải im lặng không nói.

“Huynh đáng ghét!” Hai mắt đỏ lên, từng giọt lệ to như trân châu bị cắt đứt rơi thẳng xuống. “Kính muội mất mù nhìn không thấy, cho nên dễ lừa sao?”

“Không phải!” Ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ, tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt, Huyền Thương thờ dài đem nàng ôm vào lòng. “Ta là sợ nàng lo lắng.”

“Huynh không nói rõ cho muội biết, mới làm cho muội lo lắng!” Buồn bực đâm nhẹ vào ngực hấn, A Tô biết hấn muốn bảo vệ nàng, không muốn nàng lo lắng, trong lòng tuy rằng khổ sở lại đau lòng, nhưng mà trong đầu đã bắt đầu tìm kiếm phương pháp trị liệu nội thương trước kia đã từng học thuộc, sau đó không lâu, nàng rốt cục cũng ngừng khóc. “Tìm khách điểm nghỉ ngơi đi! Đợi lát nữa muội đem đoạn khẩu quyết trị nội thương rất hiệu quả đọc cho huynh nghe, huynh chiếu theo khẩu quyết hành công, tin tưởng nội thương rất nhanh có thể khỏi hấn.”

“Lại là Tiết gia gia dạy nàng học thuộc?” Khóe miệng khê cong lên một chút, Huyền Thương lạnh nhạt khê hỏi, đối với vị lão gia gia thần bí đã qua đời kia thật sự bội phục.

Trên người Tiết gia gia tựa hồ luôn có một đồng bảo bối kỳ kỳ quái quái nếu lấy ra tuyệt đối sẽ làm phần đông người trong giang hồ lâm vào điên cuồng, nhưng lão nhân gia nếu không phải đem linh đan diệu dược cho hấn uống, thì lại đem một ít võ học bí tịch cho A Tô không hiểu võ công học thuộc.

“Phải.” Nhẹ giọng đáp lại, cánh tay tinh tế gắt gao vây quanh hân, A Tô lặng lẽ than nhẹ. “Lần tới nếu bị thương đừng giấu muội.”

Nghe vậy, Huyền Thương mỉm cười không nói, không đáp ứng cũng không cự tuyệt, từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn vải sạch sẽ nhúng nước sông cho ướt, cẩn thận lau vết máu mới vừa rồi đánh nhau bắn tung tóe lên mặt nàng, có chút lo lắng hỏi: “Còn khó chịu không?”

“Có thể là bởi vì có thai, nghe thấy mùi máu tươi mới muốn buồn nôn, không việc gì!” Lắc đầu, nàng có chút cảm động lại có chút buồn bực.

“Thương thế của huynh có vẻ nghiêm trọng.” Nam nhân này vì sao không thể quan tâm bản thân nhiều một chút? Nếu hân có thể đem một phần mười sự quan tâm dành cho nàng để quan tâm bản thân mình, nàng sẽ rất cao hứng.

“Ta chịu đựng được.” Nói tới mình, hân trở lại như trước lạnh nhạt từ chối cho ý kiến.

Buồn bực đến không nói gì, thật lâu sau, nàng rốt cục mở miệng, “Về sau muội sẽ nói với con, nói phụ thân chúng là nam nhân ngoan cố vô cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Thương thiếu gia, ngài lại bị thương!” Trong vườn trồng trọt hẻo lánh, tiểu cô nương trong mắt có lo lắng, tự động lấy ra thuốc trị thương trong lòng giúp bôi thuốc lên tất cả vết thương to nhỏ trên người nam hài nằm trong bụi hoa. Từ sau khi quen biết Thương thiếu gia, nàng đã có thói quen mang theo thuốc trong người.

Mở mắt nhìn nàng một cái, nam hài lặng im không nói, tuy vậy vẫn mặc nàng bôi thuốc trên người mình, thỉnh thoảng còn phối hợp lật người, nâng tay, để nàng tiện xử lý vết thương.

Hân im lặng, tiểu cô nương cũng không quan tâm, tự ý giúp hân bôi thuốc, cái miệng nhỏ nhắn đầy khó hiểu. “Vì sao môn chủ đánh thiếu gia đến đây người thương tích thế? Như vậy rất đau, không phải sao?” Nghĩ đến nếu bản thân hai ba ngày liền có vết thương mới, vết thương cũ chưa lành, vết thương mới lại tới, trên người cả năm đều đau nhức, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhịn không được co lại.

Khi nàng ở trong bếp giúp thái rau, không cẩn thận bị một vết thương nho nhỏ ở tay, nàng đã đau mấy ngày a! Vết thương trên người Thương thiếu gia không biết lớn hơn nàng bao nhiêu lần, đau đớn khẳng định nhiều hơn nàng thật nhiều thật nhiều.

“Nghĩa phụ là huấn luyện ta, dạy ta võ công.” Cuối cùng, nam hài thần nhiên lên tiếng.

“Học võ công nhất định phải biến thành toàn thân thương tích sao?” Tiểu cô nương buồn bực. “Diễm Dao tiểu thư cũng học võ công, nhưng mà, từ trước tới giờ môn chủ chưa từng làm tiểu thư bị thương a!”

Nam hài nghe vậy lại trầm mặc, vẻ mặt lạnh như băng.

Thấy thế, tiểu cô nương có chút sợ hãi, lo lắng có phải mình nói sai rồi hay không. “Thương thiếu gia, ngài tức giận sao?”

Lắc đầu, nam hài chuyển đề tài, khuôn mặt lạnh lùng mơ hồ có một tia bất mãn. “Vì sao gọi ta Thương thiếu gia? Trước kia người đều kêu tên ta.”

“À.....” Bôi thuốc xong, vẻ mặt vô tội ngồi bên cạnh hân, tiểu cô nương đếm đếm ngón tay mình thấp giọng trả lời.

“Đại nương ở phòng bếp lần trước sau khi nghe chúng ta nói chuyện, bà trách ta nói Thương thiếu gia là nghĩa tử của môn chủ, là chủ tử địa vị cao cao tại thượng, A Tô chỉ là hạ nhân giúp rửa rau trong bếp, không thể không có tôn ti gọi thẳng tên ngài, phải kêu ngài là Thương thiếu gia mới được.....”

Chủ tử? Khóe miệng nam hài đột nhiên nhếch lên một nụ cười châm biếm. So với người bên ngoài, hân cùng môn chủ chẳng qua chỉ hơn một cái danh nghĩa phụ tử mà thôi.

Trên thực chất, hân nhiều nhất chỉ là nô tài được huấn luyện để thành sát thủ đẳng cấp trong tương lai bán mạng cho nghĩa phụ, cùng nàng có gì khác nhau?

“Về sau người cứ gọi tên ta, đừng quan tâm đại nương trong bếp nói gì.” Nam hài hừ nói, không thích nghe nàng gọi hân là cái gì Thương thiếu gia.

“Không được! Đại nương sẽ mắng.....” Tiểu cô nương rất khó xử.

“Vậy về sau trước mặt người khác người vẫn gọi ta là Thương thiếu gia, khi chỉ có hai người chúng ta, phải sửa lại gọi tên ta.” Không muốn nàng bị chỉ

trích, lui một bước suy nghĩ phương pháp đẹp cả đôi đường.

“Được!” Đã có cách giải quyết, tiểu cô nương mỉm cười, vui vẻ cực kỳ.

Dù sao cũng là tháng sáu Tây hồ, phong cảnh thật không giống bốn mùa.

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.*

(Lá sen xanh biếc liên trời thăm, nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng.)

Ven bờ Tây Hồ xinh đẹp rực rỡ, liễu rủ như bông, thuyền nhỏ nhẹ lướt, son quang thủy sắc thanh tú long lánh cả một hồ, thi tử của bao nhiêu giai nhân danh sĩ càng trang điểm cho nó kiêu diễm động lòng người.

Ngày hè, sau giờ Ngọ mưa to tầm tã, lá hoa rì rào náo động, thiên hình vạn trạng uyển chuyển múa cùng mưa bụi. Ven hồ, từ lâu buôn bán thịnh vượng, rất nhiều khách nhân ủa vào trú mưa, trong lúc nhất thời tiếng động âm ỹ náo nhiệt vô cùng, tiếng tiểu nhị la to rồi lên xuống loay hoay vô cùng.

Trong lúc mưa lất phất, cánh cửa sổ lầu hai của một tửu lâu nào đó lộ ra hai bàn tay, một ngăm đen, một trắng nhỏ.

“Mưa Tây Hồ.” Kéo cánh tay trắng thuần nhỏ bé vươn ngoài cửa sổ đón mưa, đôi mắt đen thăm của Huyền Thương không rời khỏi nụ cười trên mặt nàng. Đối với việc nàng vì mất mũi mà không thể thưởng thức cảnh đẹp, từ trong đáy lòng hẳn có thật sâu thương tiếc, chỉ có thể dùng mọi cách khác để nàng cảm nhận.

“A.....” Mũi nở nụ cười, phát hiện mưa trong veo đã đầy lòng bàn tay, nàng thật cẩn thận rút tay về, mũi áp xuống uống nước mưa lạnh lẽo trong tay, lập tức cười càng thêm vui vẻ. “Có mùi hoa sen!”

Biết là vừa rồi mình mới hình dung cảnh trí hoa sen nở rộ xinh đẹp đầy hồ cho nàng nghe mới khiến nàng có ảo giác lãng mạn này, nếu không, mưa thiên hạ không phải đều giống nhau sao, làm gì có chuyện mưa Tây Hồ còn có mùi hoa sen chứ?

Song, Huyền Thương cũng không hắt nước lạnh vào mặt nàng, chỉ không tiếng động khẽ nhếch môi, cẩn thận múc một muỗng cơm bát bửu đưa vào trong miệng nàng. “Ăn chút cơm bát bửu lá sen, khẳng định so với mưa của nàng còn thơm hơn.”

Nghe vậy, A Tô biết hẳn là có ý phụ họa lời nói ngu ngốc của mình, trong lòng không khỏi cảm động, nhưng vẫn có chút thẹn thùng đỏ mặt. “Muội tự ăn được, huynh đừng dứt muội.” Nam nhân này quả thực coi nàng là trẻ con, đặc biệt chiều cô nàng.

“Ừm.” Nhẹ ồm một tiếng xem như trả lời, tuy rằng không dứt nàng, nhưng động tác giúp nàng chia thức ăn lại không hề ngừng.

Lẳng lặng ăn nếm vị trong bát hẳn không ngừng gấp vào, một hồi lâu sau, hai người đều đã ăn no, khi đang uống trà nóng, hai đại hán mang theo đao kiếm ngồi vào bàn cách vách, vừa thấy đã biết là nhân sĩ giang hồ, vừa mới ngồi xuống, tiếng thô to không chút che giấu đã vang lên –

“Hừ! Ta nói ‘Câu Hồn Tu La’ kia nhất định đã đến chỗ Diêm Vương lão gia báo danh!” Đại hán mặt chữ quốc (Chữ quốc: 国) rót một chén rượu lớn, vừa uống vừa nói với đồng bạn những đại sự gần đây phát sinh trên giang hồ.

“Sao lại nói vậy?” Đại hán mày rậm vội vàng tra hỏi, tin tức có chút không thông.

“Huynh đệ, ngươi chẳng biết gì cả!” Chắc chắn rồi, đại hán mặt chữ quốc bộ dạng giang hồ vạn sự thông (biết rõ mọi chuyện trên giang hồ) đặc ý, lớn tiếng nói đại sự oanh động mấy ngày trước đây mình nghe được. “Nghe nói Huyền Cực Môn hạ lệnh truy sát, thế phải lấy được thủ cấp của hữu hộ pháp ‘Câu Hồn Tu La’ đã phản môn vào tay, thậm chí còn có lời đồn, bắt luận người nào, chỉ cần đem đầu của ‘Câu Hồn Tu La’ đưa tới Huyền Cực Môn, có thể được thưởng vạn lượng hoàng kim.”

“Việc này thật thú vị! Sát thủ đứng đầu bị đuổi giết, tổ chức sát thủ chuyên thu tiền ủy thác giết người lại đưa ra tiền thưởng treo giải thưởng nhờ võ lâm nhân sĩ giúp bọn họ giết người, thật đúng là giang hồ nhất đại kì sự (Chuyện kì lạ nhất trên giang hồ)!” Đại hán mày rậm nhin không được cười nhạo ra tiếng.

“Còn không phải sao!” Đại hán mặt chữ quốc gật đầu phụ họa, miệng còn hước cười chế nhạo. “Có điều giá trị của ‘Câu Hồn Tu La’ thật đúng là cao, không biết Huyền Cực Môn trước kia có tiếp nhận việc ‘làm ăn’ có giá cao như vậy hay không?”

“Tiền thưởng không lồ như thế, còn sợ không có nhân sĩ hắc bạch lưỡng đạo tham lam, gia nhập hàng ngũ đuổi giết hay sao? Hơn nữa cũng có không ít kẻ quan cao chức trọng, võ lâm danh sĩ chết dưới tay ‘Câu Hồn Tu La’, kẻ thù không kể hết, người người đều chờ báo thù rửa hận a!”

“Ta thấy sát thủ đứng đầu hai tay dính đầy máu tanh này chỉ sợ tương lai rất khó khăn, đầu trên cổ khó giữ được chỉ là vấn đề sớm muộn.” Đại hán mày rậm rung đùi đắc ý nói, cũng không xem trọng tương lai mũi sát thủ sẽ có bao nhiêu tươi đẹp!

Dù sao lúc trước ‘Câu Hồn Tu La’ mặc dù bị nhân sĩ bạch đạo thống hận, muốn giết cho thống khoái, nhưng vì hành tung khó lường hơn nữa còn có “Huyền Cực Môn” thần bí kỳ dị, không phải người trong môn không biết hang ổ ở chỗ nào làm chỗ dựa, tạo điều kiện cho hắn sau khi hoàn thành nhiệm vụ tu dưỡng, không bị kẻ thù đuổi giết quấy nhiễu.

Nhưng hôm nay ngay cả người trong nhà cũng muốn diệt hán, dưới sự đuổi giết của hắc bạch lưỡng đạo, thiên hạ há còn có chỗ cho hán dung thân?

Nghe vậy, đại hán mặt chữ quốc cười giễu, vẻ mặt không đồng ý. “Việc này rất khó nói! Ngươi nghĩ lại xem, ngoại trừ Huyền Cực Môn, còn có người nào biết rõ ‘Câu Hồn Tu La’ họ gì tên gì, diện mạo như thế nào? Không có, đúng không? Hán đi về như điện, thủ pháp giết người đặc thù là một kiếm đâm thẳng vào tim, ngoại trừ người chết dưới tay hán cùng người đối mặt đánh nhau với hán, còn có ai biết diện mạo thật của hán? Ngay cả ngoại hiệu ‘Câu Hồn Tu La’ này cũng là do người trong giang hồ rảnh rỗi giúp hán đặt ra!

“Một sát thủ thần bí đến cực điểm như vậy, ngoại trừ người trong Huyền Cực Môn biết rõ lai lịch của hán, những người khác nào biết hán là ai? Nói không chừng giờ phút này hán đang ở bên người chúng ta, chúng ta cũng không biết đâu! Cho nên nói a, hắc bạch lưỡng đạo muốn lấy đầu của hán, nói dễ hơn làm! Ta thấy hãy để cho Huyền Cực Môn tự đấu tranh nội bộ, chém giết đến một mất một còn, chúng ta phụ trách nghe một chút tin đồn, từ từ đợi xem trò hay này phát triển là đủ rồi!” Dứt lời, lại ừng ực ừng ực uống hết một chén lớn rượu mạnh.

“Nói như vậy cũng đúng.” Đại hán mày rậm cảm thấy bằng hữu nói cũng rất có đạo lý.

“Cho nên nói a.”

Đại hán mặt chữ quốc tiếp tục cao giọng khoác lác, giọng lớn như vậy không sợ người khác nghe thấy, phiêu lãng tiến vào trong tai Huyền Thương cùng A Tô ở bàn bên cạnh.

Không nghĩ tới môn chủ ngoan tuyệt như thế, thật sự muốn giết chết Huyền Thương. A Tô về mặt sợ hãi, tay nhỏ bé bắt tri bắt giác nắm chặt.

“A Tô!” Bỗng dưng, bàn tay ngăm đen đặt lên người nàng, nhìn thấu lo lắng của nàng, Huyền Thương thấp giọng kiên định cam đoan nói:

“Chúng ta sẽ không có việc gì!”

“A.” Giật mình hoàn hồn, nàng vuốt trán, tay nhỏ bé nhẹ nhàng cầm tay hán, cũng thấp giọng khẽ hỏi: “Thương thế của huynh.”

“Tốt lắm!” Biết nàng muốn hỏi cái gì, Huyền Thương rất nhanh trả lời, tiếng nói trầm thấp vững vàng, không còn chứng khí hư vì bị nội thương chưa lành của vài ngày trước.

Từ đêm đó sau khi thoát khỏi đuổi giết, bọn họ đến ở một khách điểm nhỏ không làm người khác chú ý chuyên tâm dưỡng thương. Sau khi liên tiếp mấy ngày vận công theo khẩu quyết mà nàng học thuộc, nội thương vốn trầm trọng rất nhanh liền hồi phục, làm cho người ta không thể không tò mò Tiết gia gia dạy nàng đến tột cùng là bí pháp nội công của môn phái nào, lại ảo diệu huyền bí đến như thế?

Đáng tiếc là, Tiết gia gia đã qua đời, không thể tra hỏi, mà A Tô về mặt mờ mịt, chỉ nói: “Tiết gia gia cũng không nói cho muội biết đây là bí quyết nội công gì, ông dạy muội học, muội liền học!”

Tóm lại một câu, việc này đã xem như án chưa giải quyết, không đáng truy hỏi!

Dù sao nội thương của hán hoàn toàn khỏi hẳn là hàng thật giá thật, cho nên sau khi thương thế lành liền mang theo nàng đi hít thở không khí, lại không đoán được sẽ ở lâu nghe được việc hán phản bội Huyền Cực Môn trên giang hồ truyền ra đã như lửa cháy lan trên đồng cỏ.

“Phải không? Vậy là tốt rồi!” Nghe vậy, nàng cảm thấy yên tâm, sau khi nghiêng tai lắng nghe, cánh môi hiện ra nụ cười. “Hết mưa rồi!”

Ánh mặt chuyển ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy mưa to tầm tã đã ngừng, ở xa xa núi non trùng điệp xanh biếc tú lù, sau cơn mưa vàng dương từ trong đám mây hiện ra, biểu thị sau giữa trưa thời tiết sẽ rất tốt, cánh môi mỏng của Huyền Thương không khỏi hơi cong lên. Đây là tượng trưng cho bọn họ cuối cùng cũng thoát khỏi khói mù u ám, sắp có được cuộc sống tương lai tươi sáng, đúng không?

“Đi thôi!” Giúp nàng đứng dậy, vẻ mặt Huyền Thương đầy dịu dàng trầm tĩnh.

“Ừm.” Mềm mại để hán đỡ mình, cánh môi A Tô vẫn nở nụ cười nhàn nhạt.

Khi hai người tựa vào nhau đi ngang qua bàn bên cạnh để xuống lầu, đại hán mặt chữ quốc vẫn ba hoa đàm luận cuốn cuộn không dứt vang lên, cao hứng bừng bừng phát biểu quan điểm của mình về đại sự oanh động giang hồ “thủ cấp ‘Câu Hồn Tu La’ treo giải thưởng vạn kim” này.

Mưa to qua đi, ánh mặt trời bắt đầu chiếu rọi, đám tiểu thương ven hồ thấy du khách trú mưa đều ra ngắm cảnh trí Tây Hồ tươi đẹp sau cơn mưa, lập tức lại chăm chỉ mở sạp, nhiệt tình mời chào, rất nhiều người dùng chút tiền này để nuôi sống một nhà già trẻ, cho nên trong lúc nhất thời, ven hồ có vẻ náo nhiệt dị thường.

Dựa vào nam nhân trầm tĩnh ít lời bên cạnh cẩn thận đỡ, A Tô mặc dù mù, nhưng vẫn có thể an toàn đi trong đám người náo nhiệt, hoàn toàn không bị người bên ngoài va chạm.

“Thương, có thể chứ?” Tai nghe tiếng người ồn ào quanh mình, nàng bỗng nhiên tung ra câu hỏi rất kì lạ.

“Cái gì?” Hiển nhiên, cho dù Huyền Thương hiểu biết nàng rất sâu cũng không hiểu ý nghĩa, cúi đầu hỏi lại thiên hạ trong lòng.

“Chúng ta có thể không chút nào che giấu mà hiện thân như vậy sao?” Huyền Cực Môn hiện đang truy tra tung tích bọn họ, bọn họ nên tìm một chỗ trốn mới đúng, sao có thể nhàn hạ thoải mái ở Tây Hồ Hàng Châu náo nhiệt ngắm cảnh? Không sợ bị tìm được sao? A Tô trong lòng khó hiểu, khuôn mặt

nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc.

“Không sao! Mấy ngày nay chúng ta ẩn nấp ở khách điểm đường thương, những người đó không tìm thấy tung tích chúng ta, khẳng định sẽ nghĩ rằng chúng ta đã rời khỏi Giang Nam, đuổi theo hướng khác!” Huyền Thương quá rõ phương thức làm việc của những người trong Huyền Cực Môn, nhàn nhạt giải thích cho nàng.

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, phải không?” Rốt cục cũng hiểu ra, nàng nhin không được cười khế.

“Phải.” Thấp giọng hưởng ứng, đáy lòng Huyền Thương cũng rất rõ ràng đối phương một khi truy không ra tung tích bọn họ, khẳng định sẽ phát hiện khác thường, rồi quay lại tìm kiếm từ đâu, cho nên Giang Nam này cũng không phải nơi có thể ở lâu, song, hắn cũng khôn ngoan mà không nói ra để khiến nàng lo lắng.

“Huynh nói, chúng ta có cần phải mai danh ẩn tích, đổi tên, để né tránh ‘Huyền Cực Môn’ truy tung?” Nghĩ nghĩ, nàng lại có câu hỏi.

“Nàng sẽ quen gọi ta bằng tên khác?” Huyền Thương nhiu mày hỏi lại.

Thói quen của con người rất khó sửa! Gọi tên nhiều năm như vậy, theo tính tình đơn thuần của nàng, khẳng định hai ba câu liền để lộ, vô tình mà bật gọi lên tên thật của hắn.

Nghĩ đến phải muốn dùng tên khác gọi hắn, A Tô cảm thấy không được tự nhiên, không thể tưởng tượng dùng một cái tên xa lạ để khoác vào người hắn. Từ khi có trí nhớ tới nay, hắn đã tên “Huyền Thương”, cũng cảm thấy tên này thích hợp nhất với hắn.

“Muội, muội nghĩ muội có thể sẽ không quen!” Thở dài thừa nhận. Nếu thật muốn làm như vậy, nói không chừng nàng hai ba câu nói sẽ phá tan.

“Được rồi!” Cười khế, Huyền Thương thần nhiên nói: “Ta cũng không muốn dùng tên khác gọi nàng.” Bởi vì sẽ làm cho hắn cảm thấy giống như đang kêu người xa lạ.

“Vây.....”

“Vây làm theo câu châm ngôn của giang hồ đi, chúng ta liền tiếp tục ‘Đi không đòi tên, ngồi không đòi họ’ đi!” Mím cười tiếp lời.

Hắn không muốn bởi vì “Huyền Cực Môn” mà thay đổi bất cứ chuyện gì của bọn họ, cho dù chỉ là tạm thời cũng không được.

Mím cười, biết suy nghĩ của hắn, nàng điểm nhẹ trán rồi nói sang chuyện khác. “Sau này chúng ta sẽ đi đâu?” Thiên hạ to lớn, hắn có nghĩ tới muốn định cư ở đâu, nuôi nấng con bọn họ trưởng thành?

“Sau này à.....” Nghĩ đến sau này, trong lòng hắn ấm áp, cười nhẹ nói: “Chúng ta tìm nơi thâm sơn u cốc ở lại, ta sẵn thú nuôi sống nàng cùng con, cuộc sống bình an, được không?”

“Làm thợ săn sao?” Trong đầu tưởng tượng thấy hắn săn bắn, nàng chăm sóc con cái cuộc sống bình an, A Tô nhất thời cười thỏa mãn lại dịu dàng. “Tốt! Muội nghĩ huynh nhất định sẽ là thợ săn xuất sắc nhất.”

Nghe vậy, hắn nhin không được gắt gao đem nàng ôm vào ngực, trong lòng tràn đầy cảm động. Nữ tử quan trọng nhất sinh mệnh hắn, nữ tử luôn không oán trách đi theo hắn, hắn thật may mắn có thể có nàng làm bạn cả đời!

“Làm sao vậy?” Cảm nhận được hắn tràn ngập tình cảm ôm chặt, A Tô vươn tay vuốt ve khuôn mặt tuấn đạt, cố ý trêu đùa, “Huynh lo lắng mình không trở thành thợ săn xuất sắc nhất, sợ làm mất mặt muội sao?”

“A Tô, nàng đây là đang trêu ta sao?” Vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Đừng vậy!” Chặc! Giọng điệu hắn làm gì phải chăm chú nghiêm túc như vậy chứ? Thật sự nghe không hiểu nàng đang trêu chọc hắn hay sao?

“Ta không muốn cười to, sẽ dọa đến người khác.” Vẫn vô cùng nghiêm túc, đôi mắt đen sáng lại lóe ý cười. Trước kia khi ở Huyền Cực Môn, hắn ít cười, thỉnh thoảng cười to lại thường khiến người bên ngoài vẻ mặt kinh hoàng, nghĩ rằng hắn giận quá hóa cười muốn giết người.

“Phải không?” Tiếc hận thở dài, nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. “Chờ khi chỉ có hai người chúng ta, huynh lại cười cho muội nghe là được! Cho dù tiếng cười khó nghe, muội cũng tuyệt không ghét bỏ huynh.”

Biết nàng cố ý làm hắn vui vẻ, Huyền Thương nhin không được lắc đầu nhẹ nở nụ cười.

Nghe tiếng cười trầm thấp dễ nghe của hắn vang lên bên tai, A Tô mím cười, đang định nói thêm gì nữa, phương xa chợt bay tới tiếng sáo nhạc, nhất thời hấp dẫn lực chú ý dạt dào trong lòng nàng.

Thấy nàng tập trung chuyên chú lắng nghe, Huyền Thương nhìn về nơi phát ra tiếng nhạc, chỉ thấy giữa hồ có mấy chiếc thuyền hoa, tiếng đàn sáo ca múa đúng là từ thuyền hoa truyền đến.

“Là tiếng hát của ca kỹ trên thuyền hoa.” Vì nàng mà giải thích.

“Thì ra là thế!” Khuôn mặt nhỏ nhắn bùng sáng, nàng có vẻ vui sướng. “Tiết gia gia từng nói, ca kỹ Tây Hồ không chỉ kiều mỵ động lòng người, ca nghệ lại càng phi phàm, khi ông còn trẻ ở chỗ này chung chạ không ít ngày đâu, khi ấy người là nhân vật phong lưu hàng đầu đó! Nghe lão nhân gia nói rất sống động, nhớ mãi không thôi, khiến muội cũng thật muốn xem thử có thật là như thế hay không!”

“Tiết gia gia đem lịch sử chơi bồi trắng hoa lúc trẻ của mình nói cho nàng nghe?” Nghe vậy, Huyền Thương về mặt quý dị, không dám tin lão nhân gia lại đem chuyện đi mua vui nói cho nàng nghe.

“Đúng vậy! Nói rất vui vẻ phấn chấn!” Nàng gật đầu cười nói.

“Lão nhân kia lại.” Lắc lắc đầu không nói gì, đột nhiên rất muốn đào hải cốt của lão nhân nào đó đã qua đời, trừng phạt ông tùy tiện ‘đầu độc’ nàng.

“Muội muốn đi!” Nhìn không thấy bất đắc dĩ của hắn, A Tô hưng phấn yêu cầu.

“Cái gì?” Mắt đẹp trừng, nghĩ rằng mình nghe lầm.

“Muội muốn đi!” Nhắc lại một lần, mỉm cười nói thêm. “Đi thuyền hoa nghe ca kỹ xướng khúc.”

“A Tô, nơi đó là chỗ để nam nhân tìm hoan mua vui.” Tiếng nói gượng gạo hiếm thấy, Huyền Thương rất hiểu trên thuyền hoa tuyệt không chỉ là xướng khúc đơn giản như vậy! Ca kỹ cùng những người tự xưng là văn nhân mặc khách đùa cợt buông thả, cảnh tượng phóng túng, hành vi phóng đảng, hắn không muốn nàng bị dọa sợ.

“Muội biết!” Lại gật đầu, A Tô tự nhận không phải trẻ con vô tri, đương nhiên rất rõ ràng. “Muội không định làm gì, chính là đi nghe hát một chút mà thôi! Tiết gia gia nói ca kỹ trên hồ tiếng ca uyển chuyển mềm mại đáng yêu sẽ làm người ta xương cốt tê dại như nhũn ra, sóng mắt tình tứ lưu chuyển sẽ câu dẫn người mất cả bán hồn, muội không nhìn thấy sóng mắt câu hồn, chỉ có thể nghe một chút tiếng ca xem có đúng như Tiết gia gia hình dung hay không.”

Lại là Tiết gia gia! Có chút hối hận năm đó đem A Tô giao cho lão nhân gia, Huyền Thương thật lâu không biết nói gì.

“Không được sao?” Cả buổi không thấy hắn hưởng ứng, A Tô giấu không được thất vọng.

Biết nàng bản tính kỳ thật hoạt bát hồn nhiên, chỉ là sau khi hai mắt bị mù hành động không tiện, tính tình mới chậm rãi chuyển thành hơi trầm tĩnh, bản chất hoạt bát hiểu động vẫn giấu sâu trong đáy lòng, nghe Tiết gia gia miêu tả rất sống động, trong lòng tò mò muốn biết là chuyện thường! Nàng vì mắt mù đã mất đi nhiều lắm, hắn sao có thể coi nhẹ lời thỉnh cầu khó gặp của nàng? Không tiếng động than nhẹ, Huyền Thương cả đời này chỉ chịu khuất phục trước nàng.

“Đi! Nếu nàng thật muốn đi, ta đương nhiên sẽ đưa nàng đi.” Dứt lời, ôm ngang người, chân vận lực bay vút ra giữa hồ, khinh công cao đến kinh người.

“Cám ơn!” Cánh tay nhỏ vòng lên cổ rắn chắc, vẻ thất vọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã biến mất trong lồng ngực dày rộng, thoáng chốc cười đến sáng lạn như hoa, nhìn không được lại trêu chọc, “Thương, sóng mắt câu hồn huynh liền giúp muội xem đi!”

“Nàng rất hào phóng, nhỉ?” Lại kêu vị hôn phu nhà mình đi nhìn cô nương khác, không ăn giấm sao? Huyền Thương mặc dù mặt không chút thay đổi, lại cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

“Huynh là mắt của muội a! Đương nhiên phải cẩn thận nhìn, sau khi trở về khách điểm lại hình dung cho muội nghe.”

Nghe vậy ngực căng thẳng, Huyền Thương thờ dãi không nói, ánh mắt sắc bén nhanh chóng đảo qua, lập tức chọn một chiếc thuyền hoa điêu khắc tinh xảo tao nhã, không có nhiều quá khách làng chơi tìm hoan mua vui để đặt chân.

Nào biết mới buông A Tô, trong khoang thuyền đã truyền đến một trận cười trong trẻo –

“Thùy Tiên cô nương, cô có khách mới tới chơi kìa!”

“Làm sao có thể? Hôm nay thiệp chỉ chiêu đãi một mình Nam Cung công tử, hơn nữa thuyền cũng đã đi vào giữa hồ, sao có thể còn có người đến được? Nam Cung công tử đừng nói đùa!” Tiếng cười dịu dàng kiều mỵ nói gót, giọng nói mềm mại nhu tình như nước thấm đến tận xương.

Nghe vậy, Huyền Thương trong lòng rung mình, không khỏi cảnh giác.

Xem ra, nam tử trong khoang thuyền không phải khách tìm hoan bình thường, là một người học võ bản lĩnh cao cường, nếu không sao có thể nhận thấy được động tĩnh ngoài khoang thuyền?

Hiển nhiên, A Tô cũng cảnh giác điểm này. “Thương, chúng ta đi thôi!” Hiện nay, mỗi một người giang hồ đều tùy thời muốn lấy mạng Huyền Thương, nàng thăm nghĩ tránh càng xa càng tốt.

“Ừ.” Có cùng suy nghĩ, khi hắn đang muốn ôm nàng rời khỏi thuyền hoa, nam tử trong khoang thuyền tựa hồ nghe được bọn họ nói chuyện, tiếng cười trong trẻo lại lan ra.

“Vị huynh đài này, nếu đến đây cần gì phải đi vội thế? Lên cùng thuyền chính là hữu duyên, sao không ở lại để kết giao bằng hữu? Còn nữa, Thùy Tiên cô nương khẳng định sẽ rất vui khi có tri âm muốn nghe nàng đánh đàn xướng khúc! Ta không nói sai chứ? Thùy Tiên cô nương?”

Lời nói có tình giữ người khiến Huyền Thương hơi dừng chân, vẻ mặt thoáng chốc lạnh lùng như băng. Nam tử trong khoang thuyền đến tột cùng là ai? Vì sao lại cố gắng giữ hân lại?

“Nam Cung công tử nói đúng.” Tiếng cười lấy lòng thanh lại nổi lên, vội vàng sai tiểu nha hoàn. “Tiểu Hồng, còn không mau đi nghênh đón khách quý.”

Kiểu ngữ chưa dứt, trong chớp mắt, khoang thuyền chui ra hai nha hoàn búi tóc khoảng mười ba, mười bốn tuổi, vẻ mặt cười uyển chuyển đứng trước mặt bọn họ. “Hai vị khách quý, tiểu thư nhà ta cho mời!”

“Thương?” Lặng lẽ nắm quần áo hân, A Tô có chút bất an.

Nếu đôi phương nhiệt tình mời mọc, không nhận thành ra chột dạ, khiến người hoài nghi! Hơn nữa từ trong lời nói cũng không cảm nhận được địch ý, tựa hồ chỉ là rất hiếu khách mà thôi.

Quên đi! Cho dù cho dù thực sự có ác ý, chẳng lẽ “Câu Hồn Tu La” là nhân vật có thể để người ta muốn làm gì thì làm sao? Quan trọng nhất là, A Tô muốn nghe hát, hân đương nhiên không muốn để nàng thất vọng!

Lạnh lùng cười, Huyền Thương quyết định tìm hiểu xem sao. “A Tô, không phải nàng muốn nghe hát sao? Nếu người ta hiếu khách mời, chúng ta sao có thể phụ lòng tốt?”

Hừ! Đối phương là địch hay bạn, chốc lát liền biết ngay thôi!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Tiết gia gia, vì sao ông lại ở chỗ này?” Thiếu niên mười lăm tuổi ngồi cạnh giúp người làm vườn đào đất trồng hoa, trên mặt một mảnh lạnh nhạt hỏi.

“Tiểu tử ngốc, Tiết gia gia là người chăm sóc hoa, không ở vườn hoa trồng hoa, vậy phải ở chỗ nào?” Ông lão liếc xéo chế nhạo, có chút không quen nhìn khuôn mặt già dặn không có biểu tình gì của thiếu niên.

“..... Ý của ta là, vì sao ngài lại ở Huyền Cực Môn?” Từ nhỏ, lão nhân gia đã đặc biệt tốt với hân, bản lĩnh của ông hân cũng biết qua, tin tưởng đến nơi nào cũng có thể tự đắc mà sống vui vẻ, thật sự không hiểu vì sao phải che giấu bản lĩnh, ở trong Huyền Cực Môn máu tanh dơ bản làm một người làm vườn địa vị thấp kém.

“Không ở Huyền Cực Môn, sao có cơ hội quen với tiểu tử ngốc nguời đây?” Ông lão ha ha cười, bốn lạng đầy ngàn vàng, nói cũng như không nói.

Biết ông không muốn nói, thiếu niên lạnh lùng cũng không hỏi nhiều, sau khi im lặng trong chốc lát, tiếng nói trong trẻo mới lại nhàn nhạt vang lên.

“Ngày mai ta sẽ đi chấp hành nhiệm vụ đầu tiên.”

Câu này khiến ông lão nhân trầm mặc thật lâu, sau đó lấy ra một viên đan dược màu đỏ lớn như ngón cái vứt cho hân, cổ giả vờ tức giận mắng: “Được rồi, được rồi! Ta đã biết ngươi muốn tới gạt bảo bối giấu dưới đáy hồ của ta, cầm đi!”

“Gi?” Tiếp nhận đan dược, thiếu niên khó hiểu.

“Tục Mệnh đan!” Giọng điệu của ông lão trở nên toan tính. “Mặc kệ bị thương nghiêm trọng tới cỡ nào, chỉ cần còn một hơi thở, nuốt nó vào có thể bảo vệ mạng người không phải đi gặp Diêm Vương! Khấp thiên hạ chỉ có ba viên, giữ cẩn thận, nếu để người ta biết đoạt đi, ta cũng không còn đâu!”

Lão nhân gia sao lại có loại linh đan mà giang hồ coi là chí bảo này? Thân phận của ông đến tột cùng là..... Thiếu niên lạnh lùng trong đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

“Hắc hắc, đừng xem thường người ta! Nhớ năm đó, ta là thần trộm ngay cả hoàng cung sâm nghiêm cũng ra vào tự nhiên, chỉ một viên Tịch Mệnh đan, lấy được tới tay có gì gọi là đâu? Có muốn xem tuyệt học của các đại môn phái giang hồ không? Ta cũng có nha.....” Nhìn thấy thiếu niên nghi ngờ, ông lão không khỏi đắc ý tự biên tự diễn.

“Miễn!” Vẻ mặt chán ghét, rất không có hứng thú, học võ chỉ là bị bắt phải đi giết người, học nhiều có ích gì đâu? Để bị đánh càng nhiều máu tanh sao?

“Cũng đúng! Đồ Bá Thiên người này tính tình đa nghi, người học võ của môn phái khác, nếu không cẩn thận khi so chiêu hiển lộ ra, ngược lại sẽ khiến hân nghi kỵ, tốt nhất chờ người lớn một chút, có thể không chế chiêu thức của mình thì hãy học sẽ tốt hơn. Về phần nội công tâm pháp, ta nơi này cũng

có vài bộ, nếu có hứng thú, người cũng có thể xem, tùy tiện luyện để tăng tiến nội công bản thân! Ta thật không phải muốn phê bình, nhưng Đồ Bá Thiên kia thật sự không cao minh.” Ông lão càng nói càng hăng say, vừa lấy đất, vừa bắt đầu lải nhải.

Mới vào khoang thuyền, Huyền Thương liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận nam tử lịch sự đang tao nhã phẩm trà, đồng thời cũng biết đối phương quả thật là không có địch ý.

Nam Cung Dịch — thiếu chủ Nam Cung thế gia vang danh ở Giang Nam, luôn làm việc nghĩa, nhiệt tình hiếu khách được người tán dương, cho dù cùng người mới quen, miễn là thấy thích, hẳn vẫn có thể thân thiện mời tới Nam Cung phủ ở một năm nửa năm, do đó Nam Cung phủ đệ ở Hàng Châu hầu như cả năm tân khách cả nhà, náo nhiệt dị thường, vô lâm nhân sĩ ra vào chật cứng, khiến hẳn được ngoại hiệu là “Vô lâm mạnh thường quân”.

Một nam tử sống trong danh môn chính phái, trong sạch được người ta tôn sùng, trùng hợp cùng mình một kẻ máu tanh đầy người, tối tăm giống như ngày và đêm! Thân nhiên liếc Nam Cung Dịch một cái, Huyền Thương biết hẳn không biết mình, về mặt tự nhiên đỡ A Tô ngồi xuống ghế tre bên cửa sổ.

Trên thực tế, hai người bọn họ chưa bao giờ đối mặt đánh nhau, về phần mình vì sao nhận ra hẳn, đó là bởi vì một năm trước, khi vì giải quyết điệu tánh mạng một người trên danh sách nhiệm vụ mà một mạch theo dõi, người nợ trùng hợp đến bái phỏng Nam Cung Dịch, mà mình thì ẩn ở chỗ tối thấy được mặt hẳn.

Liếc thấy đôi mắt trống rỗng vô thần của nữ tử mảnh mai, Nam Cung Dịch lúc này mới phát hiện nàng là người mù, trong lòng kinh ngạc không khỏi nhìn thêm vài lần, cong, chân chính làm cho hẳn cảm thấy hứng thú là nam tử thân thái lạnh lùng, nhưng động tác đỡ lại cực kì cẩn thận nhẹ nhàng.

“Tại hạ Nam Cung Dịch, không biết huynh đài là?” Thân thiện cười hỏi, tổng thấy vẻ ngoài của nam tử trước mắt rất hồ hởi, nhưng hơi thở lại mãnh liệt tản ra sự cự nhân ngăn dậm, người thức thời liền biết cần tránh xa! Nhưng. Quái lạ, nhìn thấy hẳn, bản thân lại có loại quen thuộc cùng hảo cảm không thể nói rõ, cho dù biết rõ mình có trọng trách đầy người, lại vẫn muốn thân cận kết giao.

“Huyền Thương.” Ngắn gọn hữu lực, quả nhiên phù hợp tác phong trước sau như một của Huyền Thương.

Tên có chữ thương à. Không biết vì sao, Nam Cung Dịch lại hơi ngần ra, lập tức nhả nhận cười. “Thì ra là Huyền công tử!”

Trong đầu rất nhanh tìm tòi một lần, câu hỏi lặng lẽ nổi lên trong lòng. Làm sao có thể? Dựa trên việc hẳn có thể không tốn chút sức mang theo một người, từ ven hồ thoải mái bay vút lên thuyền hoa giữa hồ, khinh công tuyệt diệu, nội lực thâm sâu, không phải là hạng người bình thường! Mà người võ công cao thâm như thế, sao có thể hoàn toàn không nghe nhắc tới?

Nhưng “Huyền Thương” tên này, quả thật là chưa từng nghe người ta đề cập qua! Song, vô luận như thế nào, tên có chữ “Thương” à. Hẳn thích! Thực sự rất thích!

“Huyền công tử, vị cô nương này là?” Hoàn hồn cười, ánh mắt hứng thú chuyển hướng qua A Tô.

“Thê tử ta.” Liếc qua một cái, giọng điệu Huyền Thương có chút lạnh.

Thiếu chủ Nam Cung thế gia này không khỏi quá tò mò rồi, hỏi nhiều như vậy làm gì? Cái gì “Vô lâm mạnh thường quân”? Nên đổi tên là “Vô lâm lưỡi dài quân” Mới đúng!

“Thì ra là Huyền phu nhân!” Nam Cung Dịch cười thân thiện khác thường. “Hai vị quả thật là anh hùng mỹ nhân, trời đất tạo nên giai ngẫu!”

“Đâu có!” Lễ phép cười trả lời, A Tô ửng đỏ mặt, cảm thấy nam nhân tên là Nam Cung Dịch này rất thân thiết.

“Đến đến đến, nếu đã lên cùng thuyền, gặp nhau chính là hữu duyên, vì sao chúng ta không kết giao bằng hữu?” Có ý muốn kết giao cùng nam tử lạnh lùng, thần bí, lại làm cho hẳn sinh ra hảo cảm trước mắt này, Nam Cung Dịch rót một ly trà Long Tỉnh đưa đến tay bọn họ, cười meo meo hỏi. “Không biết Huyền công tử năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi lăm.” Kỳ quái lại liếc mắt một cái, không biết hẳn hỏi việc này để làm gì?

“Thì ra hai mươi lăm tuổi à!” Gật gật đầu, cười rất vô hại. “Bắt tài tại hạ trùng hợp lớn hơn năm tuổi, nếu không chê, tại hạ liền da mặt dày gọi một tiếng Thương đệ!” Dứt lời, lấy trà thay rượu, uống hết ly trà Long Tỉnh trong tay, không cho người ta cơ hội cự tuyệt.

Đây căn bản là bắt buộc kết nghĩa!

Ngạc nhiên mở to mắt, đã thấy hẳn cười meo meo nhìn lại, Huyền Thương mặc kệ hẳn, hoàn toàn không nề mặt, trực tiếp vút ly sứ lên bàn, một giọt nước cũng không bắn ra, lực tay khéo léo nói không nên lời.

A. Hoàn toàn không ngoài dự đoán, quả thật là lạnh lùng! Chỉ là, cho dù y không chịu kết bái nghĩa huynh, mình đã uống xong trà, nghĩa đệ này hẳn nhận chắc rồi!

Trên mặt vẫn nở nụ cười tao nhã, Nam Cung Dịch không có chút gì là bị xem thường mà tức giận.

Trên thực tế, hẳn cũng biết mình rất vô lại! Sống ba mươi năm, người muốn cùng hẳn kết bái huynh đệ vô cùng nhiều, mà hẳn lại hoàn toàn không có ý

này.

Nhưng, nam tử trước mắt này mới quen biết không đến một canh giờ, lại không hiểu sao làm cho hắn có ý muốn lừa cho được người nghĩa đệ này! Về phần đến tốt cùng nguyên nhân là vì sao..... Ha ha, đừng hỏi hắn, chính hắn cũng không biết!

Duy nhất biết được một chút là, Huyền Thương thực sự cho hắn cảm giác anh em, cảm giác muốn trân trọng! Mà loại cảm giác này, hắn đã mất đi hơn hai mươi năm rồi.

“Đệ muội (em dâu), đến, vi huynh kính muội một ly.” Trên thân nam nhân không dụ dỗ được, Nam Cung Dịch tự nhiên chuyển hướng sang người bên gối để xuống tay.

Đệ muội? Nàng khi nào thành đệ muội của vị Nam Cung công tử này? Là bởi vì hắn vừa mới kêu Huyền Thương một tiếng “Thương đệ” sao? A Tò cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn lễ phép nâng ly uống một chút.

Thấy thế, Nam Cung Dịch không nhịn được cười khanh khách liên tục, trong lòng rất vui vẻ. Ha ha, đệ muội này đã nhận, nghĩa đệ cũng không thể làm như không có chuyện này đâu nhỉ?

“Làm sao vậy?” Mắt không thể nhìn thấy, A Tò đương nhiên không thể thấy hành động quăng ly cự tuyệt vừa rồi của Huyền Thương, lại càng không biết mình uống xong nước trà có nghĩa gì, lập tức về mặt mờ mịt, không biết đối phương đang cười việc gì?

“Không có gì!” Lạnh lùng liếc Nam Cung Dịch, Huyền Thương mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, quay đầu trực tiếp hạ lệnh cho Thủy Tiên cô nương thanh lệ mềm mại đáng yêu bên cạnh. “Xướng khúc!”

Mau mau hát xong, để hắn mạng A Tò rời khỏi, để khỏi phải cùng Nam Cung Dịch quái gở tìm người kết bái lung tung kia tiếp tục dây dưa.

Bị mất lạnh trùng, ngay cả Thủy Tiên thân là đệ nhất danh kỹ của Hàng Châu, kiến thức rộng rãi cũng nhịn không được cả người run lên, cảm giác ớn lạnh từ trong xương cốt toát ra, nàng sợ tới mức không dám kéo dài, nhanh chóng ngồi trước đàn tranh, mười ngón tay gảy dây đàn, tiếng ca uyển chuyển mềm mại đáng yêu liền khẽ ngân lên –

Ngô sơn thanh, việt sơn thanh, lưỡng ngạn thanh sơn tương đối ngênh, tranh nhẩn hữu li tình? Quân lệ doanh, thiếp lệ doanh, la đài đồng tâm kết vị thành, giang biên triều dĩ bình.....

(Núi Ngô xanh, núi Việt xanh, hai ngọn núi đối mặt nhau, có thể chịu được chia cách? Quân ướt lệ, thiếp ướt lệ, hai người đồng lòng chưa chắc đã thành đôi, bên bờ sông thủy triều đã yên..)

“Khúc này không tốt!” Đang lúc tiếng ca bi thảm trầm bổng ngân dài, A Tò bỗng nhiên đứng lên, hai tay sờ soạng tìm người, miệng vội vàng la lên: “Thương, muội không nghe! Khúc này không tốt, chúng ta đi.....”

Ý trong từ làm nàng nghe xong liền vô cớ mà bất an, phảng phất như điềm báo trước tương lai câu nàng cùng Huyền Thương.

Trong lúc tâm trạng bối rối, nàng không để ý đến người ngoài kinh ngạc, lên tiếng cắt ngang tiếng ca mềm mại, vì vội vã tìm người, chân đá nhầm ghế dựa, thân thể chênh vênh ngã về phía trước.....

“Cẩn thận!” Phản ứng nhanh nhất, Huyền Thương lướt qua tiếp được nàng, không biết nàng kinh sợ việc gì, cơ thể run run, đau lòng thương tiếc lập tức tràn đầy ngực, miệng dịu dàng trấn an, “Được! Khúc này không tốt, không nghe! Chúng ta đi.” Dứt lời, ngay cả liếc nhìn những người khác một cái cũng không, xoay người ôm nàng rời đi.

“Chờ một chút!” Bọn họ đột nhiên muốn đi, Nam Cung Dịch cũng không đồng ý.

Nghĩa đệ vừa mới nhận, còn chưa từ từ bồi dưỡng tình cảm, theo tính tình lạnh lùng của nghĩa đệ, lần này đi chẳng phải suốt đời không gặp lại sao? Hắn còn muốn ở chung với nghĩa đệ thật lâu!

“Nam Cung công tử có gì chỉ giáo?” Giậm chân quay đầu, Huyền Thương cảnh giác, giọng điệu lạnh lùng có thể so sánh với hàn băng vạn năm.

Phảng phất như chưa thấy địch ý của hắn, nụ cười tao nhã trên khuôn mặt lịch sự của Nam Cung Dịch thủy chung vẫn chưa tan. “Thương đệ, gọi Thanh đại ca không phải thân thiết hơn sao? Được rồi, đừng trừng! Vi huynh chẳng qua muốn mời hai người đến hàn xá làm khách một thời gian.....”

“Không có hứng thú!” Không chờ hắn nói xong, trực tiếp cắt lời, chân lại chuẩn bị vọt đi.

“Đừng cự tuyệt nhanh như vậy a!” Khẽ cười nhạt, Nam Cung Dịch giả bộ bất đắc dĩ. “Mấy ngày nữa, vi huynh có người bằng hữu cùng vợ đến thăm, khéo là thê tử của bạn ta y thuật tinh tế, vi huynh thấy hai mắt của đệ muội đều mù, nếu có thể lưu lại để cho vợ bạn ta chẩn đoán xem, nói không chừng có thể thấy lại ánh sáng.” Ha ha, không tin như vậy còn không dụ được người!

Quả nhiên, chỉ thấy bước chân bỗng nhiên ngừng lại, Huyền Thương cứng đờ xoay người, mà A Tò trong lòng hắn kích động đến che miệng, không dám tin tưởng lỗ tai mình.

“Ngươi..... nói là thật?” Tuy rằng cổ vững vàng, nhưng vẫn có thể nghe ra kích động ẩn giấu trong giọng nói.

“Đều là thật.” Khuôn mặt tao nhả tràn đầy thành ý.

“A Tô từng xem qua không ít danh y!” Bình tĩnh nói, muốn người nào đó đừng tùy tiện đưa ra một ít đại phu y thuật tốt hơn so với đại phu Mông Cổ bình thường một chút đã muốn dụ dỗ hắn.

“Yên tâm! Vợ người bạn kia của ta y thuật được truyền từ ‘Thiên Thủ Thánh Y’ Nhậm Như Khiêm ngày xưa, không phải danh y bình thường có thể so sánh.” Hiểu được ý của hắn, Nam Cung Dịch cam đoan.

Nghe vậy, Huyền Thương nhất thời không nói nên lời. Những năm gần đây, hắn cẩn thận tìm kiếm nhưng vẫn không có tung tích của “Thiên Thủ Thánh Y” Nhậm Như Khiêm, lại không nghĩ rằng nay A Tô lại có cơ hội được hậu nhân của Nhậm thân y chân trị.....

Vừa thấy vẻ mặt của hắn liền biết mình dụ dỗ thành công, Nam Cung Dịch vẫn có ý xấu cố ý hỏi lại một lần, “Như thế nào? Vì huynh mời được hai người đến nhà mình làm khách chứ?”

“Đồ ngu!” Tiếng khiển trách kinh động từ bên trong Nghị Sự Đường của Huyền Cực Môn chợt vang lên, trên ghế da hổ, Đồ Bá Thiên lửa giận tăng vọt.

“Thuộc hạ biết sai!” Trong phòng, một hắc y sát thủ cấp đường chủ cúi đầu nhận tội, lưng không ngừng toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ sắp khó giữ được cái mạng nhỏ này.

“Các ngươi nói tổn thất bao nhiêu người?” Áp chế tức giận, Đồ Bá Thiên trầm giọng chất vấn.

“Hai mươi người đi, vền vền năm người trở về.” Hắc y sát thủ mặc dù cố gắng duy trì vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng trên trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh tiết lộ hắn rất khẩn trương.

“Được! Được lắm!” Giận quá hóa cười, tiếng cười không dứt. “Khá lắm Huyền Thương, không hổ là sát thủ đứng đầu do một tay ta huấn luyện ra!”

Nghe tiếng, hắc y sát thủ cả buổi không dám hé răng.

Bỗng dung, tiếng cuồng tiếu liên miên không dứt chợt dừng lại, Đồ Bá Thiên vẻ mặt âm trầm khó dò, mắt hổ nổi lên hung quang.

“Nói! Có tra ra tung tích của hắn không?”

“Mấy ngày nay lần tìm không thấy tung tích, phỏng đoán có thể đã rời khỏi Giang Nam, thuộc hạ đã cho người đi nơi khác điều tra.....”

“Đồ ăn hại!” Tiếng quát mắng lại nổi lên, Đồ Bá Thiên giận không thể át. “Huyền Thương người bị nội thương, sao lại ngốc đến mức lãng phí thể lực chạy trốn bên ngoài tiết lộ hành tung, để các ngươi đuổi giết? Hắn giờ phút này khẳng định còn tránh ở chỗ nào đó của Giang Nam dưỡng thương! Truyền lệnh xuống, bảo những thuộc hạ đã rời khỏi Giang Nam quay về ngay, cho dù Huyền Thương trốn trong động chuột cũng phải lôi được hắn ra!”

“Dạ!” Kinh hãi vì sơ suất của mình, hắc y sát thủ không dám trì hoãn, nhanh chóng xoay người rời đi, chuẩn bị triệu hồi thủ hạ lục tung mỗi một tác đất của Giang Nam.

“Cha!” Hắc y sát thủ vừa mới rời đi, một bóng áo đỏ tươi đã từ trong phòng xông ra, dung nhan xinh đẹp không gì sánh được đầy vẻ kiêu căng không vui. “Huyền Thương làm gì sai, sao lại phái người giết hắn? Cha biết rõ con thích hắn!”

“Con nghe lén đã bao lâu?” Trùng trùng nhìn đứa con gái từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, Đồ Bá Thiên vẫn muốn giấu giếm chuyện này với nó, không nghĩ tới cuối cùng vẫn để nó biết.

“Con nghe lén bao lâu không quan trọng! Quan trọng là, vì sao cha muốn giết Huyền Thương?” Đồ Diễm Dao giận dữ ép hỏi. “Huyền Thương là nghĩa tử cha thu nhận, cũng vì Huyền Cực Môn lập hạ phần lớn công lao, cho dù có gì không phải, cha cũng không thể giết hắn a!”

“Diễm Dao, việc này con không hiểu, đừng quan tâm!”

“Cha, con thích Huyền Thương, hắn là người của con, con không cho phép cha giết hắn!” Đồ Diễm Dao kiêu ngạo la to, không nói gì liền xông ra ngoài.

“Diễm Dao!” Hét lớn gọi nhưng con gái lại không trở về, Đồ Bá Thiên biết rõ cá tính ngang ngược kiêu căng của nó, lần này đi khẳng định là tìm Huyền Thương!

Nếu Huyền Thương bị một chút, không chế nó để uy hiếp mình, mình chẳng phải giống độc rắn cắn người nhưng lại bị không chế nhục diễm? sao

Nghĩ đến điều này, hắn bắt đầu đi lại gọi người. “Huyền Dạ!”

Chỉ thấy trong phòng lại chậm quá đi ra một thân ảnh cao gầy, khỏe miệng nở nụ cười châm chọc, đáng vẻ lười biếng. “Nghĩa phụ có việc phân phó?”

“Đi cùng Diễm Dao, đừng để nó gặp chuyện không may!”

“Đã biết!” Nói biết, lại vẫn chậm chạp như rùa, lười biếng chậm rãi nghiêng ngả đi ra ngoài.

Nam Cung phủ đệ, Giang Nam.

“Thật kì quái!” Gió nhẹ lay động, dưới bóng cây, trên ghế đá, nữ tử nhợt nhạt thoải mái nằm trong ngực nam tử, cánh môi gợi lên nụ cười yếu ớt.

“Ừm?” Đáp nhẹ một tiếng, Huyền Thương xin lắng tai nghe.

“Nơi này thực sự rất quái lạ!” Lại cường điệu, A Tô bất giác điều chỉnh tư thế, thiếu chút nữa ngã xuống ghế đá, may mà cánh tay mạnh mẽ phía sau đã bảo vệ chặt chẽ. Sau khi xấu hổ nói lời cảm ơn, nàng mới nhìn không được cười mở miệng, “Ngoại trừ tiểu viện chúng ta ở, nơi này nhiều người quả thực giống như cái chợ.”

Nghe tiếng cười nói mang máng từ viện cách vách theo gió bay tới, Huyền Thương vì nàng so sánh chính xác mà khẽ cười. “Không quen?”

“Cũng không phải, chỉ là cảm thấy nơi này đâu đâu cũng có tiếng người, tuy rằng muội nhìn không thấy, nhưng có thể tưởng tượng ra cảm giác chật kín người.” Thoải mái áp mặt vào cái cổ ấm áp, nàng vừa nghe hơi thở nam tính quen thuộc, vừa tò mò cười hỏi: “Danh môn thế gia đều giống Nam Cung phủ tân khách cả nhà như vậy sao?”

“Không phải!” Sau khi cúi đầu lướt nhẹ qua phần môi, khiến khuôn mặt tái nhợt ửng đỏ xinh đẹp, hần mới giải thích nghi hoặc của nàng, “Nam Cung thế gia này có Nam Cung Dịch được xưng là ‘vô lâm mạnh thường quân’, mới có thể nào nhiệt thành như vậy.”

Trên thực tế, hần cũng vào ở Nam Cung phủ nhiều ngày, mới hiểu được danh hiệu “vô lâm mạnh thường quân” này thật sự là danh bất hư truyền, trong phủ thực khách quả là nhiều đến chen chúc sắp đồ khách phòng của Nam Cung gia.

May mà, Nam Cung Dịch coi như thông minh, liếc mắt một cái liền nhìn thấu cá tính không muốn cùng người lui tới của hần, an bài riêng tiểu viện thanh tĩnh độc lập này để hai người bọn họ ở, không giống những người khác như vậy chen chúc trong một tòa khách viện, nếu không, chỉ sợ hần đã sớm mang theo A Tô đến khách điểm, từ từ đợi vợ của bạn y đến.

Nghe vậy, nghĩ đến Nam Cung Dịch mấy ngày qua rất nhiệt tình, A Tô nhìn không được ý cười. “Thương, huynh rất ghét Nam Cung đại ca sao?”

“Không thể nói là ghét hay thích.” Không oán không thù, không ân không nghĩa, lấy đâu ra nhiều cảm xúc như vậy? Khó hiểu nhìn nàng ý cười dạt dào, Huyền Thương không giải thích được vì sao nàng lại hỏi như thế?

“Kỳ thật huynh không biết là Nam Cung đại ca rất thích huynh sao?” Mấy ngày qua, ngày ngày tai nghe người nào đó tha thiết hỏi han ân cần thân thiện; Lại thấy thái độ lãnh đạm của người bên gối, nhìn không được biện hộ cho người nào đó. “Huynh đối với Nam Cung đại ca thật sự rất lạnh nhạt, may mà Nam Cung đại ca không để ý.”

“Ta không có bị long dương chi phích (gay).” Giọng điệu lạnh lùng hờ hững, nếu là người không quen nghe xong, khẳng định sẽ nghe không ra ý tứ vui đùa của hần.

Nhưng mà, trên đời này người hiểu hần nhất chính là A Tô, lập tức, nàng bật cười. “Muội không có ý này, huynh cố ý xuyên tạc lời muội nói.”

Thích nhìn nụ cười vô ưu của nàng nhất, Huyền Thương vui vẻ, nhìn không được hồn xiêu phách lạc ngẩn người.

Nhìn không thấy ánh mắt thâm tình của hần, A Tô cười, dịu dàng nói, “Kỳ thật Nam Cung đại ca đối với chúng ta vô cùng tốt, còn định mời người chân trị mất của muội, chúng ta nên cảm ơn huynh ấy, huynh đừng ra vẻ mặt lạnh lùng với huynh ấy.”

“Ngoại trừ nàng, ta đối với ai cũng đều là vẻ mặt này.” Trời sinh vẻ mặt không thân thiện với người khác, Huyền Thương từ chối cho ý kiến. “Nhưng mà, nếu hần thực sự có thể tìm người chữa được mắt nàng, đến lúc đó bảo ta quỳ xuống lạy tạ, ta cũng không chút do dự.”

“A..... Huynh từ nhỏ đã vậy, nhất thời muốn huynh bỏ cũng thật sự là làm khó dễ huynh!” Khẽ cười nhạo, nghĩ đến hai mắt mình đã mù hơn mười năm, nàng không khỏi nao nao. “Thương, mắt của muội thực sự có thể hồi phục thị lực sao? Mười mấy năm không thấy gương mặt huynh, trong trí nhớ vẫn là bộ dáng khi huynh mười lăm tuổi, thậm chí..... Thậm chí mặt của huynh trong đầu có khi còn trở nên thật mờ nhạt. Huynh biết không? Muội vừa nghĩ đến liền nhìn không được sợ hãi.....”

“Sợ cái gì?” Tiếng nói làm ách, ngực nổi lên từng trận thu đau.

“Muội sợ có một ngày, muội sẽ quên dáng vẻ của huynh, sẽ quên màu xanh thắm của bầu trời là như thế nào, sẽ quên màu xanh biếc của cỏ tươi là như thế nào, sẽ quên rất rất nhiều cảnh vật xinh đẹp ra sao.....”

“Không đâu!” Thăng thần ôm chặt nàng, Huyền Thương giọng điệu kiên quyết. “Nếu đại phu Nam Cung Dịch mời đến trị không hết mắt nàng, chúng ta liền tìm tất cả các danh y trong thiên hạ, cho đến khi mắt nàng thấy lại mới thôi!”

“Ừm.” Đầu lại vùi vào trong cổ, A Tô âm thầm cười, không muốn nhắc nhở hần, những năm gần đây, hần đã mời đến rất nhiều danh y xem qua mắt của nàng, còn không phải đều bó tay hay sao.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, kỳ thật nàng đối với việc mình có hồi phục thị lực không sớm đã không ôm hy vọng, chỉ là không muốn làm trái với tâm ý của hần, mỗi khi hần mời một vị đại phu mới đến, nàng đều giả vờ vui mừng mà phối hợp chẩn trị.

“A Tô, mắt nàng rồi sẽ có một ngày nhất định sáng lại!” Tựa hồ nhìn ra của nàng đã không còn hi vọng, Huyền Thương kiên định cam đoan lần nữa.

“Muội biết!” Khuôn mặt chôn trong cổ cười khê, thật cao hứng khi hắn vẫn có lòng tin như thế. “Chờ mắt muội sáng lại, muội muốn nhìn huynh già đi, nhìn con lớn lên, nhìn cháu chắt của chúng ta hầu hạ dưới gối, nhìn tất cả tất cả mọi thứ.....”

“Được! Được.....” Gắt gao ôm nàng, đầu lòng cùng thương tiếc ngập lòng như muốn tràn ra. Mắt nàng mù là chuyện cả đời này đau nhất cũng là chuyện áy náy nhất của hắn!

“Ngốc quá!” Cảm nhận được cảm xúc kích động khác hẳn ngày thường của hắn, A Tô cười vỗ nhẹ lên khuôn mặt anh tuấn, nhin không được ngẩng đầu lên mặt hắn, môi mềm nhẹ nhàng hôn xuống.

Không chút do dự, môi Huyền Thương lập tức che môi nàng, nồng tình tìm kiếm sự ngọt ngào trong cái miệng đỏ mềm mại. Nhưng mà, đang lúc người hữu tình dây dưa nóng bỏng, một trận cười trêu chọc không thức thời chọt vang lên –

“Ây da da! Không cẩn thận thấy vợ chồng hai người ân ái, thật sự là có lỗi, có lỗi! Ta đi, lập tức đi.....”

Chỉ một thoáng, hai bóng người đang ôm nhau bỗng nhiên tách ra, A Tô thân mình còn chưa đứng vững hạ, nếu không có Huyền Thương đứng lúc bắt lấy, chỉ sợ đã ngã rồi.

“Nam, Nam Cung đại ca, huynh đến à.....” Mặt đỏ lên để Huyền Thương đỡ dậy, A Tô nghe ra chủ nhân tiếng cười nhạo kia là ai, trong lòng xấu hổ không thôi. Trời ạ! Bọn họ thân thiết lại để người ngoài nhìn thấy, không biết Nam Cung Dịch đã nhìn bao lâu?

“Đừng để ý sự tồn tại của ta, hai người có thể tiếp tục, ta lập tức đi! Trăm ngàn lần đừng khiến ta thành tội nhân bỗng đánh uyên ương.” Cười cười cười, Nam Cung Dịch vẫn trưng ra mặt cười hòa nhã, nhưng lời nói lại đầy ý trêu đùa.

Nghe vậy, A Tô má phấn càng thêm nóng rực, mà khuôn mặt luôn lạnh lùng của Huyền Thương mặc dù vì kích thích mà nhiễm một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, nhưng đôi mắt đen sắc bén lại hung ác hướng về phía nam nhân không thức thời miệng nói muốn đi, chân lại không nhúc nhích kia.

Nam nhân nhàm chán này đã xem bao lâu? Thật làm cho người ta nổi nóng!

“Thương đệ, đệ đừng dùng hoạ nhân kim tình trùg ta, vì huynh cũng cảm thấy sâu sắc có lỗi rồi!” Cười vừa tao nhã lại vô tội, khiến người ta không biết phải làm gì với hắn.

Hừ lạnh một tiếng, lườm cùng nam nhân bề ngoài nhã nhặn bên trong vô lại hoàn toàn không khớp nhau này nói nhảm, trực tiếp hỏi thẳng: “Có việc?”

“Vài bằng hữu giang hồ tương tỷ thí với nhau một phen, đặc biệt đến mời đệ đi xem!” Hắn hỏi thẳng, Nam Cung Dịch cũng không lờ đi.

“Không hứng.....” Đột nhiên, bàn tay bị lên lút nắm chặt, nghiêng đầu nhìn về mặt cười yếu ớt của nàng, nhớ tới nàng vừa mới nói muốn hắn đối với Nam Cung Dịch hoà nhã một chút, nhất thời cứng rắn sửa miệng. “Cũng tốt!”

Vừa nghe câu tán thành của hắn, A Tô cười thật dịu dàng. Nhưng Nam Cung Dịch lại có vẻ có chút kinh ngạc, tựa hồ không đoán được y sẽ đáp ứng.

Trên thực tế, hắn chỉ là mượn việc này để đến nơi đây mà thôi, coi trộm bọn một chút họ, chưa từng hy vọng xa vời với tính tình của y mà đồng ý đến giúp vui.

“Như thế nào? Có vấn đề?” Thấy vẻ mặt Nam Cung Dịch có chút kỳ quái, Huyền Thương không khỏi nhíu mày hỏi.

Nếu thực sự có vấn đề, cần gì phải đến mời? Được rồi! Tốt nhất là có vấn đề, dù sao hắn cũng cũng không phải nguyên ý đi.

“Sao lại có vấn đề chứ? Đệ đáp ứng lời mời, ta cầu còn không được!” Vui sướng cười, Nam Cung Dịch vui vẻ đi phía trước, dẫn bọn họ đến nơi mọi người tỷ thí.

Thấy rõ tâm tình tốt của hắn, Huyền Thương mày nhăn càng chặt, vừa ôm A Tô, nhin không được hỏi: “Ta đồng ý lại khiến hắn vui vẻ như vậy sao? Thật quái lạ!”

“A..... Có thể thấy được lúc trước huynh đã trưng ra bộ mặt như thế nào với người ta rồi! Cho đến giờ muội vẫn không hiểu được Nam Cung đại ca sao phải đối tốt với huynh như vậy? Hay là thực sự long dương chi phích mà coi trọng huynh?”

“.....” Chỉ thấy nam tử lạnh lùng bị nữ tử trong lòng như cười như đùa đáp cho một cú mà biến thành không nói gì, chỉ có thể nhíu mày rậm rịt óc suy nghĩ mà vẫn không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

“Lần này miệng vết thương của huynh thật dài thật sâu!” Vợ vàng giúp thiếu niên bôi thuốc chữa thương, tiểu cô nương mười tuổi đột nhiên xúc động đến muốn khóc.

“Không có gì đáng ngại!” Thiếu niên mười lăm tuổi mở rộng quần áo nửa người trên, mặc tiểu cô nương tiến hành bôi thuốc băng bó miệng vết thương sâu trước ngực mình, khuôn mặt tuấn đạt trầm ổn không chút dao động. “Lần đầu tiên làm nhiệm vụ, có thể hoàn thành sứ mệnh còn sống trở về, xem như không tệ!”

“Huynh Thương ca ca, muội không thích nhìn huynh bị thương.” Tiểu cô nương thấp giọng nói, mơ hồ sắp khóc.

Ánh nhìn ngưng đọng như đang suy nghĩ điều gì, thiếu niên gật đầu đáp ứng. “Được! Về sau ta sẽ cố hết sức không để bị thương.”

“Ừm!” Được câu trả lời chắc chắn, tiểu cô nương lúc này mới rung rung cười rạng rỡ, sau khi cẩn thận vì hắn băng bó vết thương, đột nhiên tò mò hỏi: “Huynh Thương ca ca, sinh nhật huynh là ngày nào?”

“Không biết!” Thân nhiên, gương mặt thiếu niên không chút gợn sóng.

“Sao lại không biết?” Tiểu cô nương kinh ngạc vợ la lên: “Ngay cả A Tô cũng có sinh nhật mà!”

“Ta là cô nhi được nhặt về, làm sao biết sinh nhật mình?” Thiếu niên trầm tĩnh nói, không chút phật lòng.

“Á!” Tiểu cô nương khê kêu, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, ngượng ngùng nói: “Cha mẹ A Tô tuy rằng đều đã chết, nhưng đại nương ở trong bếp đối tốt với A Tô, giúp A Tô làm sinh nhật! Huynh Thương ca ca, ngày mai là sinh nhật A Tô, đại nương làm bếp sẽ nấu bát mì thọ chúc mừng cho A Tô, cái kia..... Cái kia.....”

“Hừm?”

Rút rè cười, cổ lấy dũng khí nói tiếp: “Huynh, huynh muốn có cùng ngày sinh nhật với A Tô hay không? Bát mì thọ kia, A Tô bụng đói cùng huynh ăn, được không?”

Chưa bao giờ từng có người quan tâm hắn có sinh nhật hay không, trong nội tâm thiếu niên không khỏi lặng lẽ lướt qua một cỗ thủy triều âm áp, đôi mắt đen sâu nhìn nàng thật lâu, cuối cùng, đôi môi xinh đẹp đột nhiên nở nụ cười mê người.

“Được!”

Hậu viện rộng lớn, hơn mười tân tú của các đại môn phái có danh hiệu trên giang hồ đều tụ tập trong lương đình, thân thiện trò chuyện với nhau, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía hai bóng người đang tỷ thí trên cỏ, thảo luận ưu khuyết điểm của chiêu thức của song phương.

Khác hẳn với sự náo nhiệt trong lương đình, cách lương đình không xa dưới gốc đại thụ có ba bóng người đang đứng trầm tĩnh quan sát tỷ võ.

“Quái! Hai vị bên cạnh Nam Cung huynh kia là ai? Sao không giới thiệu cho chúng ta làm quen, lại đứng dưới gốc cây vậy?” Rốt cục, trong đám người sôi nổi cười nói, Lâm Nhạc Bình — đệ tử Điểm Thương phái, ngoại hiệu “Ngọc Diện kiếm khách” mất sắc phát hiện.

“Ai nha! Đôi vợ chồng kia mấy ngày trước ta có gặp qua, là khách sống một mình ở ‘Tuyệt Tùng Viện’. Nghe hạ nhân nói ngày thường cũng không quan tâm tới người khác, hơn nữa người nam kia lại lạnh lùng, không ngờ Nam Cung đại ca chịu được, không chút so đo mà đối đãi, đúng ngày liền hỏi han ân cần, nhiệt tình quan tâm.” Xinh đẹp bức người, nữ đệ tử của Hoa Sơn phái — Thượng Quan Từ Yến đối với Nam Cung Dịch có lòng ngưỡng mộ mơ hồ có chút không vui nói.

Mấy ngày nay, Nam Cung Dịch rảnh rỗi liền đến “Tuyệt Tùng Viện” tìm bọn họ, liên lụy nàng tìm không được cơ hội để thân cận với người trong lòng.

“Ra vẻ như vậy sao? Đến tốt cùng là có bản lĩnh gì mà khiến Nam Cung huynh đối đãi đặc biệt như thế?”

“Còn không phải sao! Thật đúng là làm người ta tò mò!”

“Nếu thực sự có bản lĩnh, tại hạ cũng muốn cùng luận bàn một phen!”

“Cũng không biết là môn phái gì, có danh hiệu gì?”

Trong lúc nhất thời, trong lương đình tiếng tò mò nghị luận không dứt bên tai, cuối cùng, có người tiếng đề nghị –

“Nếu mọi người muốn biết như vậy, tiến đến kết bạn không phải được sao!”

Lời vừa nói ra, mọi người nhìn nhau, trong lòng tâm tư giống nhau, lập tức không cần nói rõ, một đám người liền ăn ý chậm rãi đi về phía ba người dưới đại thụ hạ.

Một chỗ khác, dưới đại thụ –

Nhìn hai bóng người triển đấu trên cỏ, Huyền Thương mặt không chút thay đổi, chỉ chốc lát sau, hần đột nhiên tâm sinh phiền chán. “A Tô, chúng ta trở về!”

A Tô chỉ nghe tiếng đao kiếm giao kích leng keng, nhìn không thấy thân thủ hai người giao đấu nghe vậy có chút kinh ngạc, đang muốn hỏi hần vừa mới đến vì sao lại vội vã đi, Nam Cung Dịch đã mở miệng trước –

“Thương đệ, sao vừa xem tới đã muốn đi?” Trong tiếng cười tựa hồ ẩn ẩn biết nguyên nhân vì sao y không thèm xem, chính là biết rõ còn có hỏi.

“Chỉ có nữ ngoài, khoa chân múa tay, xem nhiều cũng vô dụng!” Lạnh lùng dò xét, Huyền Thương thân nhiên tung một lời bình ngoạn độc cũng là sự thật. Cái loại chiêu thức đẹp mắt xinh đẹp nhưng không thực dụng này, nếu thật sự gặp gỡ địch thủ, chỉ có kết cục đi gặp Diêm Vương trước thời hạn mà thôi.

Hiện nay tân tú các đại môn phái chỉ có thực lực như vậy sao? Thật khiến cho người ta muốn lắc đầu, thúc giục các môn phái mau mau đem đệ tử nhà mình chạy khắp các nơi trên giang hồ triệu hồi, đóng cửa khổ luyện ba, năm năm hãy cho ra ngoài!

Thiếu chút nữa cười to ra tiếng, Nam Cung Dịch tuy biết sự thật, cũng không thể không biết xấu hổ nói thẳng giống y vậy, chỉ có thể cố nén buồn cười. Dù sao, hần thân là chủ nhân, không thể cười nhạo khách nhân trong phủ học nghệ không tinh, chỉ biết ý vào uy danh của môn phái để hành tẩu giang hồ.

“Thương!” Nhẹ giọng khiển trách, A Tô vừa bực mình vừa buồn cười, cực kì ngượng ngùng. Aiz. Nam nhân này nếu không phải không buồn hé răng, thì chính là nói không đúng lúc, thật sự là không có cách gì với huynh ấy!

Đối mặt nàng khiển trách, lại nhìn thấy vẻ mặt buồn cười của Nam Cung Dịch, Huyền Thương không phát hiện mình có gì sai, ngược lại bắt đầu hoài nghi. Nam Cung Dịch này ai đến cũng không cự tuyệt, thực khách cả nhà, ngay cả cái loại “vô lâm tân tú” trình độ này cũng thân thiện cho bọn họ ở trong phủ làm khách, ngoài mặt giống như hiếu khách, kết giao rộng rãi, kỳ thật là muốn chế giễu sao?

Không biết vì sao, hần đột nhiên mãnh liệt có loại cảm giác này.

Đang lúc Nam Cung Dịch buồn cười, A Tô vụn phần áy náy, Huyền Thương lòng tràn đầy hoài nghi, từ lương đình đại quân đã rùng rục mà đến, liền ngay cả hai “tân tú” vừa so võ xong kia, hơi thở còn có chút không xong cũng không hiểu vì sao lại gia nhập trong hàng ngũ.

“Nam Cung huynh, hai vị này là?” Đệ tử Diêm Thương phái “Ngọc Diện kiếm khách” Lâm Nhạc Bình dẫn đầu đặt câu hỏi, đáy mắt rõ ràng có hiểu kì.

“Huyền Thương, nghĩa đệ kết bái của ta, còn vị cô nương này là phu nhân của nghĩa đệ ta.” Nam Cung Dịch tao nhã mỉm cười giới thiệu.

Nghĩa đệ? Mọi người nghe vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong lòng đối với nam nhân lạnh lùng trước mắt này càng thêm tò mò! Phải biết rằng, Nam Cung Dịch tuy rằng kết giao rộng rãi lại hiếu khách, vô lâm danh nhân trong phủ nhiều như nước chảy, thanh danh trên giang hồ cực cao, rất nhiều người mở miệng xưng huynh gọi đệ, đều muốn cùng hần kết nghĩa kim lan, đề đề cao địa vị của mình trên giang hồ, nhưng chưa từng nghe qua hần cùng ai chân chính kết bái, nhưng hôm nay, người này đã xuất hiện!

Đến tốt cùng nam nhân tên Huyền Thương này có bản lĩnh cao cường gì, làm cho Nam Cung Dịch thương thức như thế, còn cùng hần kết nghĩa làm huynh đệ? Người được Nam Cung Dịch chấp nhận, tương đương có hơn một nửa giang hồ chấp nhận!

Đang lúc mọi người vừa kinh ngạc lại nhìn không được yêu thích và ngưỡng mộ, Huyền Thương lại không thấy có chút vinh hạnh nào.

Kết bái nghĩa đệ? Không uống máu ăn thề, cũng không dâng hương báo trời đất, hần cũng không thừa nhận! Đối với quan hệ người nào đó không biết xấu hổ áp đặt, hần cũng lười phủ nhận, càng lười làm rõ, lập tức nắm tay A Tô, thái độ lãnh đạm ngay cả chào hỏi một tiếng cũng không, nắm tay người muốn đi.

“Chậm đã!” Bỗng dưng, Lâm Nhạc Bình một lòng muốn có thanh danh lớn hơn nữa ở giang hồ xông ra vuron tay ngăn cản, nghĩ rằng, đã là nghĩa đệ kết bái của Nam Cung Dịch, vô công khảng định không tệ, chỉ cần mình đã bại hần, không chỉ ở trước mặt mọi người có uy danh, truyền ra giang hồ lại càng nở mặt nở mày, thanh danh tăng vọt.

“Có việc?” Ngắn gọn hai chữ, ngữ điệu băng hàn làm mọi người nghe được không khỏi sờn cả gai óc.

Lâm Nhạc Bình trong lòng run lên, hần ý từ đâu đó xông lên làm người ta sợ hãi, nhưng lại nghĩ đến trên giang hồ căn bản chưa từng nghe qua danh hiệu của “Huyền Thương” này, hần là cũng không phải nhân vật trụ cột gì, mà mình ở danh môn đại phái tập nghệ nhiều năm như vậy, sao có thể kém hơn nam nhân trước mắt?

Nghĩ đến đây, là gan hần lại lớn lên, cười lớn nói: “Tại hạ Lâm Nhạc Bình của ‘Diêm Thương phái’, luôn ham võ thành si, thấy bội kiếm trên người Huyền công tử, chắc hẳn có một thân võ nghệ, này đây muốn lĩnh giáo Huyền công tử vài chiêu.”

Lời này nói thật hợp tình hợp lý, khó mà cự tuyệt, nhưng Huyền Thương chỉ lạnh lùng dò xét hần, ngay cả hưởng ứng một tiếng cũng không, hất cánh tay cản trở, cất bước bỏ đi.

Lời này nói thật hợp tình hợp lý, khó mà cự tuyệt, nhưng Huyền Thương chỉ lạnh lùng dò xét hần, ngay cả hưởng ứng một tiếng cũng không, hất cánh tay cản trở, cất bước bỏ đi.

“Ngươi!” Cảm giác nhục nhã vì bị coi thường mãnh liệt xông lên óc, Lâm Nhạc Bình không kịp nghĩ nhiều, cánh tay vươn ra muốn bắt người, ai ngờ không biết là Huyền Thương động tác quá nhanh, hay là hần võ công quá kém nhắm không chuẩn, một trào này không bắt được Huyền Thương, lại bắt trúng cánh tay A Tô mờ mịt đi theo phía sau, đau đến nằng nện không được kêu lên.

Nghe tiếng, Huyền Thương nhanh chóng trở lại, kinh sợ một chường đánh vào bàn tay to tìm làm mục tiêu của hần, lắc mình bảo vệ A Tô, đồng thời tiếng nói như hàn băng lại vang lên. “Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng đụng tới một sợi tóc của thể tử ta!”

Nếu không phải còn ở Nam Cung phủ đại phu đã đến mà không muốn phát sinh nhiều chuyện, Lâm Nhạc Bình trước mắt này đã sớm đầu thân hai nơi.

Sớm từ những cử chỉ ngày thường mà thấy hần cực kì thương yêu ái thể, Nam Cung Dịch bên cạnh thấy thể liền biết hần rất giận, lập tức vội vàng ra mặt hoà giải. “Tin chắc Lâm thiếu hiệp chỉ là nhất thời thất thủ, không phải là cố ý, đừng nóng giận như vậy.....”

“Ta, ta mới không thất thủ! Ta chính là cố ý làm như vậy, ép Huyền công tử cùng ta luận bàn một phen!” Đồ mặt phủ nhận, Lâm Nhạc Bình tuyệt không thừa nhận, nếu không việc mình ngay cả bắt người cũng trúng sẽ truyền ra ngoài, chẳng phải danh dự mất hết, người giang hồ nghe thấy cười đến rụng răng sao! Kể từ đó, hần sao còn có mặt mũi ở trên giang hồ?

Tên ngọc này, vì hần giải vây còn không biết phối hợp! Nam Cung Dịch nhìn không được âm thầm thở dài.

“Là cố ý sao?” Nghe vậy, Huyền Thương bỗng dừng nở nụ cười lạnh. “Nếu các hạ có lòng luận bàn mãnh liệt như thế, tại hạ sẽ thanh toán cho ngươi!” Dứt lời, đỡ A Tô ngồi xuống dưới tàng cây, cời bội kiếm bên hông giao cho nàng.

Động tác này làm cho những người khác ở đây buồn bực khó hiểu, Lâm Nhạc Bình lại mở miệng chất vấn: “Không phải muốn luận bàn so kiếm, vì sao lại cời bội kiếm xuống?”

Nghe vậy, ánh mắt Huyền Thương hiện lên vẻ quỷ dị lại sâu xa khó hiểu. “Kiếm của ta vừa ra liền muốn thấy máu, ngươi muốn nuôi nó à?”

Thật sự là về mặt, ngữ điệu của hần quá mức biến hoá kỳ lạ âm trầm, nhất thời làm cho Lâm Nhạc Bình chậm chạp không dám tiếp lời, về phần những “võ lâm tân tử” khác thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ có A Tô vẫn như cũ khoe miệng thân nhiên nở nụ cười yếu ớt, mà Nam Cung Dịch lại bắt đầu đi chờ xem kịch vui.

Thấy đối phương chần chờ không nói, Huyền Thương nở cười bên khoe miệng càng sâu hơn, tiện tay bẻ một nhánh cây khô, phóng người một cái, đã ở xa xa trên bãi cỏ.

Không muốn để những người khác xem thường, Lâm Nhạc Bình cũng lướt ra, đi vào trên cỏ rút kiếm cùng hần giằng co, trong miệng không vui quát: “Ngươi dùng cành khô cùng ta tỷ thí là xem thường ta sao?”

Huyền Thương không muốn nói nhảm lãng phí thời gian, thân nhiên hừ lạnh. “Ra chiêu đi!”

Cảm giác nhục nhã vì bị người xem thường lại nảy lên, Lâm Nhạc Bình không nói hai lời, đoạt chiêu đánh ra, thoáng chốc, bóng kiếm tung bay đầy trời, dưới ánh mặt trời lóe ra trăm ngàn đóa hoa kiếm xinh đẹp huyền ảo, hư thật khó dò, đánh thẳng về phía Huyền Thương.

Nhưng mà, chỉ thấy Huyền Thương lạnh lùng cười, cành cây khô trong đám công kích phiền phức hóa lệ, nhìn như thông thả, kì thực nhanh như tia chớp lọt vào kiếm quang, tiện tay một chút, một chiêu, bóng kiếm xinh đẹp đầy trời nháy mắt trôi đi, chỉ để lại một chút ngân quang trên không trung, chốc lát đã cắm trên cỏ không ngừng lay động, mà nhánh cây khô trong tay đang để trên ngực kẻ đang dồn dập thở dốc.

“Ngươi hiểu chưa? Một chiêu của ta có thể giết ngươi!” Cười lạnh, ném cành khô đi, nháy mắt cầm ngay bên cạnh ngân kiếm còn chưa ngừng lay động.

Không để ý phản động ánh mắt kinh nghi của “võ lâm tân tử”, Huyền Thương xoay người đi tới đại thụ nâng A Tô dậy, tự ý bỏ đi.

Ha ha, không hổ là nghĩa đệ hần chủ động làm quen, võ nghệ quả nhiên tốt! Mím cười thầm nghĩ, Nam Cung Dịch quay đầu nhìn Lâm Nhạc Bình trên cỏ, chỉ thấy hần sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, tựa hồ không dám tin tưởng mình bị nhất chiêu đánh bại.

Thời gian dùng com bận rộn đã qua, trong khách điểm chỉ có mấy bàn khách còn ngồi, khiến tiểu nhị trong điểm luôn bận rộn có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi trong quầy.

Đột nhiên, một bóng dáng đỏ rực như lửa vào cửa, tiểu nhị ca mắt sắc, vội vàng ra đón, nhưng mới ngẩng đầu thấy rõ cô nương trước mắt dung mạo diễm lệ như mẫu đơn, lập tức sững sờ tại chỗ..

“Nhìn cái gì? Còn nhìn, ta móc mắt ngươi!” Đồ Diễm Dao ngang ngược mắng mỏ, trong lòng vạn phần không vui. Đáng ghét! Vẻ đẹp bị tên tiểu nhị thô bỉ trừng mắt nhìn, tuyệt không vinh dự! Muốn nhìn, ít nhất cũng phải là nam tử giống Huyền Thương mới có tư cách thưởng thức dung mạo xinh đẹp của nàng!

“Tiểu, tiểu nhân không dám! Xin hỏi cô nương dùng com hay ở trọ?” Hoàn hồn trong tiếng mắng mỏ, tiểu nhị bị nàng ngang ngược hung hãn làm hoảng

sợ, vội vàng gục đầu xuống không dám nhìn nữa, chỉ sợ gặp phải nữ la sát, trong lòng nhin không được nói thầm — cô nương này tuy đẹp, tính tình lại chưa ngoa ngang ngược như thế, dọa chết người!

“Đều phải!” Hừ lạnh một tiếng, hào phóng quăng một thỏi vàng cho tiểu nhị, tự mình tìm vị trí dựa vào cửa sổ ngồi xuống, không kiên nhẫn ra lệnh: “Đem toàn bộ những món ngon nhất lên cho ta, mau!”

“Dạ! tiểu nhân lập tức đi, lập tức đi.....” Tiếp được thỏi vàng thật, tiểu nhị cúi đầu khom lưng cười không ngớt. Buồn bán mà! Chỉ cần có tiền chính là lão đại, dù bị chọc tức nhiều hơn nữa cũng phải nhin xuống!

Đang lúc tiểu nhị vừa mới xoay người lui ra, cửa tiệm lại có một bóng dáng cao gầy đi tới, hắt lại vội vàng ra tiếp đón.

“Khách quan, xin hỏi chỉ dùng cơm hay là ở trọ?” Nụ cười nghề nghiệp treo trên mặt, câu chào hỏi của tiểu nhị lại vang lên.

“Cả hai! Tiện thể cho bầu rượu.” Giọng điệu lười biếng, nam nhân cao gầy tùy ý tìm bàn trống gần mình nhất ngồi xuống.

“Dạ! Tiểu nhân lập tức đưa rượu đến cho ngài!” Theo thói quen lau bàn, tiểu nhị nhanh chóng lui ra.

Rất nhanh, một mâm đồ ăn ngon nóng hổi cùng rượu ngon được bung đến cho hai tân khách, tiểu nhị sau khi đưa đồ ăn xong, lại trở về quầy tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Bên cửa sổ, Đồ Diễm Dao đang ăn cơm, ánh mắt cảm tức vọt tới nam nhân cao gầy dáng vẻ lười nhác ở cách bàn, tựa hồ hận không thể dùng mắt đốt thùng thành một cái hồ, cho hắn đi đòi nhà ma, nhưng mà nam nhân cao gầy tựa hồ hồn nhiên không thấy, không coi lửa giận của nàng vào trong mắt, một lòng đều đặt vào rượu ngon trên bàn.

Cũng bởi vì như thế, lại làm cho cô nương kiêu căng trong con giận dữ càng thêm tức giận.

“Huyền Dạ, không cho phép ngươi tiếp tục đi theo ta!” Rốt cục, nàng nhin không được mắng ra, khiến không ít người trong tiệm dòm ngó. Đáng ghét! Từ Huyền Cực Môn đi ra, Huyền Dạ này tựa như kẹo dẻo dính chặt đá không đi, dọc đường vững vàng đi phía sau nàng, làm người ta nhìn thấy thật chướng mắt!

Dường như không nghe thấy, Huyền Dạ rót rượu vào ly, giống như người nàng kêu căn bản không phải là mình.

Thấy thế, Đồ Diễm Dao lửa giận càng tăng, mới vừa định mở miệng mắng chửi người, một cái tên quen thuộc bỗng nhiên từ bàn nào đó gần cửa bay tới, khiến nàng lập tức dời lực chú ý, không nói gì tập trung lắng nghe.....

“..... Một chiêu đánh bại Lâm Nhạc Bình của Diễm Thương phái, người võ nghệ cao cường như thế sao trước kia lại chưa từng nghe qua danh hiệu của hắn? Đến tốt cùng nam nhân tên Huyền Thương kia lại lịch ra sao?”

“Ai biết? Tóm lại mọi người về sau đừng chọc hắn, nếu không sẽ giống như Lâm Nhạc Bình vậy, đừng nói quăng mặt mình, ngay cả mặt mũi của sư môn cũng mất!”

“Ha ha, lời này nói đúng cực kỳ! Có điều nói trở lại, nếu thật muốn dò xét về Huyền Thương người này, trực tiếp đến hỏi Nam Cung huynh không phải được sao!”

“Vô dụng! Tại hạ lúc trước từng lên hỏi qua Nam Cung huynh, nhưng huynh ấy cái gì cũng không nói.....”

Vài “vô lâm tân tử” chính mắt thấy cuộc tỷ thí trong Nam Cung phủ kia ở trong khách điểm bàn luận sôi nổi, giọng to như vậy hoàn toàn không hề thấp, nổi một câu chữ đều vào trong tai người có ý.

Đồ Diễm Dao lại nghe một hồi lâu, từ trong lời bọn họ nói biết được vị nam tử tên “Huyền Thương” kia, mấy ngày nay làm khách ở Nam Cung thế gia tiếng tăm lừng lẫy, cánh môi đỏ tươi không khỏi nở nụ cười đắc ý..... Sát thủ Huyền Cực Môn người ta vừa sợ, e ngại lại thống hận, hận không thể giết chết cho thống khoái, không nghĩ tới lại lớn mật làm khách ở Nam Cung thế gia thanh danh hiển hách, cho dù là ai cũng không ngờ được, không phải sao?

Khá lắm Huyền Thương, cuối cùng cũng tìm được huynh!

“Ừa.....”

“Làm sao vậy?” Nhanh mắt nhìn A Tô che miệng muốn nôn, Huyền Thương lo lắng hỏi. “Chỗ nào không thoải mái?”

“Không, không có gì!” Cố nén cảm giác nôn mửa, nàng để bát đĩa lại trên bàn, đẩy cách mình thật xa, mới nhẹ giọng nói: “Gần đây khẩu vị không tốt, không thể ngửi được một số mùi.”

Ánh mắt lạc tới kia cục thịt bò hắn mới vừa gấp vào bát nàng, Huyền Thương hiểu, yên lặng đem thịt bò nuốt vào miệng mình, rất nhanh lại lấy chút thức ăn tương đối thanh đạm, một lần nữa đem bát đĩa đặt vào tay nàng, ngữ điệu trầm thấp lại vô cùng ôn hòa. “Ta gấp chút thức ăn thanh đạm, nàng thử ăn xem, đừng để mình cùng con bị đói.”

“Được.” Mím cười, nàng một lần nữa ăn cơm, quả nhiên tình trạng tốt hơn nhiều.

Xác định nàng thực sự có ăn thức ăn, Huyền Thương lúc này mới yên tâm mà tiếp tục ăn cơm, thỉnh thoảng còn nhìn thức ăn trong chén của nàng còn hay không, tùy lúc gấp cho nàng.

Lời nói tình cảm của hai người toàn bộ rơi vào tai một người khác không mời khác, người nhàm chán cứng rắn muốn cùng vợ chồng người ta dùng bữa tối, lập tức nhìn không được mảy may xinh đẹp nhướng lên, cười khanh khách. “Thì ra đệ muội đã có thai, thật sự chúc mừng! Thương đệ, nói trước nha, về sau vì huynh phải làm nghĩa phụ của đứa nhỏ.”

Nghĩa phụ? Mắt lạnh liếc một cái, cha đứa nhỏ tương lai lo dùng cơm, trực tiếp không nghe không thấy sự tồn tại của người nào đó.

Đã quen bị coi thường, Nam Cung Dịch am hiểu sâu đánh rắn đánh bảy thốn (muốn đạt được hiệu quả phải đánh trúng vào nhược điểm của đối phương), bay thẳng đến người dễ nói chuyện để tấn công. “Đệ muội, vì huynh có vinh hạnh này không?”

“Trung lai đứa nhỏ có nhiều người thương yêu đương nhiên tốt! Được Nam Cung đại ca đẻ mắt, ta cùng Huyền Thương sao lại phản đối chứ?” A Tô mỉm cười, nói đến đứa nhỏ chưa chào đời, trên mặt tràn ngập ánh sáng từ mẫu.

Thấy nàng thật sự đồng ý, Huyền Thương nhủ mảy, song cũng không phản đối.

“Đợi đứa nhỏ chào đời, vì huynh tuyệt đối sẽ đưa lên một phần đại lễ!” Mừng thầm vì sách lược của mình thành công, Nam Cung Dịch liếc Huyền Thương một cái, nhìn không được mảy may trên choker. “Ta thấy Thương đệ suốt ngày mặt lạnh lùng, khiến người vừa thấy liền sợ, nói không chừng về sau đứa nhỏ thấy cha ruột liền oa oa khóc, nhìn đến nghĩa phụ này liền ha ha cười.”

A Tô nghe vậy sùng sốt, lập tức bật cười. “Sẽ không! Huyền Thương tốt lắm, rất dịu dàng, về sau nhất định cũng là phụ thân yêu chiều con, đứa sao lại sợ huynh ấy chứ?”

Dịu dàng? Nhìn nam nhân về mặt lạnh nhạt, lại cẩn thận vì nàng múc canh chia thức ăn, chăm sóc mọi bề, Nam Cung Dịch không khỏi muốn thờ dài. Huyền Thương chỉ dịu dàng với mình nàng thôi! Về phần người bên ngoài — thí dụ như mình, toàn bị thái độ lạnh như băng đối đãi a!

Vì bản thân không được người ưa thích, lại không hiểu muốn đi thân cận với người ta cam chịu hạ lưu mà bị thương, đang muốn mở miệng chế nhạo vài câu để an ủi trái tim bị giẫm lên của mình, bỗng dưng, một tiếng động lạ rất nhỏ vang lên, nhất thời làm cho hắn im miệng tập trung.

“Quý phủ có người thích ban đêm lên nóc nhà hóng gió sao?” Huyền Thương lạnh nhạt mở miệng, trong âm điệu vững vàng có một tia hàn ý khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

“Trong phủ tân khách quá nhiều, vì huynh thật sự không dám cam đoan! Chỉ là, cho dù có thật, cũng không thể không lên nóc nhà mình đang ở, mà chọn nóc của ‘Tuyệt Tung Viện’ này của hai người, hay là nơi này phong thủy đặc biệt tốt?” Ôn nhã tiếp lời, Nam Cung Dịch nổi lên hứng thú tươi cười. Ha ha, Nam Cung phủ hơn mười năm qua không có trộm dâm tiến vào, sao nghĩa đệ vừa đến ở, trộm dâm đã tới rồi? Cũng thật thú vị, không phải sao?

Hai người một xướng một đáp tiếng nói tuy nhẹ, nhưng cũng không cố ý hạ giọng, tiếng nói nhàn nhạt từng câu một không sót chữ nào bay vào trong tai trộm dâm trên nóc nhà, nhất thời, một chuỗi cười mỉa nhàn vang lên.

“Huyền Thương, ta tới tìm huynh!” Biết được mình bị người phát hiện, Đồ Diễm Dao cũng không khẩn trương, thả người nhảy xuống nóc nhà, yêu kiều đi vào trong phòng, khuôn mặt diễm lệ đặc ý tươi cười, đôi mắt quyền rũ nhìn chằm chằm vào Huyền Thương.

Ba người trong phòng trong lúc nàng cất tiếng cười đã sớm cảnh giác đứng dậy phòng bị, mà Huyền Thương sau khi phát hiện là nàng, đã đem A Tô bảo vệ phía sau mình.

Cô nương này là ai? Nghe giọng nói kia vừa quen vừa lạ, khiến người ta nhất thời nghĩ không ra nghe qua ở đâu. A Tô chỉ có thể dựa vào tiếng nói để nhận người nhất thời nhíu mày suy nghĩ, may mắn Huyền Thương rất nhanh liền giải nghi hoặc của nàng.

“Đại tiểu thư, cô là tới muốn lấy đầu Huyền Thương à?” Hắn về mặt lạnh nhạt không gọn sóng, trong lòng lại đóng băng trầm trọng. Đáng chết! Đồ Diễm Dao tìm được hắn, có nghĩa những người khác trong Huyền Cực Môn cũng sẽ biết tung tích của hắn, hắn thật sự nên mang theo A Tô mau chóng rời khỏi, nhưng mắt A Tô còn phải chờ ‘người vợ của bạn’ Nam Cung Dịch đến, hắn không thể bỏ qua cơ hội có thể để A Tô hồi phục thị lực.

Đại tiểu thư? Nghe vậy, A Tô không khỏi run rẩy cả người, bàn tay mềm xoa khóe mắt, nhớ lại ác mộng hơn mười năm trước.

Ta ghét cặp mắt kia, mù là tốt nhất! Mù là tốt nhất.

Thấy thiên hạ dần phía sau run rẩy, Huyền Thương biết nàng khẳng định đã biết Đồ Diễm Dao đến, cho nên nổi lên cảm xúc sợ hãi kinh hoàng, nhất thời ngực có chút đau.

“Huyền Thương, huynh biết ta thích huynh, sao có thể muốn đầu của huynh?” Tâm tư toàn dừng trên người ý trung nhân, Đồ Diễm Dao căn bản lười để mắt chú ý đến sự tồn tại của nữ tử từ sau lưng hắn, khuôn mặt kiều diễm cười sáng lạn như hoa. “Cha hạ lệnh giết huynh, khẳng định là nhất thời tức quá, huynh theo ta trở về nhận lỗi với cha, ta cầu xin, cha nhất định sẽ tha thứ cho huynh.”

Lời này vừa nói ra, Huyền Thương về mặt không thay đổi, nhưng A Tô kinh ngạc vì tâm ý của Đồ Diễm Dao đối với hắn, mà Nam Cung Dịch bên cạnh xem diễn cũng nhìn không được cười thầm trong lòng.

Ha ha, thì ra nghĩa để lại được cô nương hoan nghênh như vậy, thật là nhìn không ra nha!

“Đa tạ đại tiểu thư nâng đỡ! Huyền Thương tự nhận mệnh hèn, không xứng đôi với đại tiểu thư.” Huyền Thương vẫn biết nàng đối với mình có ý, nhưng mình vô tâm, khi ở Huyền Cực Môn, làm như không biết, nếu có thể tránh liền cố hết sức tránh cô ta, lúc này đây lại nghe chính miệng cô ta nói yêu, về mặt vẫn bình tĩnh như trước, giống như người chết.

“Ngươi!” Không dự đoán được mình lại bị cự tuyệt, Đồ Diễm Dao vừa ngạc nhiên vừa giận, không dám tin, không nhìn được quát lên. “Huyền Thương, ta thích ngươi là phúc khí của ngươi! Phải biết rằng, cùng ta thành thân, vị trí kia của cha ta trong tương lai chính là cho ngươi ngồi, chẳng lẽ ngươi không động tâm?”

Đại vị kia trong môn bao nhiêu người mơ ước, mọi người đều vội vàng lấy lòng, nịnh hót nàng, muốn được nàng phương tâm ưu ái, Huyền Thương sao có thể không muốn?

Lời nói của cô ta toàn coi mình là chủ, giống như mỗi người đều nên vì được cô ta yêu mến mà mừng như điên, làm người ta nghe xong không khỏi lắc đầu muốn cười, ít nhất Huyền Thương liền cảm thấy buồn cười.

“Huyền Thương đối với đại vị của môn chủ không hứng thú, cho nên ta bỏ đi, không phải sao?” Cười nhẹ mỉa mai, không muốn tiếp tục dây dưa, dứt khoát đem A Tô phía sau ôm vào lòng mình, cho cô ta xem kỹ càng. “Đại tiểu thư, Huyền Thương không có phúc để cô yêu mến, ta là người đã thành thân có vợ con.”

“Là ả ta?” Trùng mắt nhìn nữ tử tái nhợt bình thường trong lòng hân, Đồ Diễm Dao khiếp sợ vạn phần, tiếp đó là tức giận bùng lên. “Ả ta là ai? Nữ tử bình thường như thế sao so được với ta?”

Trong lúc tức giận, lại phát hiện nữ tử cặp mắt lớn có vẻ cực kì trống rỗng lại vô thân, lập tức bùng tỉnh, đáy mắt nổi lên vẻ hèn mọn. “Ông trời! Ả ta còn là phế nhân mất mù! Huyền Thương, ngươi cũng bị mù mới có thể nhìn không ra khác biệt của ta cùng ả ta sao?”

Trào phúng cười nhạo, không muốn tin tưởng hân lại lựa chọn một con mù mọi thứ đều thua kém nàng.

“Đại tiểu thư, nói chuyện hãy cân nhắc, đừng để ta nghe được cô nói nàng là phế nhân mất mù lần nữa!” Khấp thiên hạ Đồ Diễm Dao không có tư cách nói nàng như vậy nhất! Sự tức giận mãnh liệt dưới đáy lòng sinh ra, Huyền Thương giọng điệu lạnh độc khác thường.

“Thương!” Phát hiện trong thân hình căng thẳng của Huyền Thương cất giấu tức giận to lớn, A Tô theo bản năng vỗ ngực của hân trấn an, khuôn mặt tái nhợt thêm đề ý cười yếu ớt. “Đại tiểu thư, A Tô tuy rằng mất mù, nhưng ta vẫn luôn cố gắng sống tốt, ta không phải một phế nhân.”

Cảm xúc sợ hãi đối với Đồ Diễm Dao mới vừa rồi, vì Huyền Thương bảo vệ ôm ấp mà biến mất không dấu vết.

A Tô? Tên này thật quen! Cấu giận nhìn chằm chằm cặp mắt to làm người nhìn không khỏi chán ghét, nhìn nhìn, một đôi mắt trong trí nhớ xa xưa cơ hồ đã quên đi bỗng dung hiện lên trong óc, cùng đôi mắt to trống rỗng vô thần trước mắt dần dần trùng nhau.

“Ngươi là hạ nhân ti tiện năm đó, A Tô?” Bỗng dung, Đồ Diễm Dao kinh sợ kêu to, nhớ lại chuyện lúc còn nhỏ.

“Đại tiểu thư, là ta.” Gật nhẹ đầu, nàng mỉm cười.

“Thì ra năm đó một kiếm kia của cha ta không giết chết ngươi!” Kinh sợ lúc đầu trôi qua, Đồ Diễm Dao cười lạnh không thôi, ác ý đùa cợt, “Song, mắt ngươi không ngờ lại mù đúng ý ta!”

Đáng giận! Tiểu tiện ti này chẳng những không chết, còn có thể vì là phế nhân mất mù mà được Huyền Thương thương tiếc! Rất đáng ghét! Đến tận cùng Đồ Diễm Dao nâng cổ điếm nào so ra kém A Tô? Vì sao ánh mắt Huyền Thương vĩnh viễn chỉ nhìn nó, không dời đến trên người mình?

Nghĩ đến điều này, cảm giác mãnh liệt phản hận vì người kém cỏi hơn mình lại có thể được có được thứ nàng muốn nhất tuôn ra, lửa giận xông lên đầu, tính tình kiêu ngạo của nàng phát tác, căn bản không để ý nơi này không phải là ở Huyền Cực Môn, không có khả năng mặc nàng muốn làm gì thì làm, lập tức tay phải mò tìm nhuyễn tiên (roi mềm) đỏ rực trong thắt lưng, tiện tay vung lên, chỉ thấy nhuyễn tiên màu đỏ dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh vào mặt A Tô, lực đạo mạnh mẽ, không cần suy nghĩ nhiều, rõ ràng muốn một chiêu làm người ta mất mạng.

Nhất thời, A Tô chỉ cảm thấy một đạo kinh phong mãnh liệt đến từ trước mặt, lại không biết phải né tránh, lập tức sẽ mất mạng dưới roi, một bàn tay thô ráp nhanh chóng từ phía sau nàng vuron ra, trong chớp mắt chặt chẽ bắt lấy hồng tiên đang đánh tới.

“Đại tiểu thư, đừng ép ta ra tay!” Huyền Thương lớn tiếng cảnh cáo. “Nay ta đã không phải thiếu niên năm đó không thể chống cự hai cha và con các người, cô dụng tới một cộng lòng to của A Tô, ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho cô!”

“Ngươi buông tay!” Dùng hết sức kéo nhuyễn tiên bị hân chụp vào trong tay, Đồ Diễm Dao phẫn nộ thét chói tai không ngớt. “Ta muốn giết ả! Thứ gì ta không có được, người khác cũng đừng mơ tưởng! Huyền Thương, ngươi cần một ả mù có ích gì? Theo ta trở về Huyền Cực Môn, ở bên cạnh ta, thứ ta có thể cho ngươi tuyệt đối nhiều hơn so với ả mù ti tiện kia!”

“Cô điên rồi!” Sảng giọng quăng nhuyễn tiên, Huyền Thương cười nhạo: “Đại tiểu thư yêu thương, Huyền Thương không đảm đương nổi. Ta đã sớm nói, vị trí môn chủ ta không có hứng thú, đại tiểu thư đi tìm lang quân như ý có thể xứng đôi với cô, có hứng thú với đại vị môn chủ đi. Thế tử cả đời này của Huyền Thương, vĩnh viễn sẽ có một nữ tử tên A Tô!”

Hắn đột nhiên buông tay, Đồ Diễm Dao vì dùng lực quá mạnh mà chặt vật lao đảo vài bước mới đứng vững, lại nghe hắn cố chấp cự tuyệt tình ý của mình như thế, trên mặt nhất thời lúc xanh, lúc trắng, đáy lòng lại biết rõ bản thân vô công không bằng hắn, cần bản không có ích gì, chỉ có thể cảm hận ngoan độc nói: “Huyền Thương, một ngày nào đó ngươi sẽ hối hận!”

Dứt lời, giận dữ xoay người rời đi, trong chớp mắt, bóng dáng lửa đỏ liền biến mất trong bóng đêm.

Nhưng mà nàng rời đi vẫn chưa làm cho Huyền Thương buồn lòng, ngược lại tinh thần, cơ bắp đều hoàn toàn căng cứng, bởi vì hắn nhìn thấy một bóng dáng cao gầy như quỷ mỵ bỗng nhiên xuất hiện ngoài cửa.

“Huyền Thương, ta nên cảm tạ ngươi không có ý đồ thương tổn Đồ đại tiểu thư, bởi vì, cô ta thật sự không đáng trở thành nguyên nhân để ta động thủ.” Giọng nói lười biếng xuất từ trong miệng nam nhân cao gầy, tựa hồ có chút phiền chán.

“Huyền Dạ, không phải nghĩa phụ phái ngươi tới giết ta sao?” Ánh mắt lạnh lùng không chớp chút nào chăm chăm theo dõi hắn, Huyền Thương lạnh giọng hỏi. Hiện tại người trong Huyền Cực Môn không phải đều nghe lệnh nghĩa phụ, muốn lấy tính mạng của hắn sao?

Nghe vậy, Huyền Dạ đột nhiên nở nụ cười. “Huyền Thương, nếu ta muốn giết ngươi, tuyệt không phải do lệnh nghĩa phụ, mà là hai người chúng ta một ngày nào đó phải tranh thắng bại! Ngươi có biết, sau năm chín tuổi, chúng ta chưa từng giao thủ, ta vẫn rất muốn biết những năm gần đây, ngươi và ta rốt cuộc ai hơn ai kém?”

Dừng một chút, sau khi hứng thú sâu sắc dò xét hắn, đột nhiên xoay người chậm rãi bước đi dưới ánh trăng, trong giọng nói lười biếng một nỗi ẩn chứa sự đồng tình như có như không, phiêu lãng bay bồng dưới bầu trời đêm. “Bị Đồ đại tiểu thư thích là chỗ ngươi xui xẻo hơn ta! Ngươi gặp vận rủi như thế, đêm nay nếu cùng ngươi động thủ, thắng cũng không vinh dự, ngày khác có duyên lại giao thủ đi.”

Nghe giọng nói biếng nhác không biết là nói đùa hay chế giễu dần dần đi xa, chung quanh không có tiếng động, Huyền Thương đột nhiên có cảm giác bị thương hại quái dị.

Thật lạ! Được Huyền Dạ từ nhỏ vừa là địch vừa là bạn thông cảm. Thật không biết nên có phản ứng gì! Có điều hắn bỏ đi, quả thật làm cho người ta thở phào nhẹ nhõm!

Đang lúc Huyền Thương âm thầm ngắm nghĩ, Nam Cung Dịch từ trong lời nói của bọn họ phát hiện một chút dấu vết về mặt quỷ dị nhìn y.

Huyền Cực Môn?

Bị đuổi giết?

Hiện tại người bị Huyền Cực Môn dốc toàn lực muốn lấy đầu tới tay là sát thủ đồng môn ngày xưa của bọn họ — “Câu Hồn Tu La”, chẳng lẽ. Ha ha, nếu thật sự là như thế, vậy có nghĩa mất mình thật sự rất tốt, liếc mắt một cái liền nhìn trúng một người đặc biệt vô cùng như vậy làm nghĩa đệ.

Để chứng thật phán đoán của mình là đúng, Nam Cung Dịch về mặt ôn nhã cười, hỏi rất nhẹ nhàng. “Thương đệ, cảm giác con người trị giá vạn lượng hoàng kim là như thế nào?”

Hắn đoán ra thân phận mình! Thâm trầm dò xét hắn, tay Huyền Thương lặng lẽ cầm chuỗi kiếm giắt bên hông, không khí nháy mắt đông lạnh.

“Thương.” Bị hắn ôm trong ngực, A Tô trên mặt cũng có vẻ bất an.

“Ha ha. Dừng khẩn trương!” Liếc nhìn bàn tay to cầm kiếm của hắn, Nam Cung Dịch vẫn như cũ vẻ mặt thoải mái, đáy mắt chỉ có ý cười. “Nam Cung Dịch ta cùng người kết giao, từ trước đến nay đều không quan tâm đối phương thân phận ra sao! Hơn nữa, con mình có bị chóc đầu cũng là tốt, nghĩa đệ nhà mình đương nhiên phải bênh vực! Ta chưa từng nghĩ tới muốn bỏ đệ a!”

Aiz. Nghĩa huynh tốt như hắn chắc đã tuyệt chủng rồi, Thương đệ nếu biết hàng nên quý trọng mới phải!

Nghe vậy, A Tô cảm thấy thả lỏng, nhìn không được nở nụ cười, bất an trên mặt biến mất. A. Nàng biết mà, Nam Cung đại ca đối với Huyền Thương thực sự rất tốt!

Mà Huyền Thương lại nặng nề theo dõi y, giống giống như đang quan sát xem lời Nam Cung Dịch nói là thật hay giả. Thẳng đến khi cùng ánh mắt đối diện thân nhiên nhìn hắn thật lâu sau, bàn tay rút cục cũng buông chuỗi kiếm ra, tiếng hừ lạnh nhàn nhạt vang lên, “Nói nhảm thật nhiều!”

“Nói nhảm?” Một mảnh chân tình bị chó cắn, Nam Cung Dịch đang muốn kháng nghị hết sức, Huyền Thương lại mở miệng —

“‘Người vợ của bạn’ ngươi đến tốt cùng là khi nào tới?” Hắn cùng A Tô ở chỗ này càng lâu, không chỉ đối với bọn họ bất lợi, cũng tăng thêm phiền toái cho Nam Cung Dịch!

Nam Cung Dịch này tuy rằng nói nhảm quá nhiều, trong ngoài không đồng nhất, nhưng. Là người cũng không tệ lắm, bọn họ không nên liên lụy của hắn.

“Một hai ngày nữa! Ta cũng không chắc.”

“Thiếu gia. Thiếu gia.”

Nam Cung Dịch nói chưa hết lời, tiếng gọi liên tiếp đột nhiên từ phương xa dần dần đến gần, cuối cùng, một tên nô bộc thở phì phò chạy vào trong phòng, miệng còn không ngừng gọi người.

“Thờ trước đi! Có chuyện gì từ từ nói.” Nam Cung Dịch ôn nhã mỉm cười, tự nhận là chủ tử tốt biết thương hạ nhân.

Hít thở sâu, nô bộc nhếch miệng cười, lập tức lớn tiếng nói: “Thiếu gia, khách quý ngài phân phó nếu đến thăm phủ chúng ta liền nhanh chóng thông báo cho ngài biết, hiện đang ở đại sảnh chờ ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

“Nghĩa phụ, cầu ngài đừng giết nàng!” Thiếu niên hai đầu gối khễ cong, quỳ rạp xuống trước mặt nam nhân khí phách mười phần.

“Cầu ta?” Mắt hồ lệ hại nhìn thẳng thiếu niên, nam nhân đột nhiên biến hoá kỳ lạ cười. “Huyền Thương, làm sát thủ quan trọng nhất là trong lòng vô tình, con..... Đối với tiểu nha đầu này động tình?”

Nghe vậy, thiếu niên rung mình, không dám mở miệng cầu xin nữa, hoảng sợ vô hạn lặng lẽ dâng lên trong lòng, nhưng không dám tiết lộ nửa phần trên mặt! Hắn biết, trong lúc vô tình mình đã gieo rắc sát khí lên người tiểu cô nương.

“Cha, giết nó!” Cô bé có khuôn mặt diễm lệ kiêu ngạo tức giận yêu cầu. “Nó nhìn lên cha dạy con luyện võ, giết nó!”

Đáng ghét! Nàng ghét hạ nhân đang quỳ gối cả người phát run dưới chân mình này! Bởi vì..... Bởi vì nàng từng vài lần nhìn thấy Huyền Thương ở cùng hạ nhân này, khiến người ta nhìn thấy liền tức giận!

“A Tô..... A Tô không phải muốn nhìn lên!” Vội vàng lắc đầu phủ nhận, tiểu cô nương sợ tới mức cả người run run, hốc mắt phiếm lệ. “A Tô chỉ là muốn đem mì thợ cho Huyền Thương thiếu gia ăn, cho nên mới đi ngang qua nơi này, không cần thận nhìn thấy môn chủ cùng tiểu thư đang luyện công..... A Tô thật không phải cố ý.....”

“Người còn dám nói láo!” Cô bé diễm lệ cao giọng tức giận mắng, trong lòng càng buồn bực vì nó dám nhắc tới tên thiếu niên, hơn nữa thiếu niên mới vừa rồi còn giúp nó cầu xin, khiến người ta càng thêm tức giận.

Huyền Thương sao có thể tốt với hạ nhân ti tiện này như vậy? Hơn nữa lúc trước còn từng không ít lần vụng trộm nhìn thấy Huyền Thương dùng ánh mắt thật ôn hòa nhìn con bé này. Đáng giận! Huynh ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng dùng ánh mắt này nhìn nàng.

Được! Một khi đã như vậy, nàng sẽ làm cho hạ nhân ti tiện này vĩnh viễn không thể dùng cặp mắt to ngập nước làm người ta ghét kia để nhìn về mặt ôn hòa của Huyền Thương, vĩnh viễn không nhìn được!

Nghĩ đến đây, cô bé diễm lệ bỗng dưng âm hiểm cười, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, nhanh chóng mở nắp bình vẩy bột phấn màu trắng bên trong về phía hai mắt của tiểu cô nương.

“A —” Chỉ cảm thấy mắt giống như bị thiêu đốt, tiểu cô nương thoáng chốc đau đến té trên mặt đất quay cuồng thét chói tai. “Đau quá..... mắt của ta đau quá.....”

“Đại tiểu thư, cô vẩy cái gì vào A Tô?” Thiếu niên kinh hãi, đứng lên bắt được tay cô bé diễm lệ, tức giận ép hỏi.

“Huynh khẩn trương cái gì? Chẳng qua là độc dược làm cho nó trở thành phế nhân mất mù mà thôi.” Cô bé diễm lệ cười rất đắc ý, cất giọng la to: “Ta ghét cặp mắt kia, nó mù là tốt nhất! Mù tốt nhất.....”

“Cô —” Thiếu niên kinh sợ dị thường, cũng biết mình không thể làm gì cô ta.

Mắt lạnh quan sát phản ứng kích động khác hẳn với bình thường lạnh lùng của thiếu niên, nam nhân thâm trầm sớm nhìn ra hắn đối với tiểu cô nương có tình cảm, lập tức rút kiếm vung lên.

“Nghĩa phụ, dừng!” Thiếu niên mất sắc, nhào tới muốn cứu người, nam nhân thâm trầm lại vuron ra một chưởng, nhưng vẫn thành công khiến nam nhân mất chính xác, một kiếm trí mạng vốn nhắm ngay tim trở thành xẹt qua thất lưng tạo ra một vết máu sâu nơi ngực.

Tiểu cô nương bị đá thương liên tục, nhất thời ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, máu tươi ở vết thương trước ngực phun ra ồ ạt không dứt, trong chớp mắt, vết máu đã nhuộm một mảng lớn.

“Trở thành phế nhân mất mù, lưu lại còn dùng được gì? Nghĩa phụ là giúp nó sớm chấm dứt cuộc đời thống khổ này!” Nam tử thâm trầm có chút không vui vì bị thiếu niên cản trở, không thể một kiếm xuyên tim, chấm dứt tánh mạng của cô bé ngay lập tức, nhưng nhìn thương thế trầm trọng không ngừng phun máu kia, rõ ràng chậm nhất cũng chỉ nửa khắc sau nó sẽ đi gặp Diêm Vương thôi, cũng không quan tâm, cười lạnh xoay người rời đi.

“Xứng đáng! Chết là tốt!” Cô bé diễm lệ cười sung sướng, đi theo nam nhân thâm trầm.

Trên không, trong gió lạnh chỉ còn lại thiếu niên lạnh lùng cùng tiểu cô nương hôn mê, hơi thở mong manh, còn có vết máu cuộn cuộn không dứt chảy xuống, làm cho người ta thật kinh sợ.

Trong đại sảnh, nữ tử tú nhĩ nhìn mắt A Tô, vừa cẩn thận chẩn đoán mạch tượng thật lâu, cuối cùng rốt cục cũng buông cổ tay A Tô ra, mỉm cười từ trên ghế đứng dậy, trở lại bên người vị hôn phu.

“Như thế nào?” Vừa thấy nàng chẩn mạch xong, Huyền Thương lập tức trầm giọng hỏi: Trong lòng có chút khẩn trương. Nếu người trước mắt tức con gái duy nhất cũng là truyền nhân duy nhất của “Thiên Thủ Thánh Y” Nhậm Như Khiêm đã qua đời, cũng thúc thủ vô sách, vậy A Tô cả đời này chẳng phải. Nghĩ đến điều này, hẳn không dám nghĩ tiếp.

“Thương.” Tựa hồ hiểu được bất an của hắn, A Tô hai tay sờ soạng bắt lấy bàn tay hắn, lập tức tựa vào trong lòng ngực dày rộng, thấp giọng thì thầm. “Mất của muội nếu có thể chữa, là chuyện không gì tốt hơn, nếu không, huynh cũng đừng quá để ý, được không?”

Mỗi lần, chỉ cần danh y hắn mời đến lác đầu, cảm xúc của nam nhân này sẽ ưu tư trầm trọng vài ngày, cũng khiến nàng bối vì hắn khó chịu mà đau lòng.

Hai người này tựa hồ đối với y thuật của nương tử yêu quý của hắn rất không tin tưởng nha! Bên cạnh, chú kiểm sư (chuyên gia đúc kiếm) — Việt Nguyên cao lớn uy mãnh, vang danh giang hồ nhũ mi, có chút bất mãn.

Nam Cung Dịch rất hiểu biết bạn tốt, vội vàng cười nói: “Thương đệ, hai người đừng sầu khổ vậy, trước hết nghe Việt phu nhân nói như thế nào, đến lúc đó muốn khóc, muốn cười thì tùy!”

Lời này vừa nói ra, A Tô ngượng ngùng đỏ mặt, mà ánh mắt của Huyền Thương lại dời đến trên người nữ tử tú nhĩ, hy vọng nàng có thể cho bọn họ hy vọng.

Biết rõ cá tính khó khăn lại cổ quái của người bên gối, chỉ cần đuôi lông mày hắn nhướng lên liền biết ngay tâm tư, người làm vợ như Nhậm Viên vỗ vỗ nam nhân bên cạnh, muốn hắn đừng lộn xộn, lập tức mỉm cười nói: “Huyền phu nhân là bị trúng một loại độc được tên ‘Tương Kiến Hồng’! Loại độc được này có tính thương tổn mãnh liệt đối với đôi mắt, chỉ cần hơi dính một chút, thị lực liền nhanh chóng yếu đi, rồi mù cả hai mắt, thành người mù.”

Nghe vậy, Huyền Thương tinh thần chấn động, lửa hy vọng dưới đáy lòng lặng lẽ cháy lên, vội vàng hỏi: “Độc này có giải được không?” Thật tốt quá! Trước kia đại phu ngay cả độc gì cũng không coi ra, nay cô ấy lại có thể nói được tên độc được, không hổ là hậu nhân của thần y.

Thấy hắn phấn chấn, Nhậm Viên nhẹ lắc đầu. “‘Tương Kiến Hồng’ không phải là độc tính tích lũy dần trong cơ thể, nên không có giải được. Nó là độc vật gây thương tổn mãnh liệt bên ngoài cơ thể, một khi tạo thành tổn thương, chính là vĩnh cửu.”

“Sao lại như thế?” Vừa nghe đến thương tổn vĩnh cửu, nghĩ tới mắt A Tô cả đời không thể nhìn thấy, Huyền Thương cảm thấy lạnh lẽo, giống như sét đánh giữa trời quang.

Trái ngược với cảm xúc chấn động mãnh liệt của hắn, A Tô lại có thể bình tĩnh đón nhận chuyện này, trầm tĩnh thờ dài: “Thương, đừng khổ sở! Dù sao đã qua nhiều năm như vậy, muội cũng quen.”

Những lời an ủi hắn, cũng an ủi bản thân biến mất trong giọng nói yếu ớt. Không phải nàng không buồn, mà là. Mà là chuyện không thể thay đổi, phải thân nhiên chấp nhận, nếu không chỉ làm cuộc sống của mình càng khó khăn mà thôi.

Nghe vậy, Huyền Thương giật mình xem xét vẻ mặt bình tĩnh của nàng, trong đôi mắt đen thâm trầm có đau thương cùng áy náy. Năm đó, nếu không phải nàng vì đem mí thọ của mình cho hắn, sẽ không bị Đồ Diễm Dao làm mù mắt.

“Đúng là quả phụ đã chết con, không có hi vọng!” Thay mặt người ngoài cuộc — Việt Nguyên nhàn nhàn lạnh lạnh bình luận. Aiz. Không phải hắn không có tâm đồng tình, mà là nếu ngay cả nương tử yêu quý cũng lác đầu, thiên hạ đại khái cũng không tìm được người nào có thể chữa.

Đáng tiếc, bình luận trúng điểm yếu của hắn không được coi trọng, lập tức bị Nhậm Viên cùng Nam Cung Dịch liếc mắt xem thường.

“Chàng đừng lời thôi!” Xem thường cộng thêm nhẹ trách một câu, Nhậm Viên lại nhìn về phía Huyền Thương cố giữ vững vàng, lại không giấu được vẻ âm ảm, tiếng nói thanh lạnh có một chút chán chờ. “Huyền công tử, kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng, chẳng qua.” Hơi ngừng một chút, tựa hồ không biết nên nói tiếp hay không.

“Xin nói! Chỉ cần có một tia hy vọng, chúng tôi sẽ không bỏ cuộc!” Vốn tưởng rằng đã hết hi vọng, nghe lời nàng nói hình như có thể thay đổi, ngọn lửa hy vọng đã tắt lại dấy lên, Huyền Thương theo bản năng ôm chặt A Tô, ánh mắt hàm chứa mong ước nàng có thể cho một chút cơ hội.

Mà A Tô lại run nhè nhẹ kéo vạt áo trước ngực hắn, tựa hồ không dám tin tưởng thật sự sẽ có chuyển biến.

Ai nha! Đôi vợ chồng này thực sự rất yêu nhau nha! Hơn nữa Huyền công tử nhìn có vẻ lạnh lùng, lại thâm tình đối với phu nhân này, cũng giống như Việt Nguyên đối với mình vậy.....

Nghĩ đến chồng đối tốt với mình, Nhậm Viên cảm thấy ấm áp, đương nhiên cũng hy vọng đôi vợ chồng trước mắt này giống như nàng cùng Việt Nguyên hạnh phúc như vậy, lập tức nàng mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nghe đồn có loại kỳ hoa tên là ‘Lệ Nhãn Ngưng’, đối với những đôi mắt bị thương tổn mà không thấy gì có hiệu quả trị liệu kinh người, tên ‘Lệ Nhãn Ngưng’ này, đó là vì người mù mắt thương tâm rơi lệ mà đặt, chỉ cần có nó, liền có thể ngừng khóc mà cười, chậm rãi đợi ngày hồi phục thị lực.

“Nhưng mà, hoa này chỉ sinh trưởng ở khu vực Miêu Cương chừng khí hoành hành, cực kì hiếm có, ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua, chỉ thấy trong sách thuốc của cha ta miêu tả cùng ghi lại về loài hoa này. Đến tốt cùng trên đời này thực sự có loài hoa này tồn tại hay không, ta cũng không dám xác định.”

“Trong sách thuốc của ‘Thiên Thủ Thánh Y’ Nhậm thần y có nhắc tới, chắc chắn hoa này thực sự có tồn tại!” Không nghĩ tới quả thực có một hy vọng, Huyền Thương khó nhịn được vui sướng lộ ra nụ cười. “A Tô, nàng nghe thấy không? Mắt nàng có hi vọng!”

“Có..... Muội, muội nghe thấy!” Không dám tin tưởng vào tai mình, nàng kích động rơi lệ. Ông trời xót thương, nàng thực sự có cơ hội thấy lại ánh sáng, có thể lại nhìn thấy bộ dạng của Huyền Thương.....

“Vui mừng quá sớm nhỉ?” Bỗng dưng, tiếng nói lạnh nhạt lại xen vào, Việt Nguyên chuyên hắt nước lạnh người khác. “Còn không biết có tìm được cái hoa lệ liên liên quý quai gì đó hay không đâu! Chờ tìm được rồi, lúc đó mới vui sướng đi!”

Người này thực sự làm cho tay người ta ngứa! Nhìn không được lại ài nghề quăng một ánh mắt xem thường qua, cho dù Nam Cung Dịch thân là bạn tốt của Việt Nguyên không thừa nhận cũng không được, chú kiếm sư nổi tiếng thiên hạ này trên giang hồ sở dĩ nhân duyên kém tới cực điểm, không phải không có lý.

“Chỉ cần thực sự có hoa này tồn tại, cả đời này của ta nhất định phải tìm được nó!” Người ngoài châm chọc không kích được Huyền Thương tức giận, giọng điệu chắc chắn lại kiên quyết, phảng phất “Lệ Nhãn Ngưng” ngay tại trước mặt.

“Đệ định khi nào thì đi tìm?” Thấy hấn tựa hồ hận không thể tức khắc lên đường, Nam Cung Dịch vội vàng hỏi thăm.

“Ngày mai liền khởi hành.” Đi sớm, sớm tìm được “Lệ Nhãn Ngưng”, cũng sớm ngày để A Tô nhìn thấy ánh sáng.

“Mang theo đệ muội?”

“Đương nhiên!” A Tô đương nhiên phải đi theo hấn.

“Việc này không ổn!” Lắc đầu, Nam Cung Dịch vẻ mặt không đồng ý. “Miêu Cương là nơi nóng ướt khó chịu được, địa hình gấp ghe khó đi, hơn nữa trong núi rừng chừng khí trái rợ, cơ thể đệ muội không giống đệ làm bằng sắt, đi theo đệ, chịu khổ là chuyện nhỏ, nếu không cẩn thận trúng chừng khí, chẳng phải gay go sao!”

Nghe vậy, Huyền Thương không khỏi ngần ra. Không mang A Tô theo, vậy phải sắp xếp cho nàng ở đâu?

Vừa nhìn vẻ mặt hấn liền biết đang nghĩ gì, Nam Cung Dịch nhìn không được muốn thờ dài. Aiz..... Nghĩa đệ này thật đúng là không đem hấn để vào mắt! Một người tốt để chọn “ủy thác” như hấn, lại không muốn lợi dụng? Thật sự là tức chết người!

“Nam Cung phủ nuôi nhiều thực khách như vậy, thêm một đôi lứa của đệ muội cũng không sao.” Đợi cả buổi không thấy biểu hiện gì, bắt đắc dĩ phải tự mình giơ tay “nhận nuôi”.

Hấn? Lại ngần ra, Huyền Thương có chút chần chờ.

Nói thật, hấn cũng không dễ dàng tin tưởng người khác. Cho dù mấy ngày nay, Nam Cung Dịch tỏ ra rất có thiện ý, ngay cả khi biết được hấn là “Câu Hồn Tu La” mà mỗi người trên giang hồ đều muốn lấy đầu, cũng không bớt thân thiện chút nào, nhưng trong lòng hấn vẫn là không thể tin tưởng quá nhiều, hơn nữa chuyện này lại liên quan đến an nguy của A Tô.

Biết hấn do dự, trong lòng đa nghi, A Tô không khỏi cười khê trấn an. “Thương, muội tin tưởng Nam Cung đại ca, huynh để muội ở lại nơi này chờ huynh đi!” Hiểu được nếu mình cùng đi, khẳng định sẽ là gánh nặng rất lớn cho hấn, nàng biết mình ở lại trong Nam Cung phủ là an bài tốt nhất.

“Thương đệ, tốt xấu gì ta cũng là nghĩa huynh của đệ, có thể cho chút mặt mũi hay không?” Nam Cung Dịch vạn phần bi thương, không dám tin nhân cách của mình lại không được tin tưởng như thế.

Thấy hấn vì không được mình tin nhiệm mà có vẻ bi phẫn, Huyền Thương im lặng một chút, đột nhiên vì hấn mà có cảm giác áy náy. Trên thực tế, theo quan sát trong mấy ngày qua, nhìn ra được Nam Cung Dịch là thật tâm muốn giúp bọn họ, chỉ là.....

“Người nên hiểu, nếu A Tô ở lại nơi này, có thể sẽ mang đến phiền toái cho người.” Thân nhiên nhắc nhở chuyện bọn họ bị Huyền Cực Môn đuổi bắt, có thể sẽ liên lụy đến hấn, nhưng trong lời nói lại không có vẻ phản đối việc để A Tô lại, đối với Nam Cung Dịch đã có một chút tin nhiệm.

Biết mình dần dần được tin tưởng, Nam Cung Dịch nhất thời cười nhả nhận vô hại. “Thương đệ, Nam Cung thế gia đến nay còn chưa từng chịu thua ai.”

Huyền Cực Môn muốn động đến Nam Cung Dịch hấn, trước đó cũng phải đánh giá xem có nắm chắc phần thắng hay không?

Cũng không biết mình vì sao được Nam Cung Dịch thật lòng giúp lại đối đãi như thế, tâm tình Huyền Thương có chút phức tạp lại mê muội, nhưng giờ phút này hấn chỉ nói một câu, “Cảm ơn!”

“Cảm ơn cái gì? Gọi nghĩa huynh hoặc đại ca nghe một chút, ta liền thỏa mãn!”

“.....” Hoàn toàn không muốn trả lời.

Xem bọn họ giống như đang diễn tuồng tình huynh đệ kết nghĩa chân thành, Việt Nguyên ở bên cạnh nhàm chán đến muốn đánh nhau lại vừa ngáp vừa chen vào nói. “Người từng thấy qua cái hoa quý quái lạ liên liên gì đó sao? Không biết hình dạng gì, cho dù ở trước mặt cũng không biết, người tìm như thế nào?”

“Là ‘Lệ Nhân Ngưng’!” Bất cười liếc người bên gối một cái, Nhậm Viên lúc này mới bổ sung: “Trong sách thuốc của cha ta có vẽ hình hoa này, lát nữa ta sẽ vẽ lại cho huynh xem.”

“Đa tạ!” Gật gật đầu, Huyền Thương chần chờ một chút, rốt cục hỏi: “Việt phu nhân sẽ ở nơi này làm khách đến khi ta trở về sao?”

Không biết vì sao, Nhậm Viên hơi ngần ra, không đáp lời, Việt Nguyên vẻ mặt cười giả tạo lắc đầu phủ quyết. “Viên nhi nhà ta cùng Giang Nam trời sinh bất tự không hợp, không thể ở lâu lắm!”

Huyền Thương cả kinh, rất sợ tìm hoa về, không có cô ấy ở đây cũng vô dụng, đang muốn hỏi kể lại, Nhậm Viên lại cười nhẹ mở miệng trước, “Huyền công tử, đợi sau khi huynh tìm được ‘Lệ Nhân Ngưng’, mang theo Huyền phu nhân đến chỗ chúng ta ở tìm ta đi!”

Cười nhẹ, bảo người ta đưa tới bút mực giấy trắng vẽ ra hình dạng hoa, cũng nhân tiện nói cho hấn biết nơi ở của mình cùng Việt Nguyên.

Trong lúc đó, còn không nghe được người nào đó bất mãn than thở. “Giân y đường kia của nàng đã có nhiều người đến rất không an bình, hiện nay còn định tăng bệnh nhân đến quấy rầy.....”

Trong lúc đang bủi môi than thở, đột nhiên bị Nam Cung Dịch kéo đi, vẻ mặt tức giận. “Rèn sắt, hôm nay ta mới phát hiện người thực sự rất khiến người ta chán ghét!”

Bóng đêm tối đen, trong ngôi miếu đồ nát ngoài ngoại ô –

“Như thế nào?” Đồ Diễm Dao không nhẫn nại quát hỏi. Sau đêm tối mấy ngày trước đã bị khuất nhục, không cam lòng không được Huyền Thương yêu, ác khí ngưng tụ trong ngực, chậm chạp không thể tan đi, dưới sự nổi giận, nàng liền tập hợp phần đông sát thủ Huyền Cực Môn phân tán ở Giang Nam, muốn bọn họ ngày đêm giám thị động tĩnh của Nam Cung thế gia.

“Hai ngày trước, sau khi Huyền Thương rời khỏi Nam Cung phủ, liền đi thẳng về phía Tây Nam, chưa trở lại.” Một gã hắc y sát thủ bấm báo theo sự thật.

“Chỉ có một mình hấn? Bên người Huyền Thương không có nữ tử đồng hành?” Đồ Diễm Dao vội vàng hỏi.

“Đúng vậy! Chỉ có một mình hấn.” Hắc y sát thủ khẳng định nói, lập tức có chút chần chờ. “Đại tiểu thư, môn chủ ra lệnh cho thủ hạ lấy đầu Huyền Thương, người lại không cho chúng ta động đến hấn, đây.....” Ý trong lời đã rất rõ ràng.

Cười lạnh, Đồ Diễm Dao lời lẽ sắc bén không giữ mặt mũi cho người khác. “Lấy đầu Huyền Thương? Bằng bản lĩnh của các ngươi có thể động tới hấn sao? Nếu vậy, ngày trước sẽ không có chuyện hai mươi người vây giết hấn, lại chỉ có năm người còn sống trở về!”

Lời này vừa nói ra, hắc y sát thủ nghe được lập tức sắc mặt lúc hồng, lúc trắng, khó coi đến cực điểm.

Cười lạnh mấy tiếng, không đem sắc mặt khó coi để vào mắt, Đồ Diễm Dao vẫy vẫy tay, vẻ mặt ngang ngược nói: “Về phía cha ta sẽ chịu trách nhiệm, các ngươi làm việc theo lời ta sẽ không sai đâu!”

“Thuộc hạ..... đã biết!” Cẩn rằng.

“Đừng quan tâm đến Huyền Thương đến tốt cùng là đi nơi nào, các ngươi cũng đừng cố sức đuổi theo hấn! Các ngươi nghe đây, chỉ cần bắt được nữ tử tên là A Tô trong Nam Cung phủ, mặc kệ chân trời góc biển, Huyền Thương sẽ chủ động tới tìm chúng ta.....”

X-X-X-X-X

Gió hiu hiu thổi, chim hót véo von, trên ghế đá trong Tuyết Tùng Viện có một nữ tử tái nhợt yếu ớt đang ngồi, chỉ thấy nàng thỉnh thoảng nhẹ vỗ về một khối ngọc bội xanh biếc trong tay, trên mặt hiện lên vẻ nhớ nhung cùng tình cảm dịu dàng.....

Aiz..... Ba ngày! Huyền Thương đã lên đường ba ngày, không biết huynh ấy hiện tại như thế nào? Trên đường đi, người Huyền Cực Môn còn đuổi giết huynh ấy hay không? Nghe nói ở Miêu Cung, chương khí, cổ độc hoành hành, cầu trời phù hộ huynh ấy không có việc gì.....

Đang lúc mơ màng ngẩn ngơ, bỗng dưng, một tiếng bước chân rất nhỏ từ cửa viện nhẹ truyền đến, kéo nàng trong lúc đang suy nghĩ xuất thần lại.

“Nam Cung đại ca, là huynh sao?” Nghiêng đầu cười yếu ớt nhẹ hỏi, nhận ra tiếng bước chân của Nam Cung Dịch.

“Nhĩ lực của đệ muội thật tốt, sao biết là vi huynh?” Tao nhã cười, Nam Cung Dịch rất nhanh đi đến trước mặt nàng, rất bội phục năng lực nghe tiếng bước chân nhận ra người của nàng.

“Người mù, thính giác luôn đặc biệt mẫn cảm, không có gì!” Mím cười, A Tô cảm thấy đây không có gì đáng ngạc nhiên. “Mỗi người có cách đi không giống nhau, đương nhiên sẽ có tiếng bước chân độc đáo của hẳn. Cũng giống như cá tính, có người tính tình trầm ổn, bước chân tự nhiên kiên định ổn trọng, có người tính tiêu sái, bước chân liền có vẻ nhẹ nhàng linh mẫn, chỉ cần ở chung lâu tự nhiên liền nhận ra được.”

Nghe vậy, Nam Cung Dịch không khỏi cười lên. “Vi huynh không nghĩ tới tiếng bước chân còn có thể tiết lộ cá tính, nói vậy tiếng bước chân của Thương đệ chắc là vừa thối lại vừa cứng?”

Có ý chế nhạo người nào đó không có mặt, thể hiện rõ oán giận vì người nào đó mặt lạnh đối đãi.

A Tô ngây ngốc, lập tức bật cười ra tiếng, cũng không biết nên nói đúng hay không, đành phải cười nhẹ không nói vổ về ngọc bội xanh biếc trong tay, tình cảm nhưng nhớ trong lòng lại lặng lẽ dâng lên.

Phát hiện động tác rất nhỏ, Nam Cung Dịch theo bản năng cúi đầu nhìn hai tay của nàng, khi nhìn thấy ngọc bội xanh biếc kia ánh vào mắt, đột nhiên hẳn cảm thấy chấn động, không dám tin vào hai mắt mình.

“Đệ muội, ngọc bội trong tay muội có thể cho ta mượn xem không?” Giọng nói khàn khàn vội vã, khác hẳn giọng điệu nhã nhặn lúc bình thường.

“A?” Bị hẳn gấp gáp làm hoảng sợ, A Tô ngẩn người, cảm thấy có chút buồn bực, nhưng không cự tuyệt. “Đương nhiên!” Kỳ quái! Nam Cung đại ca tựa hồ có chút không thích hợp, đến tột cùng là vì sao?

Mặc dù cảm thấy quái dị, nàng vẫn đem ngọc bội xanh biếc đưa ra.

Tiếp nhận ngọc bội chăm chú nhìn, vừa thấy màu sắc hoa văn, hình thức cùng chạm trổ, Nam Cung Dịch thoáng chốc hốc mắt nóng lên, cả người run rẩy không thôi, run run lật mặt kia của ngọc bội, ở giữa mặt sau có một chữ “Thương”, cơ hồ khiến hẳn bị vui mừng đánh bại, thật lâu không lên tiếng.

“Nam Cung đại ca?” Thấy hẳn phản ứng kỳ quái, A Tô vẻ mặt mờ mịt nghi hoặc kêu to. Nam Cung đại ca sao lại mượn ngọc bội xem rồi không nói gì chứ? Rốt cuộc huynh ấy làm sao vậy?

“Đệ muội.” Bị gọi hoàn hồn, cổ nén nổi lòng kích động, Nam Cung Dịch đem ngọc bội trả lại cho nàng, giọng điệu bất ổn dò hỏi. “Muội. sao muội lại có khối ngọc bội này?”

Người có khối ngọc bội này, không phải là nữ! Mà trong tên Huyền Thương vừa vặn lại có chữ “Thương”, a..... chắc là không phải trùng hợp!

“Ngọc bội này à.....” A Tô đeo ngọc bội lên cổ mình, cười rất mơ màng. “Là Huyền Thương cho muội.”

Suy nghĩ phảng phất nhớ lại đêm động phòng hoa chúc, khi triền miên qua đi, thỉnh linh một cảm giác lạnh lẽo bỗng dưng dán lên bộ ngực sữa của nàng, tiếng nói mềm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai.

A Tô, từ trước đến nay trong người ta không có thứ gì đáng giá, chỉ có khối ngọc bội này từ nhỏ đã mang trên người, làm bạn đến khi ta trưởng thành. Nay, ta đem nó cho nàng, khi ta không ở bên cạnh nàng, để nó thay ta bầu bạn với nàng.

Nghĩ đến đây, má phẩn bỗng dưng ửng đỏ nóng lên, vẻ mặt vừa xấu hổ lại ngọt ngào, còn có một chút lúng túng. Ông trời! Thật may Nam Cung đại ca không biết nàng vừa mới suy nghĩ gì, bằng không chẳng phải mắc cỡ chết người sao!

Quả nhiên là Huyền Thương! Nam Cung Dịch mừng rỡ như điên không có tâm tư đi chú ý khuôn mặt đột nhiên ửng hồng của nàng, vội vàng hỏi lại: “Muội biết Thương đệ vì sao có khối ngọc bội này không?”

Vấn đề kỳ quái của hẳn làm cho A Tô không khỏi lại sững sờ, cẩn thận đáp: “Huyền Thương nói với muội, ngọc bội kia là từ khi huynh ấy còn nhỏ có trí nhớ đã mang trên người.”

Từ nhỏ? Vậy đúng rồi! Cơ hồ đã xác định trăm phần trăm, hẳn vẫn muốn hỏi kĩ càng. “Muội biết cha mẹ ruột của Thương đệ là ai không?”

“Huyền Thương không có cha mẹ, huynh ấy là cô nhi được môn chủ Huyền Cực Môn nhặt về a!” Lắc đầu, không hiểu vì sao hẳn lại hỏi như vậy?

“Có biết nhặt được ở chỗ nào không?” Trong giọng điệu vội vàng có hưng phấn, Nam Cung Dịch mau chóng muốn biết đáp án.

Đây thật là hỏi đó A Tô, chỉ thấy nàng lại lắc đầu. “Muội không rõ!” Tiếng nói ngừng một chút, rốt cục nhìn không được nghi ngờ trong lòng hỏi lại: “Nam Cung đại ca, hôm nay huynh làm sao vậy? Vì sao luôn hỏi về chuyện ngọc bội cùng Huyền Thương chứ?”

Tuy rằng không biết Huyền Thương ở nơi nào bị người nhặt về làm cho Nam Cung Dịch có chút thất vọng nho nhỏ, nhưng có sự tồn tại của khối ngọc bội kia cùng điều kiện thân thể của Huyền Thương phù hợp như vậy, cơ hồ có thể xác định hoài nghi của hẳn.

A..... Chà trách! Chà trách lần đầu tiên hần nhìn thấy liền cảm thấy Huyền Thương có cảm giác quen thuộc cảm, chà trách hần luôn đối tốt với Huyền Thương, cho dù bị đối xử lạnh lùng cũng cũng không để ý chút nào, tất cả đều bởi vì sợi dây ràng buộc vô hình của huyết mạch chí thân!

Tuần mục rung rung, hần nhin không được tâm tình vừa vui sướng lại kích động, tiếng cười dễ nghe vang lên, càng lúc càng lớn tiếng. “Muội biết không? Có lẽ ta gọi muội một tiếng đệ muội cũng không có gì sai.”

“Hả?” Khó hiểu.

“Đệ muội, Huyền Thương có khả năng là em ruột của ta!” Mím cười, ném ra tia sấm kinh ngạc vang trời.

Mà nữ tử bị nổ, về mặt ngoại trừ kinh ngạc, vẫn là..... Kinh ngạc!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Người đem Tục Mệnh đan cho nó ăn?” Trong phòng nhỏ của người làm vườn, ông lão kinh ngạc hỏi, một đôi mắt già thỉnh thoảng nhìn về phía tiểu cô nương nằm trên giường tuy rằng bị thương hôn mê, nhưng hơi thở cũng coi như ổn định.

“Ừm.” Khẽ ừm nhẹ một tiếng, xem như trả lời.

Nghe tiếng, ông lão tròn mắt không nói gì hồi lâu, cuối cùng, bắt đầu nói thầm. “Tuổi còn trẻ đã biết cách dùng đồ tốt để lừa gạt con gái, thật sự là hậu sinh khả uý (người sau giỏi hơn người trước)! Về sau cô gái kia không lấy thân báo đáp cũng không được.....”

“Tiết gia già, đừng nói bậy!” Thiếu niên mặt lạnh có chút hồng trên má, trong mắt có vẻ xấu hổ.

“Xem xem, còn sợ người ta nói sao!” Lắc đầu thờ dài, vạn phần bất đắc dĩ. “Một chút cũng không biết khổ tâm của ta, còn đem thứ tốt ta cho tùy tiện cho người khác uống, không nghĩ rằng bản thân sẽ bị thương nặng, thời điểm sinh mệnh nguy cấp thì sao đây.....”

Bỗng dưng, không biết từ chỗ nào lấy ra bình thuốc, không hề báo trước quăng cho hần, lại tiếp tục làm bầm niêm, “Đã biết là muốn tới lừa gạt bảo bối của ta, khá lắm tiêu tặc đầu.....”

“Đây là cái gì?” Trực tiếp cắt ngang lời làm bầm của ông lão, thiếu niên nghi hoặc nói.

“Từ Kim đan! Ăn vào một viên có thể gia tăng mười năm công lực, bên trong có sáu viên, mỗi năm người uống một viên đi! Còn nữa, đừng quá tham lam uống hết toàn bộ trong một lúc, nếu không không chế được nội lực đột nhiên tăng lên, tâm mạch va chạm sẽ chết bất đắc kỳ tử, đến lúc đó đừng trách ta!” Ông lão cảnh cáo.

“Vi sao cho ta?” Bảo bối của ông sao nhiều như vậy?

“Không còn Tục Mệnh đan có thể giữ mệnh, đành phải tăng công lực của người, để bản lĩnh của người khá hơn, về sau mới không dễ dàng bị thương, bị mất mạng nhỏ a!” Ông lão về mặt đắc ý, nói rất tự nhiên. Hắc hắc! Uống sáu viên Từ Kim đan, sáu năm sau tiểu tử này liền có được nội lực thâm hậu người ta vất vả tu luyện sáu mươi năm, luyện đến già mới có. Đến lúc đó, trên giang hồ muốn tìm ra cao nhân có thể đã thương hần, khó lắm!

Thiếu niên tựa hồ có chút cảm động, không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ trầm mặc mà nah65n lấy, thật lâu sau, hần mới chần chờ mở miệng, “Tiết gia già.....”

“Làm gì?” Vội vàng móc móc xem mình còn bảo bối gì không.

“Ông có thể mang theo A Tô rời khỏi nơi này, tìm một chỗ yên ổn sống được không?” A Tô không thể ở lại chỗ này! Phải để nghĩa phụ nghĩ nàng đã chết, nếu không nghĩa phụ sẽ không bỏ qua cho nàng.

Động tác của ông lão dừng một chút, lập tức oa oa kêu lên. “Lại muốn cầu ta làm bà vú của con bé, chiếu cố nó trưởng thành? Người không làm chứ!”

Đêm khuya thanh vắng, không chút tiếng động.

Ngoài cửa sổ, sao lấp lánh điểm trên bầu trời đêm; Trong cửa sổ, người nào đó đang trần trọc không ngủ được, trong đầu suy nghĩ hỗn độn, cuối cùng xoay người ngồi dậy, lăm vào trong trầm tư.....

Huyền Thương là em ruột của Nam Cung đại ca? Nam Cung đại ca sẽ không phải nói đùa chứ? Nhưng giọng điệu của huynh ấy không giống nói đùa a!

Thình lình xuất hiện một đại ca ruột, đừng nói nàng kinh ngạc, nếu Huyền Thương biết, đại khái sẽ hừ lạnh một tiếng, hoàn toàn không tin đâu! Nhưng mà, Nam Cung đại ca quả thật không có lý do gì để lừa bọn họ..... Như vậy, đây rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra?

Mờ mịt hồi tưởng lại cuộc nói chuyện lúc ban ngày, A Tô thật sự trăm mối không thể giải, hỏi Nam Cung Dịch sao lại thế này, huynh ấy chính cười nói chờ Huyền Thương trở về hỏi cho kỹ càng đã, sau đó nói cũng không muộn, làm cho nàng đến nay vẫn không hiểu ra sao!

Nhưng..... Nếu Nam Cung đại ca thật sự là đại ca ruột của Huyền Thương, vậy cũng không tệ a! Bởi vì Nam Cung đại ca thực sự đối với Huyền Thương tốt lắm.....

Nghĩ vậy, nàng không khỏi cười nhẹ, khi đang muốn xuống giường đi rót ly trà giải khát, đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, làm cho nàng nhất thời ngây người.

Đã trễ thế này, ai lại tới đây? Là Nam Cung đại ca sao? Không! Tiếng bước chân của Nam Cung đại ca không phải như vậy! Nhưng nghe qua cũng không phải nha hoàn được phái tới hầu hạ nàng, như vậy..... Thì là ai chứ?

“Là ai bên ngoài?” Cảm thấy có chút bất an, nàng thấp giọng gọi nhỏ, trông chờ người ngoài cửa sổ đáp lời.

Chợt tiếng bước chân nhẹ đến cơ hồ nghe không được dừng lại, tựa hồ người bên ngoài rất kinh ngạc vì bị nàng phát hiện.

Không được trả lời, trong lòng A Tô càng thêm bất an, vội vàng kêu lên: “Nếu không lên tiếng, ta sẽ gọi người.....”

Nói chưa xong, chợt nghe tiếng phá cửa đột nhiên vang lên, nàng cả kinh, đang muốn kêu người, chợt thấy sau gáy đau đớn kéo tới, lập tức rơi vào hôn mê, không còn ý thức.

Đêm nay, Nam Cung phủ đệ vì sự mất tích của nàng mà toàn bộ bị lật tung lên, gào bay chó sủa hỗn loạn cả một đêm.

Sắc trời tờ mờ sáng, đại sảnh Nam Cung phủ cả đêm đèn đuốc chưa tắt, trong trong ngoài ngoài chật ních thực khách, mỗi người đều mở to hai mắt kinh hãi, nhìn Nam Cung Dịch nổi giận cả một đêm, tựa hồ có chút không thể tin được vào hai mắt của mình.

Nam Cung Dịch sao!

Nam Cung Dịch người luôn có phong thái nhanh nhẹn, nhã nhặn, khuôn mặt vĩnh viễn luôn nở nụ cười ôn hòa đối với người khác, không nghĩ tới lại có lúc nổi giận! Hơn nữa cả đêm đều thấy hân chỉ huy nô bộc lật tung mỗi một tấc đất, trong phủ tân khách trong phủ đều bị kinh động, thậm chí còn cho hạ nhân tìm kiếm chung quanh thành Hàng Châu, thật không hiểu đang tìm cái gì?

Trong chốn giang hồ, chi sĩ nhiều chuyện có rất nhiều, lập tức có người không nhịn được tò mò, cuối cùng cũng đặt câu hỏi –

“Nam Cung lão đệ, đến tột cùng trong phủ đã xảy ra chuyện gì? Đệ cứ nói ra, mọi người cũng có thể giúp đỡ đưa ra ý kiến.” Đại hán mặt rộng thô thanh hỏi, rất muốn giúp đỡ một tay.

“Đúng vậy! Thường ngày mọi người đều được Nam Cung huynh chiếu cố nhiều mặt, có chuyện gì, tin tưởng mọi người đều rất nguyện ý giúp đỡ.” Hán tử xấu xí nhỏ gầy lên tiếng phụ họa.

Đối mặt phần đông thực khách trong phủ, Nam Cung Dịch miễn cưỡng cười. “Trong phủ đã xảy ra chút chuyện, quấy nhiễu mọi người thật sự ngại quá, tại hạ trước xin tạ lỗi với mọi người, mong rằng các bằng hữu giang hồ thứ lỗi.”

“Nam Cung lão đệ quá khách khí!” Đại hán mặt rộng kêu lên. “Trong phủ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nếu có điểm nào cần tới Triệu Cửu ta, cứ việc nói một tiếng là được!” Háo hán máu nóng tiêu chuẩn, tính tình ngay thẳng cũng rất đáng yêu.

Nghe vậy, Nam Cung Dịch trong lòng đã có chủ ý, nhưng trên mặt vẫn cười khổ. “Không đối gạt mọi người, kỳ thật có một vị khách quý của tại hạ trong tối nay đã bị người ta bắt đi.” Mà người bắt đi khẳng định là Huyền Cực Môn!

Aiz..... Sớm biết vậy đã không tị hiềm, khi Thương đệ lên đường đi Miêu Cương, để A Tô chuyển qua viện mình ở, ngủ phòng cách vách mình, có động tĩnh gì cũng có thể lập tức phát hiện.

Nhưng hán lại e ngại, phái vài nha hoàn có võ nghệ hầu hạ nàng, nhưng vài nha hoàn kia tối nay đã bị người ta đánh bất tỉnh, lúc tỉnh lại vội chạy đến bẩm báo với hán, A Tô sớm đã không thấy bóng dáng, chỉ để lại cánh cửa bị phá hư.

Nay A Tô bị bắt, hán làm sao ăn nói với Thương đệ đây? Nếu cô ấy có gì ngoài ý muốn, cho dù Thương đệ thật sự là đệ đệ ruột thịt cùng huyết thống của hán, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không chịu chấp người đại ca là hán này!

“Là mao tặc nào lớn gan như vậy, dám xâm nhập Nam Cung phủ bắt người?”

“Đúng vậy! Mao tặc này thật quá kiêu ngạo!”

“Nam Cung lão đệ trong lòng có biết ai làm không? Nói ra, mọi người cũng giúp tìm người.”

Trong lúc nhất thời, mọi người đều sôi nổi bàn bạc, ai cũng vội vàng biểu đạt nghĩa khí.

Nam Cung Dịch thấy thế mỉm cười. “Được các vị nguyên ý trọng nghĩa tương trợ, tại hạ ngoại trừ nói tiếng cảm ơn, quả thật cũng muốn nhờ các bằng hữu giang hồ giúp chút việc.”

Tiếng nói trong trẻo chậm rãi bay bay, mỗi một câu chữ đều rơi vào tai đám thực khách tập trung lắng nghe, đây gọi là nuôi quân ngàn ngày, dùng trong một lúc a!

Dây leo đan bện, chặt chẽ không thấy cây cối trùng điệp, mưa to tầm tã mới vừa ngưng, không khí ẩm ướt nóng dính làm người ta rất không thoải mái, bốn phía tĩnh mịch, không nghe thấy tiếng côn trùng hoặc chim thú gì.

Nhưng mà, ngay trong thế giới không tiếng động này, một bóng đen không ngại khí hậu nóng ướt khó chịu, trong núi rừng Miêu Cương rộng lớn đầy chướng khí, đâm lầy tùy lúc đều có thể khiến người ta bị lún vào, ý chí kiên định nhanh chóng di chuyển..

Tiến vào Miêu Cương trong ngày hè oi ả, nóng bức ẩm ướt đã mười ngày, hần một đường trèo đèo lội suối, tìm kiếm chung quanh, nhưng “Lệ Nhân Ngưng” kia. Đến tột cùng đang ở đâu?

Tuy biết loài hoa quý hiếm này tuyệt đối không dễ tìm, nhưng tìm mấy ngày vẫn không có chút tung tích, thật làm người ta không khỏi nóng lòng. Aiz. A Tô có thấy được ánh sáng không, phải xem hần có thể tìm được kỳ hoa dị thảo này hay không.

Thầm than, xuyên qua khe hở của cành lá rậm rạp nhìn sắc trời, Huyền Thương biết mình nên tìm chỗ dung thân qua đêm.

Cất bước đi trên vùng lầy lội sau cơn mưa, hần đẩy ra tầng tầng cành lá thẳng tiến về phía trước, nhưng ngay trong lúc này, dưới chân bỗng dưng trống rỗng, thân hình không báo trước trong nháy mắt rơi xuống, may mà hần phản ứng nhanh, xoay người một cái, tay nhanh chóng vươn lên, vũng vàng bắt được dây leo từ trên rơi xuống, tạm ngừng thế rơi của mình.

Trong lòng bình tĩnh, hần chăm chú nhìn, lúc này mới phát hiện vừa rồi mình đập trúng là một cái động rộng rãi ẩn trong đám cây cỏ hoang, nhìn xuống chút nữa, chính là một cái hồ tối tăm lẫn lẫn sóng.

Hần không nghĩ nhiều, Huyền Thương vốn muốn vịn dây mây leo lên trên, trong một giây cuối cùng, khoe mắt bỗng dưng liếc thấy hình như ven hồ ngầm bên dưới có một chút vàng nhạt, nhất thời lòng nảy sinh nghi ngờ, không vội leo lên, ngược lại buông lỏng tay, để mình rơi vào trong hồ dưới động.

Chợt nghe “bùm” một tiếng, bọt nước văng ra, chỉ chớp lát sau, hần từ dưới nước thò đầu lên, dưới ánh sáng mờ mịt không rõ, vươn tay bơi lướt đến bên bờ hồ.

Không lâu sau, khi hần ướt đầm từ bên bờ đứng dậy nhìn lại chỗ vàng nhạt kia, liền thấy mấy cành hoa nhỏ màu vàng có lá xanh biếc non mềm sinh trưởng bên bờ nước, nhìn vẻ đẹp phản chiếu trên hồ nước của mình mà xót cho thân.

Mà hần thì cả người run rẩy, kinh ngạc nhìn loài hoa vàng kia, thật lâu không lên tiếng.

Lệ Nhân Ngưng.

X X X X X X X X

Nàng bị giam đã bao lâu rồi? Năm ngày? Bảy ngày? Hay là nhiều hơn? Aiz. Bản thân nàng cũng không rõ!

Từ sau khi bị bắt, nàng liền mất đi khái niệm đối với thời gian, chỉ cảm thấy thường thường qua một hồi lâu, rất rất lâu, lâu đến khi bụng đói nhịn không được nữa, mới có người đưa tới đồ ăn đã ỉn ỉn bị ôi thiu.

Mùi chua thiu đó thường làm nàng vừa đưa vào miệng liền nhịn không được muốn phun ra, cơ hồ không thể nuốt xuống, nhưng. Vì đứa nhỏ trong bụng, nàng vẫn từng chút, từng chút cứng rắn ép mình nuốt xuống.

Thương hiện tại chắc đã ở Miêu Cương rồi nhỉ? Huynh ấy biết nàng bị đại tiểu thư bắt về Huyền Cực Môn không? Aiz. Nếu huynh ấy biết được, khẳng định sẽ liều lĩnh đến cứu nàng, nhưng. nhưng nàng lại không hy vọng huynh ấy đến! Bởi vì khoảng thời gian này, không chỉ đại tiểu thư đến “quan tâm” vài lần, ngay cả môn chủ cũng đến “thăm hỏi” một lần.

“Nếu Diễm Dao không nhắc ta, ta thật sự đã quên người là ai rồi! Khá lắm Huyền Thương, lúc ấy tuổi còn trẻ, tâm tư đã thâm trầm như vậy, an bài người già chết giấu được ta. Sớm biết như thế, lúc trước nên chém thêm một kiếm chấm dứt mạng người, thậm chí ngay cả Huyền Thương cũng nên diệt, khỏi phải hôm nay lại phản ta, không ngoan ngoãn cho ta sử dụng! Nhưng mà, nếu hần coi trọng người như vậy, chỉ cần người ở trong tay ta, còn phải sợ hần không ngoan ngoãn chui đầu vào lưới à.”

Tiếng nói lạnh lùng vô tình dường như còn quanh quẩn bên tai, A Tô lui vào góc nhà tù ẩm ướt, âm u, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu không ít, hai mắt trống rỗng mờ mịt, tia lạnh lẽo sợ hãi trong lòng dâng lên.

Không! Nàng không muốn Huyền Thương vì nàng mà chui đầu vào lưới! Trong giọng nói của môn chủ có sát ý rất nặng, tuyệt không dễ dàng buông tha Huyền Thương, không. Nàng không muốn Huyền Thương vừa tới đã toi mạng. Không.

Trong lúc sầu lo kinh hoàng, hai tay A Tô ôm đầu gối phát run, thẳng đến khi một tiếng cười chế giễu cùng cảm ghét kéo nàng tỉnh lại –

“Xem ngươi, quả thực giống con chuột chỉ biết núp ở cống rãnh, Huyền Thương đến tốt cùng coi trọng ngươi chỗ nào, thật khiến người ta không hiểu!” Đồ Diễm Dao mới đi vào địa lao liền nhìn thấy đáng vẻ đáng thương lui ở góc của nàng, lập tức không khỏi lạnh giọng cười giễu, ánh mắt ngạo mạn tràn ngập khinh khi.

Từ đáy lòng khinh thường hạ nhân mắt mù ti tiện trước mắt này, nhưng càng tức giận chuyện Huyền Thương tình nguyện yêu nàng, cũng không yêu mình hơn.

Hoàng hốt hoàn hồn, nghe ngôn từ ô nhục của cô ta, A Tô cũng không phản ứng quá khích, chỉ giương mắt nhìn về phía nơi phát ra tiếng, vẻ mặt trầm tĩnh không nói gì cùng sự ngang ngược ương ngạnh của cô ta hình thành đối lập mãnh liệt.

Vừa thấy cặp mắt to trống rỗng không tiêu cự kia, Đồ Diễm Dao liền cảm thấy chán ghét khó hiểu, hơn nữa mấy ngày qua cho dù nói nhiều ô lời nhục khó nghe, nó thủy chung đều trầm mặc không nói một câu, làm cho người ta có cảm giác loại phản hận vì điển độc, lập tức tức giận đến lên tiếng mắng chửi, “Ngươi mắt mù còn chưa đủ, chẳng lẽ ngay cả miệng cũng câm? Nói chuyện! Ta lệnh cho ngươi mở miệng nói chuyện! Nếu không nói, ta liền cắt lưỡi ngươi, cho ngươi thực sự thành câm điếc!”

Nghe được trong giọng nói của cô ta có chút giận cùng nghiêm túc, cũng biết cô ta từ nhỏ cao cao tại thượng, chuyện gì cũng làm được, A Tô không khỏi nhẹ nhàng thờ dài, có chút bất đắc dĩ. “Đại tiểu thư muốn A Tô nói gì?”

Đã bị bắt đến đây, nàng còn có thể nói gì?

Nói gì? Đúng vậy! Muốn nó nói gì? Đồ Diễm Dao bị hỏi sững sốt, lập tức vừa xấu hổ vừa giận dữ, ngạo mạn ra lệnh, “Ta muốn ngươi rời khỏi Huyền Thương!”

“Vi sao ta phải rời khỏi Huyền Thương?” A Tô nhẹ chau mày. Nàng cùng Huyền Thương, đều là tâm linh nương tựa vào đối phương, nàng không thể rời khỏi Huyền Thương, Huyền Thương cũng không thể rời khỏi nàng.

“Bởi vì ngươi không xứng với hắn!” Đồ Diễm Dao gầm lên. “Mọi điều kiện của ngươi đều không so được với ta, có tư cách gì ở cùng Huyền Thương? Nữ tử đứng bên người Huyền Thương hẳn là ta, mà không phải người mù như ngươi!”

Nghe vậy, A Tô chỉ cười nhạt, cũng không nói gì.

Nụ cười kia mặc dù nhạt, lại làm cho Đồ Diễm Dao nhìn thấy rất chói mắt, tổng cảm thấy nó đang cười chế giễu mình. “Ngươi cười cái gì?”

“Không có gì!” Lắc đầu, A Tô không muốn nhiều lời.

A..... Nàng hoài nghi Đồ Diễm Dao có thật thích Huyền Thương hay không? Hay không thực sự yêu qua? Nếu không sao lại không hiểu một đôi nam nữ, nếu không thật lòng yêu nhau và hứa hẹn, mọi điều kiện khác đều là dư thừa! Không thể lường tình tương duyệt, chỉ vì điều kiện hai bên tương đương mà ở bên nhau, có được cũng chỉ là vợ chồng đồng giường dị mộng (cùng giường nhưng tâm tư khác nhau), tương kính như tân thôi!

Nàng lắc đầu không nói lại làm cho Đồ Diễm Dao càng thêm chắc chắn mình bị châm biếm, tức giận hận không thể xé nát nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt kia, khi đang định quát mắng vặn hỏi, ngực tốt trông coi địa lao vừa vặn bụng com đến, lập tức tâm tư vừa chuyển, nãy ra chủ ý.

Chỉ thấy nàng cười duyên không ngớt, tiếp nhận đồ ăn tràn đầy mùi chua, sau khi bảo ngực tốt mở cửa lao ra, rất nhanh đi vào nhà tù đến trước mặt A Tô.

“Đã đói bụng đi? Ta đặc biệt đưa com vào cho ngươi đây!” Nụ cười kiêu diễm đầy ác ý.

“Đa tạ đại tiểu thư!” Tuy biết cô ta không có hảo ý, A Tô cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói lời cảm tạ, hai tay theo phương hướng giọng nói sờ soạng, hy vọng cô ta có thể đem đồ ăn đưa cho mình.

“Muốn ăn? Học chó quỳ rạp trên mặt đất ăn đi!” Bỗng dưng, Đồ Diễm Dao không hề báo động trước đem đồ ăn trong bát đổ xuống đầu nàng.

Trong nháy mắt, A Tô đã bị dính thức ăn, com thiêu, nước canh đầy mặt đầy cổ, mùi thiêu chua lập tức tản ra, chui vào mũi nàng, làm cho nàng nhất thời cảm thấy buồn nôn, cố nén không được nôn ra một trận.....

Trong nháy mắt, A Tô đã bị dính thức ăn, com thiêu, nước canh đầy mặt đầy cổ, mùi thiêu chua lập tức tản ra, chui vào mũi nàng, làm cho nàng nhất thời cảm thấy buồn nôn, cố nén không được nôn ra một trận.....

“Ngươi.....” Tuy biết mùi đồ thiêu không thơm tho gì, nhưng không dự đoán được nó lại phản ứng kịch liệt như thế, Đồ Diễm Dao đầu tiên là sững sốt, lập tức dường như nghĩ thông suốt chuyện gì khiếp sợ, tức giận thét chói tai, “Ngươi có con của Huyền Thương?”

Nghe tiếng, A Tô theo bản năng hai tay bảo vệ bụng, khuôn mặt nhỏ nhẩn lạnh nhạt trong giây lát lúc đó tràn đầy vẻ phòng vệ.

Đáng ghét! Nó thực sự có con của Huyền Thương!

Vừa thấy vẻ mặt cùng động tác kia, không cần trả lời đã rất rõ ràng, lập tức Đồ Diễm Dao cảm thấy tức giận xông lên, lòng đổ kị đầy ngực, dùng ánh

mắt ngoan lệ cơ hồ phải lảng trí người ta trừng thẳng nàng.

Tựa hồ cảm nhận được lửa giận, A Tô không tự giác lặng lẽ lui về sau, mơ hồ cảm thấy cách Đồ Diễm Dao càng xa càng an toàn.....

“Buồn cười! Ngươi nghĩ ngươi còn có thể chạy trốn tới chỗ nào?” Phát hiện nàng lùi bước muốn chạy trốn, Đồ Diễm Dao bỗng đứng nở nụ cười lạnh, nhanh chóng phi thân về phía trước bỏ một viên đan dược lớn cỡ ngón cái vào miệng nàng.

A Tô cả kinh, vội vàng muốn phun ra, cổ họng đột nhiên người ta bóp chặt, đập một cái vào lưng, đan dược kia liền một đường lướt qua thực quản, trôi xuống bụng!

“Khụ khụ..... Khụ..... Cô, cô cho tôi ăn cái gì.....” Không ngừng ho khan, nhưng làm sao cũng không phun được viên thuốc ra.

Thấy thế, Đồ Diễm Dao vừa lòng cực kỳ, yêu kiều cười không thôi. “Cái gì à? Chẳng qua là một loại độc dược làm cho ngươi sống không được đến khi sinh con thôi!”

Ha ha..... Thật sự rất làm người ta vừa lòng! Tuy rằng vì dụ Huyền Thương đến mà không thể lập tức giết nó, nhưng nhìn nó từ từ bước đến cái chết cũng là trò giải trí làm người ta khoái trá nhất a!

Sống không được đến lúc sinh con? Nàng không thể sinh con ra?

Sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, A Tô run run không thôi cảm thấy lạnh lẽo, trong đầu trống rỗng, hai hàng lệ như trân châu không ngừng rơi xuống, khàn khàn khóc hỏi: “Vì sao..... Vì sao đối với ta như vậy.....”

“Vì sao?” Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc vang lên không dứt, trong mắt Đồ Diễm Dao toàn là lửa giận cùng ghen tỵ. “Từ nhỏ đến lớn, ta muốn thứ gì tuyệt không cho phép người bên ngoài đoạt đi! Ai đoạt thứ ta muốn, ta sẽ không cho người đó có kết cục tốt.”

Lộ vẻ sầu thảm cười, A Tô lắc đầu. “Huyền Thương không phải đồ vật, huynh ấy có ý chí của mình, cho dù ta chết, huynh ấy cũng sẽ không yêu cô, trở thành người của cô.”

“Thì sao?” Không giận còn cười, diễm dung lại hiện lên vài tia ngoan tàn lãnh lệ. “Nếu ta không chiếm được, tình nguyện hủy hân cũng không để cho người khác có được!”

Tính tình bất vì kỳ hữu tắc hủy (không phải của mình thì hủy đi) hoàn toàn giống Đồ Bá Thiên, không khỏi là quan hệ huyết thống “nhất mạch tương truyền” (truyền từ đời này sang đời khác).

“Cô.....” A Tô bị tính cách mãnh liệt hủy diệt lộ ra trong giống nói của cô ta làm sợ hãi, trong lúc nhất thời cả kinh nói không ra lời.

Âm trầm dò xét, nghĩ đến ả không sống được mấy tháng, sẽ phải mang theo nghiệt chủng chưa kịp xuất thế kia cùng xuống âm tào địa phủ, Đồ Diễm Dao rất là đắc ý, lộ nụ cười sáng lạn đi thẳng ra địa lao, lười tiếp tục lảng phí thời gian trên người ả.

Tiếng cười thanh thúy dần dần đi xa cùng tiếng vang thật lớn khi ngục tốt đóng cửa lao thật mạnh không vào được tai của A Tô, chỉ thấy nàng cuộn lại trên mặt đất, hai tay gắt gao ôm bụng, nước mắt không ngừng chảy xuống má phẫn.

Làm sao bây giờ? Nàng thực sự không sống được đến khi sinh con sao?

Không! Không được! Cho dù độc dược kia lợi hại như thế nào, nàng cũng phải chống được đến khi sinh con ra, nếu không..... Nếu không mất đi nàng, lại mất đi con Huyền Thương sẽ rất cô đơn! Bất cứ giá nào cũng phải để con lại làm bạn cùng huynh ấy, bằng không chỉ sợ Huyền Thương sẽ.....

Nghĩ đến đây, trong lòng A Tô phát lạnh không dám nghĩ tiếp, nhưng mà lệ trong mắt to lại ức chế không được chảy ra, một giọt, một giọt chảy xuống hai gò má, thấm ướt cả tầng đá.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng ngục tốt giao ca, chỉ chốc lát sau, tiếng kêu cổ ý đề thấp rất nhỏ trong địa lao yên lặng nhẹ nhàng vang lên –

“A Tô cô nương..... A Tô cô nương.....”

Ai? Là ai ở kêu nàng? Giọng nói này chưa từng nghe qua.....

Thân mình cuộn lại hoảng hốt đứng dậy, A Tô sau khi nghiêng tai lắng nghe, xác định không phải mình bị ảo giác, không khỏi nghi ngờ nhẹ hỏi: “Ai? Là ai gọi tôi?”

Vốn tưởng rằng nàng có gì không khoẻ mới té trên mặt đất, nay thấy nàng bình yên vô sự đứng dậy sờ soạn đến, đại hán cường tráng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, giọng nghèn nghẹn hấp tấp nói: “A Tô cô nương, ta là Triệu Cửu, được sự phó thác của Nam Cung lão đệ mà dịch dung trà trộn vào đây, không phải đám Huyền Cực Môn xấu xa này, cô không cần sợ!”

Là Nam Cung đại ca?

Không dám tin vào tai mình, A Tô sờ soạn đi đến bên song sắt, vội vàng khẽ gọi, “Là Nam Cung đại ca cho người tới cứu tôi sao? Huynh ấy có nói có

tin tức gì của chồng tôi hay không?”

“A Tô cô nương, chuyện cứu cô còn phải sắp xếp cẩn thận, ta tình thông dịch dung, cho nên trước trà trộn vào thế ngực tốt trông coi, để giúp cô không chịu khổ, về phần việc khác ta không rõ.” Đại hán luôn có thói quen lớn giọng, nay phải nói nhỏ thật vất vả.

“Phải không? Cảm ơn.” Không thể biết được tin tức Huyền Thương, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ảm đạm, nhưng vẫn cảm tạ hán cùng Nam Cung Dịch lo lắng giúp đỡ.

“Bên ngoài thù địch thâm nghiêm, bằng bản lĩnh của ta không thể bảo vệ cô an toàn ra ngoài, nhưng mà, giúp cô bảo vệ cái bụng không bị đói không phải là việc khó gì.” Nhìn thấy đám đồ ăn ôi thiu vương vãi, đại hán lắc đầu thảm máng Huyền Cực Môn không đủ anh hùng, khi dễ nữ lưu mất mùa yếu đuối, động tác tay cực nhanh từ trong lòng lấy ra bao giấy dầu không nhỏ, từ khe hở song sắt nhét vào tay nàng. “Mau ăn, đừng để người khác nhìn thấy!”

“Cảm ơn!” Cảm lấy bao giấy dầu, A Tô cảm kích nói lời cảm tạ, đồng thời cũng thay hán lo lắng. “Vị đại ca này, xin tự mình cẩn thận bảo trọng.”

“Ta biết!” Đại hán gật đầu cười, lúc này bên ngoài lại truyền đến tiếng nói chuyện với nhau của ngực tốt khác vào địa lao, lập tức hán vội vàng lui xa khỏi song sắt, giọng thô thoáng chốc chuyển thành tình tế vô tình quát mắng –

“Làm gì hả? Đánh đồ hết cả đồ ăn, chê không ngon à? Hừ! Bỏ đói người vài ngày, xem người còn dám không?” Tức giận đi xa, gia nhập cùng nói chuyện với đám ngực tốt vừa mới địa lao, thỉnh thoảng mắng nàng vài tiếng.

Biết hán muốn che giấu tai mắt người khác, A Tô mỉm cười, lại mò mẫm trở lại trong góc, lặng lẽ mở bao giấy dầu ra, mùi thơm khiến người ta đói bụng lập tức chui vào mũi.

A..... Là mùi gà nướng.....

Nam Cung phủ đệ Giang Nam.

“Không thấy?” Đột nhiên kinh ngạc lập lại, tiếng nói lạnh lùng lập tức khiến người ta phát lạnh run. “Đây là ý gì?”

Huyền Thương không thể tin được, Sau khi mình tìm được “Lệ Nhân Ngưng”, ngàn dặm xa xôi chạy thẳng về Giang Nam, lại nghe được câu trả lời thuyết phục như thế.

“Ý là đệ muội bị người ta bắt.” Rất cẩn thận nói với Huyền Thương, Nam Cung Dịch xấu hổ trả lời, còn bổ sung thêm một câu. “Huyền Cực Môn làm.”

Cảm thấy kinh sợ vạn phần, trên mặt Huyền Thương lại không có biểu hiện gì, chỉ dùng ánh mắt rét lạnh nhìn hán thật lâu, thật lâu sau, thấy Nam Cung Dịch cơ hồ muốn tự sát tạ tội, mới lạnh lùng phun ra một chuỗi trân châu lạnh lùng. “Ta không nên tin tưởng người!”

Tiếng chưa dứt, thân hình đã lướt gấp ra ngoài, tốc độ cực nhanh này như sấm chớp, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

“Thương đệ, đệ hãy nghe ta nói..... Đáng chết!” Thấp giọng rủa một tiếng, mắt thấy hán chạy như bay rồi đi, Nam Cung Dịch nhanh chóng đuổi theo, đáy lòng thì trào dâng không dứt.....

Huyền Cực Môn chết tiệt, dám hủy hoại tín nhiệm về hán ở trong lòng Thương đệ thật vất vả mới hình thành nên! Nếu hại hán cả đời này không được em ruột nhìn nhận, không được nghe Huyền Thương gọi hán một tiếng đại ca..... Hừ hừ! Đến lúc đó bọn họ sẽ phi thường hối hận đã làm ra chuyện đến Nam Cung thế gia bắt người này, tự thể nghiệm được thủ đoạn của “Vô lâm mạnh thường quân”!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Gió hè sáng khoái nhẹ lướt, dưới đại thụ trước viện, cô gái cuộn lại ngủ say, trên má phấn trắng nõn hơi ửng đỏ, cánh môi khẽ cong lên, tựa hồ đang mơ một giấc mộng ngọt ngào.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cành lá dày đặc rơi xuống vô số giọt vàng, ở trên người cô gái hình thành một bức tranh xinh đẹp.

Bỗng dưng, một bóng dáng cao lớn kích động tiến vào viện, sau khi nhìn thấy phong cảnh yên ả như vẽ dưới tàng cây, đôi mắt lạnh lùng dần mềm ra, nhẹ nhàng im ắng đi đến ngồi xuống dưới đại thụ, dùng động tác mềm nhẹ sợ cô gái tỉnh giấc ôm thiên hạ đang ngủ say vào lòng, bản thân cũng tựa lưng vào thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi, môi mông nổi lên thoáng hiện một chút cười nhạt.....

Không biết qua bao lâu, cô gái ngủ đủ tỉnh lại, trong lúc ý thức còn đang mờ mịt, mùi máu tươi nhàn nhạt cùng hơi thở nam tính quen thuộc đã thấm vào mũi, làm cho nàng nhin không được nở nụ cười vui sướng yếu ớt.

“Thương, đến khi nào? Sao không gọi muội dậy?” Mơ màng cười hỏi, thân thể mảnh mai mềm mại càng dựa vào người hắn, luyến tiếc đứng dậy.

“Vừa tới. Nàng ngủ say, không muốn đánh thức nàng.” Về mặt xinh đẹp mới tỉnh lại làm nam tử lạnh lùng ngẩn ra, chậm chạp không thể dời mắt, tâm trí bay bổng khó có thể giữ nổi, cuối cùng tình cảm nhin không được cúi đầu hôn nhẹ cánh môi non mềm.

Hồi lâu, cô gái má phớt đỏ lên, thở hổn hển tựa vào trong ngực dày rộng của nam tử, nghe tiếng tim đập dồn dập của hắn, không khỏi nở nụ cười vừa ngượng ngùng lại ngọt ngào.....

A..... Vừa rồi là nụ hôn đầu tiên của bọn họ!

“Thương đệ, làm mất đệ muội, vì huynh thừa nhận có sai, nhưng..... Nhưng đệ cũng đừng một đường không buồn hé răng a!” Phóng nhanh như tên trong núi rừng, Nam Cung Dịch ai oán thở dài đau khổ đuổi theo người nào đó.

Aiz..... Hắn đã cố gắng nhận lỗi, tiếc rằng Huyền Thương vẫn đưa ra khuôn mặt đóng băng, hại hắn cũng không dám nhắc tới việc hai người có thể là huynh đệ ruột thịt, chỉ sợ Huyền Thương trong lúc oán giận, cho dù biết rõ là huynh đệ ruột cũng không thừa nhận.

Phảng phất như không nghe thấy, Huyền Thương ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, nhanh chóng phóng về hướng sào huyệt của Huyền Cực Môn.....

Đáng chết! A Tô bị bắt đi nhiều ngày như vậy, không biết hiện tại như thế nào? Nếu Huyền Cực Môn làm khó nàng, khiến nàng gặp bất trắc..... Không! Sẽ không! Nàng tuyệt đối không có việc gì!

Nghĩ đến điều này, ngực hắn bóp chặt, không dám nghĩ tiếp, chân không ngừng nghỉ, dùng khinh công nhanh như ánh chớp vội vàng lướt đi, mặt đen âm trầm khiến Nam Cung Dịch đuổi sát phía sau không khỏi thở dài không ngừng.

Không lâu sau, Huyền Thương từ nhỏ lớn lên ở Huyền Cực Môn, quen thuộc đến mức nhắm mắt lại cũng có thể dạo một vòng bên trong, rốt cục cũng dừng lại ở một đỉnh núi nhỏ hơi cao, ẩn thân sau bụi cỏ cẩn thận quan sát kiến trúc tinh xảo hình chữ “hồi” (chữ hồi: 回) ở dưới sơn cốc cách đó không xa.

Xem ra, Huyền Cực Môn sớm đã đoán ra hắn sẽ trở về cứu người, cho nên thủ vệ canh phòng tăng không ít!

Nhìn đám đông thủ vệ không ngừng tuần tra qua lại trong cốc, Huyền Thương cảm thấy càng thêm trầm trọng, đang chuẩn bị lặn lội lên vào, bỗng cảm thấy phía sau có vật lạ đánh vào bả vai, hắn theo phản xạ xoay người tránh đi, mất lạnh tròng.

“Đừng từ phía sau chạm vào ta!” Tiếng nói lạnh như băng châu trần ngập cảnh cáo. Nếu không phải sớm biết người phía sau là bạn không phải địch, hắn sớm đã phản chưởng đánh trả rồi.

Hơi sùng sốt, không nghĩ tới hắn phản ứng mãnh liệt như thế, đây có thể là vì hắn từ nhỏ đã bị huấn luyện làm sát thủ, tạo thành động tác phản xạ cùng cảnh giác theo bản năng, Nam Cung Dịch cảm thấy vì quá trình trưởng thành của hắn mà khó chịu, nhưng khuôn mặt nhả nhặn lại chỉ ôn hòa cười, chậm rãi thu hồi bàn tay vốn định đặt lên vai hắn.

“Thương đệ, đừng vội xông vào cứu người! Vì huynh đã sớm nhờ bạn bè dịch dung trà trộn vào, muốn bình an cứu đệ muội ra, trước hết hãy chờ vị bằng hữu kia ra báo cho biết tình hình bên trong đi đã.”

Trùng hắn, Huyền Thương đang cân nhắc xem có nên tin tưởng lần nữa hay không, trong rừng phía trước đột nhiên mơ hồ truyền đến vài tiếng chim trĩ kêu.

Nghe tiếng, Nam Cung Dịch đột nhiên nở nụ cười. “Có tin tức! Đi theo ta.” Dứt lời, dẫn đầu đi vào trong rừng trước mặt, tựa hồ cực kỳ xác định hắn sẽ bắt kịp.

Nhìn tám lưng kia, Huyền Thương do dự một chút, lập tức thở dài đuổi theo.

Đáng chết! Hắn vẫn tin tưởng y.

Mây đen che trắng, bóng đêm thâm trầm, trong từng chỗ quẹo, các cửa của Huyền Cực Môn đều có thủ vệ canh gác, đề phòng thâm nghiêm không phải bàn cãi.

Trong yên lặng, cửa địa lao bỗng dung lặn lẽ mờ ra, sau khi hai bóng đen tiến vào liền nhanh chóng đóng lại.

“A Tô cô nương ở nhà tù trong cùng, đây là chìa khóa, nhanh chút!” Đại hán cường tráng canh giữ bên cửa đá đề phòng, hạ thấp giọng vội vàng thúc giục.

Tiếp nhận chìa khóa, Huyền Thương nhanh chóng tới trước nhà tù trong cùm, hai ba cái mở cửa lao ra, nhanh ôm lấy A Tô cuộn lại trên mặt đất.

Đang ngủ say bị giật mình, A Tô đang định kêu lên, mũi bỗng nhiên ngửi được hơi thở nam tính quen thuộc, làm cho nàng nhất thời vừa mừng vừa sợ, hai mắt ướt đầm lệ, không dám tin khẽ gọi, “Thương, thật là huynh sao?”

“Phải! Thật sự là ta!” Huyền Thương kích động gắt gao ôm lấy nàng, nhìn thấy nàng bình yên vô sự, sợ hãi đè nén trong lòng, lúc này mới nhịn không được run lên.

Cảm tạ trời xanh! Nàng không có việc gì! Thực sự không có việc gì.....

“Huynh tìm được muối..... Muối biết huynh sẽ đến.....” Kinh hoàng cố nén mấy ngày nay rốt cục cũng bộc phát trong vòng tay hân, A Tô nước mắt rơi như mưa, trong lòng có cả đồng lời muốn nói, nhưng khi hai tay xoa khuôn mặt hân, lời nói tràn ngập hóa thành nghi hoặc, nhịn không được nhẹ nhàng “a” một tiếng.

“Mặt của huynh.....” Sờ không giống, xúc cảm có chút kỳ quái.

“Là dịch dung.” Đã trà trộn vào tìm được nàng, Huyền Thương không còn lo lắng gì nữa, xé đi mặt nạ da người trên mặt.

“Là Triệu tráng sĩ giúp huynh!” A Tô trong lòng hiểu được, vừa cười lại rơi lệ.

“Phải.” Đáp nhẹ một tiếng, biết không thể lãng phí thời gian, Huyền Thương không nhiều lời, nhanh chóng giúp nàng phụ lên lưng, nhảy ra khỏi nhà tù đến bên cạnh trảng hán canh giữ cạnh cửa địa lao.

“Chuẩn bị tốt?” Trảng hán khẩn trương hỏi.

“Đi thôi!” Gật gật đầu, một tay giữ cùm thiên hạ sau lưng, một tay rút kiếm ra.

Thấy thế, trảng hán không nhiều lời nữa, mở cửa địa lao nhếch miệng cười với hai gã thủ vệ canh giữ bên ngoài, lập tức cùng Huyền Thương song song thoát ra, khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng, từng bước từng bước giải quyết, một chút tiếng động cũng không phát ra.

“Sạch sẽ lưu loát, thật đơn giản.” Trảng hán cười hắc hắc không ngừng.

“Ngươi lắm rồi.” Lắc đầu, Huyền Thương banh càng căng thẳng, “Phía trước có trạm gác ngầm.....”

Nói chưa xong, tiếng chuông cảnh giới bỗng dung mãnh liệt “đing đing đang đang” vang lên không ngừng, trảng hán nghe được mặt đã tái đi rồi.

“Đi mau!” Trong đêm đen, nhìn thấy không ít bóng đen cấp tốc phóng về phía này, Huyền Thương gấp rút thúc giục trảng hán, bản thân cùng A Tô chạy về một hướng khác, ý đồ dẫn dắt truy binh rồi đi, không muốn liên lụy người ngoài.

Biết dụng ý của hân, trảng hán nhanh như chớp cũng tiến vào đêm đen, chạy thoát theo hướng ngược lại.

Ánh đao nổi lên bốn phía, bóng kiếm bay tán loạn, tiếng kim loại giao kích leng keng trong đêm đen yên tĩnh truyền ra, Huyền Cực Môn tối nay đã dốc toàn lực đuổi giết Huyền Thương, cho dù hân võ nghệ khá hơn nữa, hồ dừ cũng khó địch bầy khi, hơn nữa lại phân tâm bảo vệ A Tô trên lưng không bị đao kiếm vô tình gây thương tích, nhất thời đã bị ép tới ngoài Nghi Sự Đường nơi ngày xưa nhận nhiệm vụ, đã bị mọi người bao vây xung quanh, về phần Đồ Bá Thiên cùng Đồ Diễm Dao sớm an nhàn chờ bọn họ ở phía sau.

“Huyền Thương, ngươi quả nhiên đến đây!” Đồ Bá Thiên cười lớn, cực kì vừa lòng với tình huống trước mặt.

“Huyền Thương, giết nữ nhân kia, trở lại Huyền Cực Môn, ta còn có thể giúp ngươi cầu xin với cha.” Đồ Diễm Dao cười khanh khách không thôi, vẻ mặt đắc ý đến cực điểm.

“Thương.....” Ôm chặt cổ to lớn, biết hân sẽ không làm như thế, A Tô không khỏi mỉm cười, trong lòng vạn phần bình tĩnh. “Có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, đây cũng là một loại phúc khí, đúng không? Chỉ là có chút tiếc nuối, trước khi chết vẫn không thể nhìn thấy bộ dạng hiện nay của huynh.”

“Chúng ta sẽ không chết.” Huyền Thương nói kiên định, đôi mắt sắc bén nặng nề khóa chặt Đồ Bá Thiên, vẻ mặt nhìn không ra suy nghĩ trong nội tâm.

“Ha ha..... Không hổ là hảo thủ Đồ Bá Thiên ta dạy dỗ ra, bị vây quanh trùng điệp, tình hình nguy cấp khó thoát khỏi cái chết, còn có thể trấn định như thế!” Ngửa mặt lên trời cười dài, Đồ Bá Thiên sát khí đã khởi, mắt sắc đầy ngạo lệ.

“Huyền Thương, vì giết ngươi, đã tổn hại rất nhiều hảo thủ của chúng ta! Ngươi là ta một tay dạy dỗ, xem ra cũng phải tự tay ta thu thập ngươi!” Dứt lời, tiếp nhận trường kiếm thuộc hạ dâng lên, phi thân tới trong đình cùng hân song song giằng co.

Trong lòng rung mình, Huyền Thương mặt không chút thay đổi nắm chặt chuôi kiếm, một tay lặng lẽ giữ chặt A Tô sau lưng.

“Huyền Thương!” Cảm nhận được sự trầm trọng khẩn trương trong không khí, trong lòng biết hai người có thể sẽ không sống qua đêm nay, phần mộ của A Tô đột nhiên dán vào tai hân, dịu dàng bày tỏ tình yêu. “Kiếp sau muối vẫn muốn làm thê tử của huynh, huynh phải nhớ kỹ tới tìm muối.”

Nghe vậy, trong lòng hấn kích tình nhộn nhạo, lại chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng, đôi mắt sâu hun hút vẫn nhìn chăm chăm Đồ Bá Thiên, không dám có chút phân tâm.

Ai biết có kiếp sau hay không. Nam nhân biết rõ yêu cầu này cực kì ngu xuẩn, mạng sống này là quan trọng nhất nhưng vẫn nghe theo nàng, ừm một tiếng đáp ứng, A Tô ghé vào trên lưng dày, muốn cười nhưng nước mắt lại chảy xuống trước, từng giọt từng giọt thấm ướt áo hần.

“Thật sự hay cho một đôi uyên ương đồng mệnh, ta liền làm chút chuyện tốt, đưa các ngươi cùng đi đầu thai!” Đồ Bá Thiên cười điên cuồng, bay vọt tới dùng thế sấm vang chớp giật tấn công hai người.

Chợt nghe “leng keng”, một tiếng kim loại giao kích chói tai lại vang lên.

Huyền Thương giờ kiếm đánh trả, lập tức ánh kiếm dày đặc, mũi nhọn lạnh lùng di chuyển, hai người giao thủ tốc độ nhanh như sấm sét, bóng kiếm đầy trời bao phủ bọn họ, khiến mọi người trong Huyền Cực Môn vây quanh cơ hồ không thể thấy rõ bóng dáng bọn họ kịch liệt triển đấu.

Đột nhiên, hai đạo kiếm quang ngân bạch chói mắt bỗng nhiên xuất hiện, trong không trung vẽ ra hai đạo ánh sáng hoa mỹ, không chút lưu tình đánh về phía đối phương, trong giây lát, ánh kiếm chợt biến mất, máu đỏ hôi tanh bay ra, hai bóng dáng triển đấu không ngớt trong nháy mắt đều nhảy ra xa, song phương bốn mắt lạnh lùng nhìn nhau, hồi phục tình trạng giằng co lúc trước, phẳng phất cuộc đánh nhau vừa rồi căn bản chưa từng xảy ra.

“Khá lắm Huyền Thương, ta là nên vui mừng đã dạy dỗ ra một nghĩa tử học được hết bản lĩnh của mình, hay nên hối hận vì nuôi hổ gây họa?” Nhìn vết thương không ngừng chảy máu tươi trên cánh tay, Đồ Bá Thiên không giận mà cười.

“Tùy người.” Tiếng nói bình tĩnh cực kì lạnh nhạt, Huyền Thương cũng không thèm nhìn tới vết thương trên cánh tay mình, mắt sắc bén vẫn theo dõi chặt chẽ y không buông.

“Huyền Thương, một thân võ nghệ của ngươi do ta truyền thụ, ta có thể dạy ngươi cũng có thể hủy ngươi!” Lạnh giọng cười như điên, Đồ Bá Thiên đưa lời thề dưới kiếm, nâng kiếm đang định tiếp tục, bỗng dừng một tiếng nổ vang trời từ cách đó không xa vang lên, lập tức trời nghiêng đất ngã, bùn đất bay lên, mọi người cả kinh không khỏi đều quay đầu lại nhìn, ngay cả Đồ Bá Thiên cũng không ngoại lệ.

Phía sau tiếng nổ đột nhiên nghe thấy, lập tức một tiếng lại một tiếng giống như liên hoàn pháo tiếp tục vang lên, từng cái từng cái đình đài lầu các bị nổ thành mảnh nhỏ, đất đá đầy trời bắn ra bốn phía.

“Sao lại thế này?” Đồ Bá Thiên kinh sợ hét lớn, quả thực không thể tin được cơ nghiệp của mình lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, mà những môn nhân khác lại bị sự kiện bất thành linh xảy ra trước mắt làm choáng váng, hoàn toàn mất đi năng lực ứng biến.

Thấy thế, Huyền Thương tận dụng thời cơ, thừa dịp mọi người dời sự chú ý, lập tức công A Tô nhún người bay vọt, dùng tốc độ sấm chớp bay ra, ý đồ thoát khỏi sự bao vây của mọi người.

“Huyền Thương, ngươi đừng đi!” Đồ Diễm Dao mắt sắc, nhanh chóng đuổi theo đến, nhuyển tiên đồ thắm sắc bén đánh ra, công kích trực tiếp vào A Tô ở sau lưng hần.

Cảm nhận được kinh phong đánh tới, Huyền Thương nhanh chóng nghiêng mình tránh né, cổ tay vận kinh run lên, theo phản xạ bản trường kiếm trong tay trở lại.

Chỉ thấy dưới bầu trời đêm, một mũi nhọn lạnh lẽo như băng bắn nhanh ra, tốc độ cực nhanh giống sao xẹt, thẳng tắp xuyên vào ngực Đồ Diễm Dao đang đuổi theo phía sau.

“Ngươi.” Tựa hồ không tin mình sẽ bị một kiếm mất mạng, Đồ Diễm Dao chỉ tới kịp phun ra một chữ liền “ầm” một tiếng ngã xuống, chết ngay tại chỗ, hai mắt mở to tựa hồ vẫn còn kinh ngạc cùng không cam lòng.

“Diễm Dao!” Đồ Bá Thiên sợ hãi rống, bay đến ôm lấy con gái, không dám tin nó lại chết trước mắt mình.

Không đoán được phản xạ đánh trả của mình lại giết chết Đồ Diễm Dao, lại thấy rõ Đồ Bá Thiên khẳng định sẽ điên cuồng đuổi giết hần báo thù cho con gái, Huyền Thương không dám lưu lại, thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, dưới tiếng nổ mạnh cùng sương khói mù mịt, nhanh như tia chớp lướt đi, trong chớp mắt bóng dáng đã biến mất.

Trong tiếng nổ âm vang, Đồ Bá Thiên không ngừng kêu con gái, trong lòng lại biết rõ con yêu đã chết, trong lòng phần hận, lập tức trầm giọng hét lớn, “Huyền Đại!”

“Ta đây.” Bước chân lười biếng thả đi ra, đối với cảnh tượng trước mắt hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

“Giết Huyền Thương! Phải đem đầu hần về tể Diễm Dao.”

“Nghe rồi.” A. Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, phải đi tìm Huyền Thương chơi đùa thôi!

Tuy rằng cánh tay y đã bị thương trước, đối với y có chút không công bằng, nhưng. Ai bảo y vừa cùng nghĩa phụ giao chiến, khiến tay mình ngứa ngáy!

Có thể làm nghĩa phụ bị thương, Huyền Thương mấy năm nay võ nghệ đến tốt cùng đã tiến đến cảnh giới gì rồi? A. Thật khiến người ta hưng phấn,

không phải sao?

Tà mỉ cười, bóng đen lười biếng lao theo phương hướng Huyền Thương mới vừa rời đi, đem Huyền Cực Môn một đám hỗn loạn để ở phía sau, trong giây lát bóng dáng cũng đã biến mất.

Trong rừng trúc tối đen, Huyền Thương lưng đeo A Tô, chân không dám ngừng nghỉ chạy vội, sợ truy binh của Huyền Cực Môn đuổi đến.

Mà không may — chuyện hán sợ hãi quả nhiên đã xảy ra.

“Huyền Thương, ngươi vội vã đi đâu thế?” Tiếng nói lười biếng mang ý cười phiêu lãng trong rừng trúc, như xa như gần, giống như bên tai lại giống như ngoài ngàn dặm. “Ngươi lưng cồng thêm một người, tốc độ khinh công sẽ không mau hơn ta đâu! Hãy nghỉ chân một chút đi, đừng lại nói chuyện tâm tình! Nghĩa huynh đệ chúng ta đã lâu chưa nói chuyện phiếm rồi!”

Nghe tiếng, Huyền Thương biết lời y nói không sai. Cồng A Tô, hán không có khả năng nhanh hơn Huyền Dạ.

Nếu song phương trong lòng đều biết rõ, hán lập tức nghỉ chân không vội nữa, xoay người nhìn sâu trong rừng, lạnh nhạt hừ nhẹ, “Chỉ có một mình ngươi?”

Tiếng cười lười biếng khê lên cao, bóng dáng cao gầy từ sâu trong rừng trúc tối tăm chậm rãi đi tới. “Huyền Thương, cá tính của ta ngươi hiểu mà, muốn giết người, từ trước đến nay ta luôn khinh thường việc vây giết.”

Giết người? Hán là muốn tới giết Huyền Thương?

A Tô cảm thấy run lên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không rõ ông trời vì sao phải chọc ghẹo bọn họ như vậy? Thật vất vả chạy khỏi Huyền Cực Môn, không nghĩ tới vẫn bị người đuổi tới.

“Đừng sợ! Chúng ta không có việc gì.” Cảm nhận được nàng kinh hoàng run rẩy, Huyền Thương thấp giọng trấn an, lập tức ngừng đầu nhìn đáng về lười biếng của Huyền Dạ, lắc đầu cự tuyệt. “Huyền Dạ, ta không muốn động thủ với ngươi.”

Nói đến cùng, hán cùng Huyền Dạ đều là người bị hại dưới sự ích kỷ của Đồ Bá Thiên.

“Ta lại rất muốn đánh với ngươi đó!” Mím cười, cười đến cực kì tà mỉ quỷ dị.

Nặng nề dò xét hán thật lâu sau, Huyền Thương bỗng nhiên nhàn nhạt ném ra một vấn đề. “Ngươi có biết vì sao ta muốn rời khỏi Huyền Cực Môn không?”

“Chuyện không liên quan đến ta, sao ta phải biết?” A. Huyền Thương này thật đúng là muốn cùng hán tâm sự hay sao?

“Đó là bởi vì ta không muốn bước vào vết xe đổ của ngươi!”

Không khí nháy mắt đông lạnh, đáng về lười nhác biến mất vô tung, chỉ còn lại lạnh lùng đầy trong mắt, tiếng nói lạnh lẽo như sứ giả đoạt mệnh từ âm tào địa phủ đến chậm rãi vang lên. “Có ý gì?”

“Huyền Dạ, ba năm trước, ngươi không chỉ đã thành thân, còn có đứa con trai đầy tháng đúng không?” Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định.

“Sao ngươi biết?” Chuyện này trong Huyền Cực Môn không người nào biết, vì sao Huyền Thương biết? Hay là huyết án ba năm trước đây là hán. Nghĩ đến điều này, đôi mắt dài nhỏ bắn ra hàn quang, sát khí dày đặc bao phủ toàn thân.

“Không phải ta làm!” Phảng phất nhìn thấu tâm tư của hán, Huyền Thương ngữ khí trầm trọng nói: “Là nghĩa phụ phái người đi.” Năm đó, cũng là trong lúc vô tình mới nghe lên được Đồ Bá Thiên bí mật phái người đi giết vợ con y.

“Vì sao?” Bàn tay nắm chặt, mơ hồ hiện lên gân xanh. “Nghĩa phụ sao lại biết việc vợ con ta?”

“Bởi vì ngươi đi thăm bọn họ hành tung còn chưa đủ kín đáo! Về phần vì sao.” Có chút dăm chiêu thăm dò hán, Huyền Thương giọng điệu lạnh nhạt lại có chút bất đắc dĩ. “Có lẽ bởi vì chúng ta đều có tương lai, không muốn làm theo lời hán, làm sát thủ bán mạng không biết tới ngày mai!”

Năm đó, Huyền Dạ cũng không có ý định rời bỏ, chỉ là tạm thời bị nghĩa phụ khuyên nhủ, không bao lâu, huyết án liền xảy ra. Mà hán, bị thông rất nhiều, đành phải tiếp tục ở lại Huyền Cực Môn, thề điều tra ra hung thủ là người phương nào, không phải sao?

“Ngươi. không gạt ta?” Một cổ phần nộ sôi trào cuộn cuộn trong lòng, tiếng nói của Huyền Dạ nghèn nghèn như đang khóc.

“Ngươi nên hiểu cách làm người của ta.”

Đúng vậy! Tuy rằng Huyền Thương từ nhỏ đã trầm mặc ít lời khiến người chán ghét, nhưng khi y mở miệng, sẽ không ai hoài nghi y nói dối. Nói cách khác, giết vợ con hán chính là Đồ Bá Thiên!

Nghĩ đến đây, Huyền Dạ hai mắt đỏ đậm, bỗng dung ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, “Đồ Bá Thiên—”

Xoay người dùng tốc độ sấm chớp vọt trở lại Huyền Cực Môn, tiếng kêu điên cuồng bi thương đi xa, dần dần tản ra dưới bầu trời đêm.

“Thương, Huyền Dạ hán.” Nghe tiếng kêu bi tuyệt oán hận kia, A Tô không khỏi vì Huyền Dạ mà cảm thấy khổ sở.

“Hán là vết xe đổ của ta, cho nên bất cứ giá nào ta cũng không để Đồ Bá Thiên có cơ hội thương tổn nàng.” Huyền Thương nhẹ giọng nói, vạn phần cảm tạ A Tô không bị thương tổn gì.

Nghe vậy, A Tô ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi âm đạm. Làm sao bây giờ? Tương lai không lâu sau, Huyền Thương cũng sẽ giống Huyền Dạ như vậy sao? Không! Sẽ không! Nói gì, nàng cũng phải chống được đến khi sinh con ra, để con bầu bạn cùng huynh ấy khỏi cô tịch.

“Làm sao vậy?” Phát hiện nàng đột nhiên lặng im không nói, Huyền Thương hỏi.

“Không có gì, chỉ là mệt mỏi!” Lặng lẽ đem mặt dán vào gáy hán, A Tô thờ dãi mỉm cười. “Thương, muội còn có thể được huynh cưng như vậy bao lâu?”

“Nàng thích ta cưng bao lâu, ta liền cưng nàng bấy lâu.” Dịu dàng đáp lại, khuôn mặt tuấn tú đỏ sẫm. Hán rất ít nói những lời nhu tình mật ý này, thật đúng là có chút không tự nhiên.

Tựa hồ cảm nhận được hán không tự nhiên, A Tô buồn cười nờ nự cười. “Người ta nói lời ngon tiếng ngọt của nam nhân cũng không thể tin, huynh không phải đang lừa muội chứ?” Cố ý bông đùa.

“.....” Xấu hổ, không bao giờ nói nữa.

“Thương, sao lại không nói?” Rất cố ý.

“Có người đến!” Mắt thấy phía trước một đám người ồn ào đột nhiên hiện thân chen chúc mà đến, Huyền Thương nhanh chóng nói sang chuyện khác, biết là đám người Nam Cung Dịch đến tụ họp.

A Tô còn chưa biết chuyện gì, bọn họ đã bị một đám người vây quanh, đồng thời tiếng nói chuyện cùng cười đùa huyền ảo cũng nổi lên, rất náo nhiệt.

“Ha ha ha. Đám rùa Huyền Cực Môn kia khẳng định bị nổ trở tay không kịp.” Có người cười rất sung sướng.

“Không thể tưởng được oanh thiên lôi (thuốc nổ) ta mới nghiên cứu chế tạo lại có uy lực mạnh như vậy!” Có người đắc ý khoe khoang.

“Này! Không có ta trà trộn vào làm nội ứng, kế hoạch sao có thể thành công như vậy?” Tiếng nói thô lớn la lên, muốn người ta đừng quên đi một phần công lao của hán.

Trong lúc nhất thời, trong rừng trúc tối đen tiếng cười đắc ý không dứt, đang lúc mọi người hưng trí ngẩng cao tán dương thành tích vĩ đại của mình, Nam Cung Dịch đi tới bên người Huyền Thương, dùng giọng nói thật hèn mọn cười hỏi: “Thương đệ, vì huynh có thể đoạt công chuộc tội chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

“Tiết gia gia thân thể càng lúc càng không tốt!” Cô gái lo âu, khuôn mặt u sầu.

“Đừng nghĩ nhiều! Tiết gia gia không có việc gì.” Nam tử lạnh lùng nhẹ giọng an ủi, không dám nói rõ lão nhân gia tuổi tác đã cao, sinh lão bệnh tử là chuyện phải trải qua.

“Muội vẫn lo lắng.” Lắc đầu, cô gái biết rõ lão nhân gia một hai năm nay bệnh đau đớn dấp, ăn uống ít dần, tinh thần đã không còn như trước.

“Không bằng ta đi mời đại phu đến, xem tình hình cơ thể của Tiết gia gia, cũng xem thử mắt nàng.”

Lúc nam tử nghĩ biện pháp an ủi, một bên cửa phòng đột nhiên hé mở vang lên một trận ho khan, như là nghe được bên ngoài hai người nói chuyện với nhau, tiếng nói già cả hừ nhọc nhưng vẫn tràn đầy ý đùa truyền ra –

“Mời đại phu gì chứ? Hai đứa các ngươi mau chóng thành thân; Mời lão già ta uống chén rượu mừng, lão già ta vui vẻ, khẳng định cơ thể khỏe mạnh, làm lão yêu trăm năm cũng không có vấn đề gì.”

Tiếng trêu đùa bức hôn của ông lão còn vang lên liên tục không ngừng, thiếu nữ cùng nam tử đã song song thoảng hồng, dần dần lan rộng ra.

Mấy ngày sau, hai con tuấn mã đi tới trước nhà trúc ẩn trong rừng núi. Nhà trúc kia mặc dù thanh u lịch sự tao nhã, nhưng bên cạnh lại có một căn y đường đắp bằng cỏ tranh, trong y đường người bị bệnh ồn ào huyền ảo, hai căn nhà đứng kề bên nhau, có cảm giác vô cùng thú vị khác lạ.

Xoay người xuống ngựa, Huyền Thương ôm A Tô, cẩn thận không để Nam Cung Dịch trên con ngựa khác, trực tiếp ôm nàng vào nhà trúc; Thấy vậy Nam Cung Dịch ai oán liên tục, sờ sờ mũi, tự động xuống ngựa ngoan ngoãn đi theo vào.

Vừa vào trong trúc phòng, chỉ thấy bên trong bài trí đơn giản thanh nhã, một mảnh im lặng không tiếng động, lập tức Huyền Thương cao giọng nói: “Việt phu nhân, Huyền Thương đã tìm được ‘Lệ Nhân Ngưng’ muốn nhờ cô chữa trị!”

Tiếng chưa dứt, hậu đường chợt đi ra một cô gái thanh tú — Ngân Hoan, nàng chớp đôi mắt to mỉm cười, “Tiểu thư nhà ta hiện nay không ở nơi này, muốn tìm người thì đến nhà đá ở thượng du đi. Có điều ta nói trước, nếu người đến nhà đá, có thể sẽ bị cô gia nhà ta đánh xuống suối nước trước.” Ha ha. Đừng trách nàng không cảnh cáo trước nha!

“Ai nha! Tên rên sát này bệnh cũ vẫn không sửa à?” Nam Cung Dịch lắc đầu trêu chọc, liếc người nào đó đang lạnh lùng rồi lại sờ mũi, ngoan ngoãn giao tay nhận nhiệm vụ. “Được! Ta đi nhà đá tìm người đến, được chưa!”

Thật hồngбет! Gặp gỡ Thương đệ, hẳn chỉ có coi như gặp hạn.

Ai oán thâm nghĩ, ngoan ngoãn đi ra ngoài tìm người.

Thấy thế, Ngân Hoan chỉ lưu lại một câu “hai vị từ từ chờ, ta có việc phải đi”, liền vội vàng vàng chạy vào nhà cỏ không ngừng huyền ảo, tính ra uy nữ nhân.

Trong lúc nhất thời, trong trúc phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Huyền Thương mới đỡ A Tô tới ghé tre ngồi xuống, A Tô liền vui vẻ mở miệng, “Nơi này giống Nam Cung phủ, tựa hồ cũng có một đồng lớn người cãi nhau!”

“Ừ.” Hừ nhẹ một tiếng, cũng không biết là đồng ý hay không.

Không truy đến cùng xem hẳn hừ nhẹ đến tốt cùng là có ý gì, nói đến Nam Cung phủ, A Tô không khỏi muốn thay người nào đó nói tốt vài câu. “Huyền Thương!”

“Hó?”

“Đừng làm mặt lạnh với Nam Cung đại ca! Muội bị bắt đi cũng không phải lỗi của Nam Cung đại ca.” Aiz. Nàng mặc dù mắt mù nhìn không thấy, nhưng vẫn có thể cảm giác được, trong lòng Huyền Thương vẫn còn giận Nam Cung Dịch, cho nên vẫn lạnh lạnh nhạt nhạt không để ý người.

Mà Nam Cung Dịch tựa hồ cũng cảm thụ được oán giận của hắn, cho nên vẫn chậm chạp không dám nhắc tới việc hai người có thể là huynh đệ ruột thịt với hắn, chỉ sợ hắn ngay cả nghe cũng không chịu nghe, trực tiếp phát tay áo chạy lấy người.

“.....” Lại không nói.

Cả buổi đợi không được hắn lên tiếng trả lời, A Tô không khỏi thần nhiên giễu cợt. “Huynh rõ ràng có hảo cảm với Nam Cung đại ca, sao lại cố ý không quan tâm tới người ta? Hay là huynh đang giận đối với Nam Cung đại ca?”

Nếu huynh ấy thật sự không thích Nam Cung Dịch, đã sớm mang theo nàng một mình ra đi, sao còn có thể ở lại đưa mặt lạnh ra với người đáng thương?

“Nói bậy! Cũng không phải con nít, còn nào loạn cái gì chứ!” Xấu hổ, tuyệt không thừa nhận.

“Thương, kỳ thật huynh rất có tư cách để làm nũng với Nam Cung đại ca.” Nếu hai người bọn họ thật sự là huynh đệ, đệ đệ nào loạn một ít với ca ca cũng rất bình thường, không phải sao? Hơn nữa với tâm tư “khát cầu em trai” của Nam Cung đại ca, chỉ cần Huyền Thương lấy thân phận đệ đệ nhào, hẳn khẳng định sẽ rất vui vẻ.

“Nói bậy bạ gì đó? Ta không hiểu!” Nhử mày, bị lời nói không đầu không đuôi của nàng làm hồ đồ.

Mỉm cười, A Tô không nói gì. Chuyện này, hãy để cho Nam Cung Dịch tự mình tìm huynh ấy nói rõ ràng mới thích hợp.

Thấy nàng không nói, Huyền Thương cũng không hỏi, lại hàn huyên sang chuyện khác trong chốc lát, cuối cùng, Nam Cung Dịch cũng hộ tống Nhậm Viên đã trở lại.

Về phần cái tên nào đó khiến người ghét, bởi vì đang ở trong Chú Kiếm phòng cố gắng hết sức rèn kiếm, cho nên không cùng đi theo.

Vừa thấy người, Huyền Thương vội vàng từ trong lòng lấy ra một hộp ngọc đưa cho Nhậm Viên. “Việt phu nhân, xin nhìn xem bên trong có phải là ‘Lệ Nhân Ngưng’ cô nói không?” Chỉ mong hắn không nhìn sai.

Cười nhẹ, Nhậm Viên gạt đầu mở hộp ngọc ra nhìn, chỉ thấy bên trong có mấy đóa hoa nhỏ kỳ lạ màu vàng nhạt, vì vẫn đặt trong hộp hàn ngọc, nên vẫn còn mềm mại ướt át, không có chút héo rũ.

“Không nghĩ tới Huyền công tử quả thực tìm được kỳ hoa này, xem ra phu nhân có hi vọng hồi phục thị lực rồi.” Cũng là lần đầu tiên tận mắt thấy “Lệ Nhân Ngưng”, Nhậm Viên hai mắt sáng ngời, có sự phấn khởi của người thầy thuốc vì nhìn thấy được liệu hiếm quý.

Sau khi xác định thật sự là “Lệ Nhân Ngưng”, cảm giác đầu tiên của Huyền Thương là buồn lòng, lập tức cố nén tình cảm mãnh liệt nói với A Tô:

“A Tô, nàng nghe thấy không? Không lâu sau, nàng lại có thể thấy ánh sáng!”

Nghe thấy thật sự là “Lệ Nhân Ngưng”, A Tô không khỏi ngẩn ra, nước mắt như trên châu bị cắt đứt lập tức cuộn cuộn chảy xuống.

Nàng rốt cục có thể nhìn thấy bộ dáng của huynh ấy, nhưng mà..... Nhưng mà nàng có thể nhìn bao lâu? Thân trúng kị độc, nàng không biết mình còn có thể sống bao nhiêu ngày?

Ông trời! Nàng mong nhìn thấy huynh ấy đến khi hai người tóc bạc trắng đến mức nào, hai người nhìn nhau xem mặt ai nhiều nếp nhăn hơn rồi cười giòn, nhưng mà..... Nhưng mà nguyện vọng bình thường này, xem ra không có khả năng thực hiện.

Trong lòng vui buồn mỗi thứ một nửa, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tâm tình vạn phần phức tạp, ngũ vị tạp trần, khiến nàng môi thì cười, nước mắt lại rơi không ngừng.

Nghĩ nàng vì quá vui mà khóc, hốc mắt Huyền Thương cũng có chút ẩm ướt, an ủi cười nói: “Đừng khóc! Không bao lâu nữa, mắt nàng có thể thấy được, nên vui vẻ mới phải!”

Đúng vậy! Nên vui vẻ! Ông trời coi như đối với nàng không tệ, trước khi chết còn có thể nhìn thấy mặt Huyền Thương, nàng không tiếc nuôi..... Thực sự không tiếc nuôi.....

“Phải! Muội..... Muội rất vui.....” Vừa khóc vừa cười gạt đầu, mọi tư vị trong lòng, không người nào hiểu được.

“Đệ muội, đây là việc vui, nên cười thỏa thích mới đúng, đừng khóc nữa! Nếu không ta thật không hiểu muội đang vui vẻ hay khổ sở đây?” Nam Cung Dịch cũng vì bọn họ mà vui sướng không thôi, nhìn không được trêu ghẹo cười nói.

“Ta hiểu..... Ta không khóc, không khóc.....” Vội vàng lau nước mắt, nhưng nước mắt chảy ra lại ngừng không được, vẫn tiếp tục chảy xuống.

“Đồ ngốc.” Ôn nhu cười trách, giúp nàng lau vết nước mắt trên mặt, Huyền Thương có thể hiểu sự kích động của nàng. Trên thực tế, cố gắng cầu y hơn mười năm, rốt cục cũng tìm được phương pháp có thể giúp nàng hồi phục thị lực, ngay cả hãn cũng cơ hồ không nén được vui mừng cùng cảm động trong lòng.

“Thương!” Bỗng dưng, nàng bắt lấy tay hắn, nhịn khóc bật cười. “Muội..... nếu mất muội có thể thấy lại ánh sáng, người đầu tiên nhìn thấy nhất định phải là huynh.”

Chỉ cần mắt của nàng thấy được, nàng nhất định phải tỉ mỉ nhìn huynh ấy, giờ giờ khắc khắc nhìn huynh ấy, ngày ngày đêm đêm nhìn huynh ấy, bởi vì..... Bởi vì nàng thực sự không còn bao nhiêu thời gian.

“Được!” Huyền Thương cảm động đáp ứng, tâm tình cũng kích động giống nàng.

Một hồi lâu, chờ hai người bọn họ tâm trạng đều thoáng bình phục, Nhậm Viên mỉm cười đi đến bên người nàng, ngón tay nhỏ nhắn đặt lên cổ tay trắng nõn chân mạch, nhưng càng chẩn, mày càng nhíu chặt, cuối cùng khẽ “à” một tiếng.

“Như thế nào? Có vấn đề gì sao?” Huyền Thương tâm tư tinh tế, lập tức cảnh giác hỏi.

“Huynh phu nhân nàng.....” Mới muốn giải thích, cổ tay đột nhiên bị người ta lẳng lẽ nắm chặt, Nhậm Viên dừng một chút, cảm thấy hơi hiểu, nhất thời chuyển mắt. “Cơ thể hư hàn, hiện nay lại có thai, phải dùng nhiều thuốc bổ bồi bổ cơ thể mới được.”

“Phải không? Ta hiểu rồi!” Không nghĩ ngờ gì, Huyền Thương gạt đầu ghi nhớ. Aiz..... Cơ thể nàng suy nhược, ở Huyền Cực Môn lại chịu nhiều cực khổ, có thai càng gầy yếu hơn, khó trách đại phu như vậy lắc đầu, về sau nên mua nhiều thứ dinh dưỡng bồi bổ cho nàng.

Biết hãn không hoài nghi, A Tô đột nhiên mỉm cười thúc giục: “Thương, Nam Cung đại ca có chuyện quan trọng muốn nói với huynh, huynh cùng huynh ấy đi ra ngoài tâm sự đi!”

Biết hãn không hoài nghi, A Tô đột nhiên mỉm cười thúc giục: “Thương, Nam Cung đại ca có chuyện quan trọng muốn nói với huynh, huynh cùng huynh ấy đi ra ngoài tâm sự đi!”

Có việc nói với hãn?

Hoài nghi nhìn Nam Cung Dịch, Huyền Thương nay toàn tâm đặt lên bệnh tình của nàng, nào có tâm tư cùng người ngoài nói chuyện phiếm, khi đang muốn lắc đầu cự tuyệt –

“Đi mà! Chuyện đó thực sự rất quan trọng, huynh nhất định phải nói chuyện với Nam Cung đại ca.” Đường như sớm biết phản ứng của hắn, A Tô lại dịu dàng mỉm cười. “Về phần muội, có Việt phu nhân giúp muội chặn trệ, không thành vấn đề.”

Biết nàng cố ý tạo cơ hội cho hắn hỏi thăm Huyền Thương việc hai người có phải huynh đệ ruột hay không, Nam Cung Dịch không khỏi thoáng đưa mắt cảm kích nàng, ngay sau đó lập tức thận trọng nói: “Thương đệ, vì huynh thực sự có chuyện quan trọng muốn cùng đệ nói chuyện một phen.”

Lạnh nhạt liếc một cái, thấy vẻ mặt cổ vũ của A Tô, Nam Cung Dịch vẻ mặt mong ngóng, Huyền Thương cuối cùng cũng giữ mặt mũi.

“Tốt nhất thật sự là chuyện quan trọng!” Nhân nhật nói rõ, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Nam Cung Dịch thấy thế, cực kì vui mừng đang muốn theo sau, bỗng nghe A Tô mở miệng –

“Thương.”

“Uh?” Bóng dáng đứng cạnh cửa quay đầu.

“Bất luận Nam Cung đại ca nói cái gì, cho dù không tin như thế nào, cũng phải nghe xong, được không?”

Nàng đang phảng phất ám chỉ gì sao? Huyền Thương trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không nói gì, chỉ đáp nhẹ rồi đi khỏi phòng, xem như trả lời cũng coi như đồng ý.

“Đệ muội, đa tạ.” Nam Cung Dịch cảm kích cười, cũng đi ra ngoài.

Mất thấy hai người ra ngoài phòng, đứng trước vườn được thảo cách đó không xa “hai mặt nhìn nhau”, Nhậm Viên lúc này mới dời mắt đến trên người A Tô.

“Huyền phu nhân, cô biết mình bị hạ độc, phải không?” Nếu không vừa rồi sẽ không âm thầm xin nàng đừng nói ra.

Cười khổ gật đầu, A Tô bình tĩnh hỏi: “Độc này có thể có giải chứ?”

Thấy nàng có thể trấn định như thế, Nhậm Viên cũng không kiêng dè. “Cô trúng là một loại độc tên ‘Huyết Đổ Quyên’. Độc này rất là lợi hại, sẽ chậm rãi xâm nhập lục phủ ngũ tạng, người bình thường nhiều lắm chỉ một năm rưỡi sẽ gặp bị suy nhược, hộc máu mà chết.

“Hai năm trước, ta hái được một quả ‘Hong Đan Quả’, trùng hợp có thể giải độc ‘Huyết Đổ Quyên’, chẳng qua……” Do dự một chút, tựa hồ đang lo lắng nên nói như thế nào mới tốt.

“Chẳng qua cái gì? Cô cứ việc nói!”

“‘Hong Đan Quả’ này có tác dụng phụ cực mạnh, người có thai một khi ăn vào, không chỉ sẽ sinh non, cũng có khả năng lớn sẽ rong huyết không ngừng mà chết……” Dừng một chút, không khỏi thờ dãi vận mệnh trên cột người. “Nếu cơ thể bình thường liền không sao.”

Ăn ‘Hong Đan Quả’ kia vào, không chỉ không có đứa nhỏ, cũng không cam đoan nhất định có thể tránh được rong huyết mà sống sót……

Chưa xót cười, lắc đầu phủ quyết phương pháp có thể thua cả hai mặt này. “Nếu không dùng ‘Hong Đan Quả’, ta còn có thể sống bao lâu? Có thể chống được đến khi sinh con không?”

“Đây rất khó nói, cơ thể mỗi người đều có sự khác nhau. Song phần lớn người trung độc sau nửa năm, sẽ suy nhược mà chết.”

Nửa năm à…… Nàng nay đã có thai hơn ba tháng, như thế tính ra……

“Việt phu nhân, có thể có cách nào để ta chống đỡ thêm một hai tháng, thẳng đến khi sinh đứa bé ra?” Giọng điệu kiên quyết, trong lòng đã có quyết định.

“Cô quyết định lựa chọn bảo toàn đứa nhỏ?” Trầm tĩnh nhìn nàng, Nhậm Viên nhẹ giọng nói: “Cho dù ta có cách để cô chống được đủ tháng sinh con, đến lúc đó, thân thể cô sớm đã gầy yếu vô cùng, nói không chừng căn bản không có sức đem đứa nhỏ bình an sinh hạ.”

“Việt phu nhân, cô có thể đỡ đẻ giúp ta không?” Mỉm cười, A Tô không chút do dự. “Nếu lúc ta sinh không chịu đựng được, xin cô mổ bụng ta, bất cứ giá nào cũng phải cứu đứa nhỏ ra, được không?”

Ngạc nhiên nhìn nàng, Nhậm Viên bị sự kiên cường này lay động, không khỏi cười khen. “Được! Ta đồng ý với cô.” Nữ nhân a…… Vì con, thực sự cái gì cũng có thể hy sinh!

“Cám ơn!” Gật đầu, A Tô nhẹ giọng yêu cầu, “Có thể đáp ứng ta, không nói cho Huyền Thương chuyện này không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì huynh ấy nhất định sẽ không đồng ý!” Âm đạm thờ dãi, vẻ mặt đau thương. “Huynh ấy khẳng định sẽ lựa chọn bảo ta ăn ‘Hong Đan Quả’, tình nguyện hy sinh đứa bé. Cho dù hy sinh đứa nhỏ, cũng không cam đoan ta có thể sống, không phải sao? Đến lúc đó, ta cùng con đều mất, vậy huynh ấy

phải làm gì bây giờ? Hai bên đều có hại, ta tình nguyện bảo vệ con, ít nhất còn một người có thể sống cùng huynh ấy.....”

“Ta hiểu!” Nhìn nàng, Nhậm Viên gật đầu cam đoan. “Ta sẽ giúp cô bảo đảm bí mật này.”

“Cám ơn.”

“Kỳ thật.....” Nghiêm túc nghĩ ngợi, đột nhiên như nghĩ ra điều gì. “Chỉ cần ý chí muốn sống của cô đủ mạnh, hơn nữa vận khí đủ tốt, có lẽ chúng ta còn có con đường thứ ba có thể lựa chọn.....”

“Cho ta xem ngọc bội này làm gì?” Trừng mắt nhìn ngọc bội xanh biếc trong tay Nam Cung Dịch, Huyền Thương cả người cứng lại, vẻ mặt máy móc không biểu lộ tình cảm, dưới đáy lòng mơ hồ có cái gì đó, bởi vì ngọc bội kia..... ngọc bội kia cùng khối tử nhỏ hắc mang ở trên người kia, cơ hồ không có sai biệt.

“Thương đệ.....” Than khẽ, Nam Cung Dịch chặt chẽ theo dõi vẻ biến hóa trên mặt hắc. “Đệ nên hiểu dụng ý khi ta cho đệ xem khối ngọc bội này.”

“Không rõ!” Chém đinh chặt sắt, trực tiếp coi như không biết.

“Thương đệ!” Nhịn không được nhẹ trách móc, Nam Cung Dịch lật mặt sau của ngọc bội, mặt sau có khắc chữ “dịch”, cố nhịn tình cảm mãnh liệt trong lòng, thấp giọng nói: “Ngọc bội này là cha ta tự mình chạm khắc, khi ta vừa tròn trăng (đầy tháng), tự tay đeo lên cổ ta. Năm ta năm tuổi, vui sướng đón thêm một đệ đệ ruột, cha ta cũng điều khắc một khối ngọc bội giống vậy cho đệ đệ, chính là khối mặt trái có khắc chữ ‘thương’.

“Nhưng mà, vào lúc em trai ta vừa tròn ba tuổi, cha ta cùng cả nhà đi thăm bạn bè, trên đường bị người ta trả thù, trong lúc hỗn loạn, cha ta mang theo ta, nương ta ôm đệ đệ chạy đi. Đến khi cha giải quyết kẻ địch xong, ở chung quanh tìm kiếm bọn họ, chỉ thấy nương ta đã chết trên vách núi, mà thân đệ ba tuổi kia của ta liền không thấy bóng dáng, chúng ta đã lần tìm cả ngọn núi, còn xuống vực xem xét, nhưng vẫn không tìm thấy.

“Từ đó về sau, ta cùng cha ta vẫn không buông tha hy vọng tìm đệ đệ về. Vài năm trước, khi cha ta lâm chung, trong lòng vẫn còn nhớ việc này.”

“Vậy..... thì sao hả?” Tay lặng lẽ nắm chặt, Huyền Thương vẫn như cũ chết không chịu nhận.

“Khối ngọc bội trên người đệ muội kia là từ nhỏ đệ đã mang ở trên người đúng không?” Mím cười, đôi mắt hơi ươn ướt. “Ngọc bội kia cùng khối trên người đệ đệ thất lạc từ nhỏ kia của ta giống nhau.”

“Chỉ dựa vào một khối ngọc bội cho rằng ta là em ruột đã thất lạc của người?” Mày nhíu lại, Huyền Thương hừ lạnh làm rõ.

Buồn cười! Cách nhận người thân này không khỏi cũng quá tùy tiện rồi.

Lại nói, một sát thủ Huyền Cực Môn bồi dưỡng ra, sẽ là hậu nhân của Nam Cung thế gia vang danh giang hồ à? “Câu Hồn Tu La” cùng “võ lâm mạnh thường quân” hai người hoàn toàn khác biệt sẽ là huynh đệ ruột thịt? Nói ai cũng không tin! Nếu không đồng ý với A Tô cho dù không tin đến thế nào cũng phải nghe xong, hắc đã sớm phát tay áo chạy lấy người.

Biết hắc không có khả năng dễ dàng nhìn nhận, Nam Cung Dịch dứt khoát cùng hắc đối chất nghiệm chứng. “Thương đệ, đệ biết Đồ Bá Thiên nhất đệ từ đâu về không?”

Ở đâu? Hơi sừng sốt, nhớ lại tựa hồ từng nghe Đồ Bá Thiên nhắc qua, Huyền Thương có chút không cam lòng, nhưng vẫn trả lời. “Tuyệt Phong sơn.”

“Có thể chứ!” Mím cười, càng thêm xác định. “Nơi nhà ta bị kẻ địch vây khốn, ấu đệ thất lạc chính là Tuyệt Phong sơn.”

“Có lẽ mọi chuyện đều là trùng hợp thôi!” Vịt chết vẫn mạnh mẽ.

“Được! Cho dù mọi chuyện đều là trùng hợp, trên vai phải của em trai ta kia có một vết bớt hình mặt trăng.....” Dừng một chút, nhìn trộm một cái, cười đến thật tao nhã vô hại. “Thương đệ, đệ không phải cũng có chứ?”

Nếu dám nói không có, liền thoát ý chứng minh a!

Đâm trúng tử huyệt! Chết tiệt, hắc thực sự có!

Không lời nào để nói, Huyền Thương không buồn hé răng thật lâu sau, nghĩ đến mình là hậu nhân của Nam Cung thế gia mỗi người trên giang hồ đều tôn sùng, không khỏi có khí lạnh vọt lên.

“Làm sao vậy? Thực sự có?” Cười thật vui vẻ, thật muốn nhào lên vừa khóc vừa kể về huynh đệ thâm tình.

Đáng tiếc người nào đó “lòng dạ cứng rắn, không nhận người thân”, chỉ lạnh lùng hỏi: “Nói xong?”

“Xong rồi!” Mong đợi cảm động ôm nhau.

“Tốt lắm!” Cuối cùng cũng làm đúng lời hứa với A Tô, rốt cục cũng nghe người ta rầy rà xong rồi! Huyền Thương gật đầu, dưới sự ngạc nhiên của người

nào đó, trực tiếp quay đầu chạy lấy người.

“A? Thương đệ..... Thương đệ..... Đệ còn chưa gọi ta một tiếng đại ca a.....”

Do Nhậm Viên lấy có A Tô thân mình gầy yếu, thai nhi không ổn, phải điều dưỡng dài lâu, trải qua một phen thương thảo, cuối cùng mọi người quyết định A Tô vẫn là về Nam Cung phủ trước, thứ nhất có thể an tâm điều dưỡng thân thể, thứ hai có thể tiến hành trị mất.

Vì thế đoàn người lại quay trở về Nam Cung phủ đệ, mà trong đó không chỉ có thêm Nhậm Viên đi chung, đương nhiên còn bao gồm cả tên thợ rèn nào đó khiến người ta chán ghét.

Dọc đường đi, bọn họ khiếp sợ nghe thấy một việc lớn làm người ta ngạc nhiên trên giang hồ — Huyền Cực Môn bị giết, Đồ Bá Thiên đầu thân đôi ngã.

Đến tốt cùng là người phương nào làm? Không có ai biết!

Dù sao vụ rắc rối không đầu mối này vẫn lan truyền ồn ào huyền náo trên giang hồ.

Chuyện này làm cho Nam Cung Dịch trong lòng không khỏi buồn bực. Dù sao đêm đó, mọi người chẳng qua chỉ quảng oanh thiên lôi, phá phòng ốc quấy nhiễu sự chú ý của người trong Huyền Cực Môn mà thôi, cũng không có giáp mặt giao chiến.

Nhưng mà, Huyền Thương nghe nói xong, trong lòng dĩ nhiên đã biết nhưng không nói gì thêm, chỉ thấy may mắn từ nay về sau, hẳn cùng A Tô rốt cục cũng có thể sống những ngày bình thường.

Ngày hôm đó, mới trở lại Nam Cung phủ, còn chưa kịp thở một hơi, tên thợ rèn nào đó chuyên chọc phá người ta đã thì thầm, “Quái! Rõ ràng Viên nhi nhà ta trời sinh bất tự cùng Giang Nam không hợp, sao lại nguyện ý tới chỗ này ở hơn nửa năm chứ? Hại ta cũng phải theo đến, hơn nửa năm không có cách nào dứt điểm”

Xoa xoa cằm, Việ Nguyên trầm tư không thể giải.

“Rèn sắt, nếu huynh không muốn đến, có thể chạy trở về mà! Chúng ta chỉ mời lệnh phu nhân thôi, không gồm huynh trong đó!” Nam Cung Dịch cười vô hại, vẻ mặt tao nhã, nhưng lời trong miệng phun ra một chút cũng không nhã nhặn.

Nghe vậy, Việ Nguyên tính tình cổ quái ngược lại cười ha hả. “Lão Tử sẽ không cút, càng muốn ở lại nơi này của huynh làm thực khách!”

A..... Mỗi người đều nói hẳn âm tình bất định khó lấy lòng, nhưng hẳn lại rất thích ông bạn già Nam Cung Dịch này không nóng không lạnh chế giễu.

Hai nam nhân nhàm chán! Thờ ơ lạnh nhạt, Huyền Thương không để ý tới bọn họ, đỡ A Tô vào bên trong, chuẩn bị về “Tuyệt Tùng viện” nghỉ ngơi, đột nhiên, một tiếng cười vui mừng đột nhiên vang lên –

“Thương đệ, ở lại quản lý nơi này, được không?” A..... Thấy hẳn không có vẻ xa lạ như khách, quen thuộc, tự do hoạt động trong Nam Cung phủ, căn bản chính là đương gia nơi này mới có thể như thế a!

Nghe vậy, Huyền Thương thân mình bỗng dừng cứng đờ, cân nhắc xem rốt cuộc muốn tiếp tục đi vào, hay là nên đi đến khách điểm đây?

Đang lúc hẳn nghiêm mặt suy xét, chỉ thấy A Tô cười vỗ vỗ hẳn, không biết thấp giọng nói gì đó, cuối cùng hẳn cứng ngắc ôm A Tô đi vào “Tuyệt Tùng viện”, trực tiếp làm như không nghe thấy.

“Chắc! Huynh làm huynh trưởng như thế nào như vậy? Người ta căn bản không muốn nhận huynh đâu!” Cười to, Việ Nguyên không lưu tình chút nào trêu chọc bạn già. Về tin đồn thú vị người nào đó đau khổ vì không nhận được đệ đệ, mấy ngày qua, hẳn đã đem ra trêu chọc ngày ba bữa rồi.

“Thương đệ nhà ta chỉ là xấu hổ, ngại đem tình cảm huynh đệ bày ra thôi!” Xem thường, rất muốn đá người nào đó trở về hang ổ của hẳn, miễn cho ở chỗ này chướng mắt.

“Hai người từ từ chậm rãi tán gẫu, ta đi xem Huyền phu nhân.” Lắc đầu, Nhậm Viên không muốn để ý tới hai đại nam nhân này, cũng đi rồi.

“Thương, huynh thật sự không nhận Nam Cung đại ca à?” Trở lại phòng ở “Tuyệt Tùng viện”, A Tô mới ngồi xuống ghế liền nhìn không được cười hỏi. “Hay là huynh không tin Nam Cung đại ca thật sự là thân nhân của huynh?”

Rót chén trà nóng cho nàng giải khát, Huyền Thương trầm mặc thật lâu, dường như suy nghĩ gì đó, cuối cùng cũng mở miệng. “Đột nhiên nhảy ra một người thân, cảm giác rất quái lạ! Ta không biết nên dùng thái độ gì để ở chung với hẳn.”

Ngụ ý, xem như gián tiếp thừa nhận quan hệ của Nam Cung Dịch cùng hẳn.

Biết hẳn từ nhỏ ở Huyền Cực Môn, không có kinh nghiệm ở chung với người thân, A Tô không khỏi dịu dàng nói: “Hay dùng thái độ đối đãi với muội hoặc Tiết gia gia để đối đãi với Nam Cung đại ca là được!”

Nghĩ nghĩ, hẳn vẫn lắc đầu. “Đó không giống nhau!”

Đối với nàng, là tình cảm từ nhỏ cùng tình yêu; Đối với Tiết gia gia, là tôn kính cùng cảm kích, tổng không thể bảo hẳn dùng tình yêu, tôn kính, cảm kích

để ở chung với Nam Cung Dịch chứ?

Hiểu rõ ràng tình tình của hắn, tình cảm cũng không dễ dàng phóng thích, cần thời gian để tích lũy bồi dưỡng, A Tô đành phải mỉm cười, đưa ra yêu cầu thấp nhất. “Ít nhất đừng đối xử với Nam Cung đại ca lạnh như băng, hai người dù gì cũng là huynh đệ ruột thịt.”

“Ta cố hết sức!” Nhân nhật cười, Huyền Thương biết rõ Nam Cung Dịch là thật tâm đối tốt với hắn, chỉ là hắn còn cần chút thời gian để thích ứng tăng quan hệ mới này của hai người.

Nghe vậy, A Tô không khỏi nở nụ cười, đang muốn nói thêm gì nữa thì, ngoài cửa chợt truyền đến tiếng đập cửa.

“Ta đi mở cửa.” Đi lên mở cửa phòng, đã thấy Nhậm Viên mang theo hòm thuốc đến, Huyền Thương vội vàng mời nàng vào, miệng quan tâm hỏi, “Viết phu nhân, hôm nay sẽ bắt đầu khám bệnh sao?”

“Đúng vậy! Bắt đầu sớm một ngày, cũng sớm một ngày để Huyền phu nhân thấy lại ánh sáng.” Mỉm cười hưởng ứng, Nhậm Viên đi đến trước mặt A Tô, vạch mí mắt nàng coi một lúc lâu.

Không lâu, nàng từ hòm thuốc lấy ra một đóa “Lệ Nhãn Ngưng” Huyền Thương vất vả tìm về, sau khi đảo nát trong bát ngọc, lại lấy một ít vật dạng cao màu xanh trộn đều vào, cuối cùng đem thuốc mỡ này vẽ loạn trên mắt A Tô, lập tức cảm vài trắng sạch sẽ quần quanh mắt.

“Như vậy là được?” Huyền Thương hỏi.

“Đúng vậy! Thuốc này còn phải bôi hai ba lần, đợi một tháng sau, mắt Huyền phu nhân hẳn là có thể nhìn thấy.” Cười giải thích, lại từ hòm thuốc lấy ra một đơn thuốc đã sớm viết xong cho hắn. “Còn nữa, phiền huynh cầm đơn thuốc này đến được phòng bốc thuốc.”

“Đây là?” Hiện lên nghi ngờ.

“Thuốc bồi bổ cho Huyền phu nhân! Đối với cô ấy cùng thai nhi có ích rất lớn.” Nhậm Viên mặt không đổi sắc trả lời. Kỳ thật đơn thuốc kia là muốn giúp A Tô đối kháng với của độc tính “Huyết Đổ Quyên”, có thể chống được tới khi sinh con.

“Ta lập tức đi!” Vừa nghe có ích với A Tô cùng con, Huyền Thương lập tức nhanh chóng ra cửa.

Thấy hắn trong nháy mắt đã không còn bóng dáng, Nhậm Viên không khỏi mỉm cười, mà khuôn mặt nhỏ nhắn quần băng của A Tô lại nghiêm túc lên.

“Viết phu nhân, Thương huynh ấy đi rồi sao?”

“Sớm đã không thấy bóng người.”

“Như vậy nên mời Nam Cung đại ca đến một chuyến.”

“Đúng vậy!” Nhậm Viên gật đầu cười nhẹ, ra ngoài gọi tiểu nha hoàn lại, muốn nàng đi mời Nam Cung Dịch đến.

Không bao lâu, Nam Cung Dịch tâm tình sung sướng mà đến, nhưng chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ, đã thấy hắn vẻ mặt ngưng trọng ra khỏi “Tuyệt Tùng viện”, vội vàng đến viện có phần đông thực khách đang ở trong phủ.

Sau nửa canh giờ, phần đông thực khách vừa mới oanh tạc xong Huyền Cực Môn đều chuẩn bị rời khỏi Nam Cung phủ, theo bốn phương tám hướng mà đi.

Ban đêm, mọi vật yên tĩnh, đêm khuya vô cùng thanh vắng, ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua song cửa, quanh co khúc khuỷu chiếu tới người chưa ngủ trên giường, giống như dát một lớp ánh sáng bạc mờ nhạt lên trên người bọn họ.

“Cảm giác như thế nào?” Nghiêng người nằm, dưới ánh trăng mờ mờ nhìn không rõ ngắm người bên cạnh, ánh mắt Huyền Thương tràn ngập nhu tình, chỉ cảm thấy chưa từng mỹ mãn như thế, lại chưa từng sợ hãi như thế.

Đã không có sự uy hiếp đuổi giết của Huyền Cực Môn, mắt A Tô sắp hồi phục thị lực, mấy tháng sau nữa, con sẽ ra đời. Được rồi! Lại có thêm một người thân đột nhiên nhảy ra, bọn họ sắp có những ngày bình thường. Hạnh phúc theo đuổi rất lâu này đã gần trong gang tấc và dễ như trở bàn tay như thế, thật khiến người nhìn không được sợ hãi chỉ là giấc mộng đẹp có ngày tỉnh lại, sau khi tỉnh mộng mới phát hiện là hư ảo mà thôi.

“Băng lãnh lạnh, rất thoải mái.” Biết hắn hỏi chuyện đôi mắt, A Tô mỉm cười trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” An lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng.

Cười nhẹ hứng lấy dịu dàng của hắn, thẳng đến khi hắn thỏa mãn ngẩng đầu lùi lại, A Tô đột nhiên đẩy hắn ra, sờ soạng bò lên thân hắn, dán sát vào thân hình mạnh mẽ, không bao giờ muốn xuống, giống như tối nay sẽ ngủ trên người hắn như vậy.

Có chút kinh ngạc, hai tay Huyền Thương ôm eo nhỏ của nàng, khóe miệng cong lên thành nụ cười yếu ớt. “Làm sao vậy?” Lúc trước, nàng chưa từng như vậy.

“Muội muốn dựa vào huynh.” Má phấn dán trên trong ngực dày, nghe tiếng tim đập trầm ổn kia, A Tô không khỏi sợ hãi. Nàng còn có thể dán vào

huynh ấy, ghé lên người huynh ấy, nghe tiếng tim đập của huynh ấy như vậy bao lâu nữa đây? Thời gian nàng có không còn nhiều lắm. không còn nhiều.....

Nghĩ đến đây, mũi đau xót, miệng lại nở nụ cười. “Đêm nay, muội muốn ngủ trên người huynh.”

“Đồ ngốc!” Dịu dàng cười trách, lại tùy ý để nàng nằm. “Đêm đã khuya, ngủ đi!” Hai tay vòng chặt, thực sự định cho nàng ngủ trên người mình cả một đêm.

“Muội còn chưa muốn ngủ! Cùng muội tâm sự đi.” Thời gian không còn nhiều, nàng muốn nắm chắc từng thời khắc ở bên cạnh hắn.

“Tán gẫu cái gì?” Mím cười, vì hứng thú hiếm gặp của nàng.

“Nói về tương lai đi.” Ngừng một chút, lập tức cười. “Huynh nói xem, con lớn lên giống huynh, hay là giống muội?” Có lẽ, nàng vĩnh viễn không cơ hội nhìn thấy con, tưởng tượng trước một chút, an ủi mình cũng tốt.

“Nàng hỏi đó ta à!” Mỏi mòng khẽ nhếch, thật sự tưởng tượng không ra, đành phải hỏi lại: “Nàng nói xem?”

“Ừm.” Trầm ngâm một chút, nhớ lại ấn tượng của mình về dáng vẻ cùng mặt mũi của hắn, nàng cố gắng chấp vá nên bộ dạng của con. “Lông mi giống huynh thì tốt, nồng đậm, có vẻ anh khí.”

Lặng lẽ sờ mi mình, Huyền Thương mỉm cười, chưa từng chú ý mình có mày rậm anh khí như vậy.

Không biết suy nghĩ cùng động tác của hắn, A Tô tiếp tục hình dung, “Ánh mắt thì. Giống huynh đi! Dài hẹp sâu sắc, xinh đẹp phát sáng như sao trên trời.”

Tay trượt tới khoe mắt, không hiểu mắt mình chỗ nào có ánh sao?

“Cái mũi cũng giống huynh tốt, cao thẳng có cá tính.”

Sờ sờ mũi, hoài nghi cá tính ở chỗ nào?

“Miệng tốt nhất cũng giống huynh, hơi mỏng, khi cười môi cong lên thật tuyệt đẹp.”

“Nàng căn bản là hy vọng sinh ra tiểu Huyền Thương giống ta như đúc à?” Sau khi nghe xong, Huyền Thương nhin không được cười khẽ ra tiếng, chưa bao giờ biết mình trong trí nhớ nàng, diện mạo lại tuấn đạt như thế. Nói thật, có chút mừng thầm, bởi vì người ca ngợi là nàng a!

“Huynh phát hiện?” Nàng cười.

Rõ ràng như thế, rất khó mà không phát hiện a? Bật cười, Huyền Thương vỗ về mái tóc đen mượt của nàng, nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Ta hy vọng nàng sinh một tiểu A Tô.”

Giống nàng, hắn sẽ thương đến tận xương.

A Tô giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn không tự giác buồn bã. “Không! Đứa nhỏ giống huynh tốt hơn.” Nếu con giống nàng, về sau nàng đi rồi, hắn mỗi ngày nhìn thấy mặt con sẽ nhớ tới nàng, chỉ tăng thêm đau lòng thôi!

Trầm mặc một chút, Huyền Thương không khỏi cười than. “Xem chúng ta thật ngốc, nói nghiêm túc sôi nổi như vậy! Đứa nhỏ đến tốt cùng sẽ giống ai, chỉ cần sinh ra liền thấy, không phải sao?”

“Đừng vậy!” Nàng mỉm cười đáp nhẹ sau đó liền thật lâu không nói, lâu đến nỗi Huyền Thương nghĩ nàng đã ngủ, lại đột nhiên nghe tiếng nói yếu ớt của nàng vang lên, “Thương, nếu có một ngày, muội.”

Chần chờ một chút, không biết nên tiếp tục nói hay không.

“Uh?”

“Không, không có gì!” Quên đi! Vẫn là đừng nhiều lời, miễn cho khiến huynh ấy nghi ngờ. A Tô cười cười, nhẹ giọng lầm bầm. “Muội mệt mỏi, muốn ngủ.”

“Ừm.” Tay tự động vỗ nhẹ lưng thon, giống như đang dỗ con ngủ.

Cảm nhận được ấm áp khẽ vỗ trên lưng, môi cười nhưng lại tràn ra một chút tiếng than nhẹ như có như không, bay bay dưới bóng đêm, phảng phất như đang ní non thì thầm—

Giả như có một ngày, muội có bất trắc gì, huynh đừng quá đau khổ. Đừng quá khổ sở a.

Chương 9

Không có đại kiệu tám người, không có chiêng trống vang trời, càng không có tiếng tân khách chúc tụng đầy nhà, trong phòng đơn giản, chỉ có hai cây nến đỏ cùng bày trí đơn giản, nhưng vẻ vui mừng trên ba khuôn mặt trong phòng lại không chút nào giảm.

Lão nhân gia ngồi ở vị trí cao đường, nhìn một đôi tân nhân mặc hồng y đang hành lễ, trên mặt vô cùng vui mừng, đứng dậy kéo hai người vừa trở thành vợ chồng đi vào trước bàn bày món ngon đầy phong phú bên cạnh ngồi xuống, sau khi hai người uống xong rượu giao bôi, rốt cục cũng nhịn không được sung sướng cười to.

“Hôm nay lão nhân ta rất vui vẻ, sống đến một trăm hai cũng không thành vấn đề!”

“Đó là đương nhiên! Tiết gia gia ngài nhất định sẽ trường mệnh trăm tuổi.” Tân nương cười nhẹ, trên mặt đầy vẻ thẹn thùng.

“Tiết gia gia, bàn này là tiệc hi của ta cùng A Tô, ngài cần phải dùng nhiều một chút.” Tân lang biết lão nhân gia gần đây khẩu vị càng lúc càng kém, vội vàng giúp ông gấp thức ăn, mong ông có thể ăn nhiều một chút.

“Còn cần người phải chăm sóc cho ta sao? Ta tự mình làm, người nên quan tâm tân nương tử nhiều hơn mới phải.” Lão nhân gia trừng mắt, lập tức vừa cười tươi. “Người cũng ăn nhiều chút, đêm nay cố gắng chút, lão nhân ta còn chờ một năm sau ôm tiểu oa nhi đó!”

“Tiết gia gia.....” Tân nương tử xấu hổ đến muốn độn thổ.

“Sao hả? Ta nói sai sao? Tiểu tử, nha đầu tựa hồ không tin nhiệm năng lực của người nha!” Lão nhân gia rõ ràng là cố ý trêu chọc hai người.

“Tiết gia gia.....” Ánh mắt tân lang đầy xấu hổ, trên mặt hơi ửng đỏ, nhịn không được thở dài lắc đầu, thật sự đối với việc lão nhân gia không kiêng kỵ gì cũng không có cách nào.

“Ai nha! Xấu hổ cái gì chứ? Điều làm vợ chồng còn vậy à? Nhớ năm đó, khi ta tuổi trẻ khinh cuồng, nói chuyện phong lưu còn không đỏ mặt đâu.....”

Một tháng sau, trong phòng của “Tuyệt Tùng viện”, khi vài trắng tầng tầng được tháo ra, trong vẻ mặt ngưng trọng nghiêm túc của mọi người còn ẩn chứa sự mong ngóng sâu sắc, ánh mắt nhìn chăm chăm vào A Tô về mặt trầm tĩnh trên ghế.

Cẩn thận dỡ xuống tầng vài trắng cuối cùng, Nhậm Viên mềm nhẹ lau đi chất cao màu xanh trên mí mắt nàng, lập tức lui ra, để khi nàng mở mắt có thể nhìn thấy người muốn thấy nhất — Huyền Thương.

“A Tô, nàng..... có thể mở mắt!” Ân nhần kích động trong lòng, Huyền Thương nhìn nàng nhắm chặt hai mắt, giọng nói khẽ run có vẻ hơi ngại.

Ông trời! Chờ đợi hơn mười năm, ngày này cuối cùng đến..... mắt của nàng sẽ tốt, đúng không?

Nàng có thể nhìn thấy ánh sáng, phải không?

Nàng có thể nhìn hấn già đi, nhìn con từ từ lớn lên, đúng không?

“Thương?” Vươn tay muốn tìm hấn, lập tức bị bàn tay thô ráp quen thuộc nắm giữ, A Tô cố nở nụ cười, trong lòng có sợ hãi.

Làm sao bây giờ? Nàng không dám mở mắt ra!

Chờ mấy năm nay, rốt cục ngày này cũng đến, nhưng nàng lại sợ hãi, khiếp đảm, chỉ sợ sau khi mở mắt thế giới vẫn như cũ tối đen không ánh sáng, khiến mọi người thất vọng khổ sở.

“Ta ở đây!” Nắm tay nhỏ bé run run, phảng phất nhìn thấu tâm tư sợ hãi của nàng, Huyền Thương cổ vũ: “Có thể mà! Sau khi mở mắt ra, người đầu tiên mắt nàng nhìn thấy sẽ là ta.”

Phải không? Sau khi mở mắt nàng thực sự sẽ thấy huynh ấy sao? Huynh ấy có lòng tin như thế, đúng không?

Cảm nhận được tin tưởng tràn đầy truyền qua bàn tay nắm chặt của hấn, A Tô run run cười, cuối cùng cũng cố lấy dũng khí, chậm rãi mở mắt ra.....

“A!” Chỉ thấy ánh sáng như kim đâm vào trong mắt, đau đến nàng phải la lên một tiếng, vội vàng nhắm mắt lại, không thể thích ứng loại ánh sáng mãnh liệt này, chỉ cảm thấy mắt đau xót không chịu nổi.

Thấy thế, Huyền Thương lo lắng không thôi, không biết chỗ nào xảy ra vấn đề, quay đầu vội hỏi Nhậm Viên: “Sao lại thế này? A Tô nàng đau đến không thể mở ra mắt!”

Ông trời! Sẽ không có gì bất trắc chứ?

“Thương đệ, đệ đừng vội!” Nam Cung Dịch trấn an, ánh mắt nghi vấn đồng dạng hướng về phía Nhậm Viên.

Không để ý tới người ngoài vội vàng hỏi, Nhậm Viên nghĩ nghĩ, rồi hỏi: “Huyền phu nhân, vừa rồi lúc mở mắt cô có cảm giác như thế nào? Vẫn tối đen sao?”

Lắc đầu, A Tô vẫn cảm thấy mắt có chút đau xót, nhưng đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều. “Ta, ta nhìn thấy một mảnh ánh sáng trắng xoá, đâm vào mắt ta.”

Ánh sáng chói mắt trắng xoá? Vậy có nghĩa mắt nàng quả thật đã có cảm ứng với ánh sáng!

Nghe vậy, Nhậm Viên gật gật đầu, sau khi trầm ngâm một chút, giống như nghĩ thông suốt việc gì nhìn về phía cửa sổ xung quang, lập tức mỉm cười đứng lên, vội vàng muốn hai nam nhân trong phòng hỗ trợ đóng cửa sổ.

Nhất thời, trong phòng sáng ngời tối sầm lại, ánh sáng có vẻ nhu hòa mờ mờ.

“Huyền phu nhân bị mù nhiều năm, trong khoảng thời gian ngắn cô ấy không thể tiếp nhận ánh sáng quá chói, trước phải từ trong hoàn cảnh nhu hòa mờ mờ mới thích ứng được.” Giải thích cho hai nam nhân đang đầy nghi vấn, nàng lại cười nói với A Tô: “Huyền phu nhân, hiện tại cô thử mở mắt ra nhìn xem”

Mi khẽ run, A Tô quả thực thử mở mắt ra.....

Ánh sáng nhu hòa từ từ thấm vào mắt, trước mắt hơi mờ mờ, trắng trắng đen đen, cảnh vật màu sắc rực rỡ toàn bộ hỗn loạn thành một đoàn.

Sau đó chậm rãi, tiêu cự mờ hồ dần dần thẳng lại, khuôn mặt nam tính ẩn chứa sầu lo, quan tâm cùng vội vàng dần dần rõ ràng, ánh vào đôi mắt trong suốt của nàng.

Khuôn mặt nam hài nhiều năm trước kia dần dần cùng khuôn mặt chín chắn tuần tú trước mắt này hòa làm một, năm ngón tay tí mỉ chậm rãi vuốt ve ngũ quan quen thuộc, hốc mắt nàng ngập nước mắt.

Là huynh ấy! Nàng nhìn thấy huynh ấy..... Cuối cùng..... cuối cùng cũng nhìn thấy huynh ấy.....

“Thương.....” Tiếng khóc khẽ gọi, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

Huynh ấy không thay đổi! Nàng vẫn nhận ra được, khuôn mặt trước mắt này ngoại trừ bỏ đi đáng vẻ thiếu niên ngây ngô, có thêm phần anh khí tuần lãng chín chắn của nam tử, cùng khuôn mặt thiếu niên trong trí nhớ là một a!

Trời biết đó là chuyện bao lâu về trước, mà nàng lúc ấy lại còn nhỏ như vậy, sao nhớ rõ như thế chứ? Nhưng, nhưng vừa thấy huynh ấy, khuôn mặt thiếu niên trong đầu liền trở nên thật rõ ràng, thật rõ ràng.....

“Ta đây.....” Thấy đôi mắt vốn trống rỗng mờ mịt của nàng, rốt cục cũng có ánh sáng, người tính tình nội liễm cũng nghẹn ngào, nói không nên lời.

Ông trời! Mắt của nàng rốt cục cũng hồi phục thị lực, nhìn thấy rồi! Tâm nguyện từ trước tới nay của bọn họ cuối cùng cũng thực hiện được.....

“Muội..... muội nhìn thấy huynh..... Nhìn thấy huynh.....” Nước mắt không ngừng trào ra, nàng vuốt ve mặt hắn, môi nở nụ cười.

Nguyện vọng đợi hơn mười năm a! Nam nhân này thực sự đã giúp nàng thực hiện. Nàng thật yêu thật thương huynh ấy, thật hy vọng có thể ở cạnh huynh ấy thật dài thật lâu, nhưng..... Nghĩ đến đây, nước mắt càng gấp, như Hoàng Hà vỡ đê ào xuống không ngừng.

“Ta biết..... Ta biết.....” Rốt cuộc ức không được tâm tình kích động, hắn bỗng nhiên ôm chặt nàng vào lòng, khuôn mặt chôn thật sâu vào mái tóc như mây của nàng, che giấu khuôn mặt vui mừng kích động đến rơi lệ của mình.

“Muội không sợ quên mặt huynh.....” Nàng vừa khóc vừa cười kêu lên. Từng, nàng sợ hãi sẽ có một ngày như vậy đến mức nào, nhưng hôm nay nàng không sợ! Bởi vì trước khi nhắm mắt tắt thở, nàng mỗi ngày đều phải nhìn kỹ khuôn mặt này, thật sâu khắc ghi trong lòng, vĩnh viễn không quên.

“Ngốc quá!” Mang theo một chút tiếng khóc cười khê, ôm thân thể của nàng vì kích động mà có chút khê run.

Thấy thế, Nhậm Viên cùng Nam Cung Dịch bên cạnh không khỏi cảm động cười, ăn ý nháy mắt, không tiếng động lặng lẽ rời đi, để lại cho vợ chồng bọn họ một không gian riêng.

Không chú ý tới “nhân sĩ tạp vụ” rời đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Tô chôn trong lòng hắn rơi lệ không ngừng, tiếng khóc đứt quãng tràn đầy vui sướng. “Thương..... nói cho muội biết đây không phải mộng..... Muội sợ..... sợ đây chỉ là một giấc mộng.....”

“Đây đương nhiên không phải mộng!” Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch lên, giúp nàng lau đi nước mắt, Huyền Thương bản thân giọng nói cũng

nghe, lại còn muốn khuyên dỗ nàng. “Đừng khóc! Mắt nàng mới tốt lên, đừng khóc nhiều sẽ không tốt!”

Dưới ánh sáng mờ mờ thấy hán hai mắt đỏ lên, A Tô vừa khóc vừa cười. “Huynh cũng khóc mà còn nói muối? Nam tử hán đại trượng phu, có lệ không dễ rơi a!” Vươn tay lau đi vết nước khà nghi nơi khóe mắt hán.

“Nam tử hán đại trượng phu, có lệ chỉ rơi vì vợ con.” Hán cười, không phủ nhận sự yếu đuối của mình.

Ở trước mặt nàng, hán cho tới bây giờ cũng không là cái gì “Câu Hồn Tu La” lãnh huyết vô tình, chỉ là một nam nhân bình thường sẽ vì vợ con mà lo lắng, vui mừng, rơi lệ.

Nghe vậy, nàng cảm động lại rơi lệ, dưới sự liên tục khuyên dỗ của hán mới tạm ngừng, có tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

“Nam Cung đại ca cùng Việt phu nhân đâu?” Đột nhiên nghĩ đến hán phải còn hai người khác ở đây, sao lại không thấy người?

“Sớm rời khỏi rồi!” Huyền Thương mỉm cười, khi bọn họ cất bước rời khỏi phòng đã chú ý tới.

“Chúng ta chỉ lo vui mừng kích động, lại quên cảm ơn bọn họ.” Má phẫn ửng đỏ, có chút ảo não vì mình thất lễ.

“Về sau thời gian còn nhiều mà, ngày mai lại nói lời cảm tạ cũng không muộn.” Bàn tay thô ráp vỗ về má phẫn ửng hồng, trong mắt đầy nhu tình. “Bọn họ lặng lẽ rời đi, chắc là cho chúng ta một chút thời gian đầu có chút thời gian riêng tư để nói chuyện, không muốn quấy rầy chúng ta.”

“Chắc là vậy!” Than khẽ, trong lòng vạn phần cảm kích. “Nam Cung đại ca cùng Việt phu nhân đều là ân nhân của chúng ta.”

Bởi vì có Nam Cung Dịch, bọn họ mới có cơ duyên quen biết Việt phu nhân, sau đó được Việt phu nhân chữa trị, chữa khỏi hai mắt.

“Phải.” Mím cười gật đầu, về điểm này, hán cũng không phủ nhận.

“Về sau huynh đối với Nam Cung đại ca hoà nhã một chút.” Cầm cùi dận. “Không vì huynh ấy là đại ca ruột của huynh, cũng nên vì huynh ấy có công giúp mắt muối thấy lại ánh sáng.”

“Ta cố gắng — chỉ cần hán đừng hờ chút liền bảo ta gọi đại ca.” Nói tới Nam Cung Dịch, cảm giác không được tự nhiên chỉ đối với hán mới có liền từ đáy lòng Huyền Thương hiện lên.

Biết hán không được tự nhiên, A Tô không nhiều lời, đôi mắt thu thủy nhìn không được nhìn chăm chăm hán, không biết vì sao nhưng lại lần nữa không thể dời mắt, má phẫn không tự chủ đỏ lên.

“Làm sao vậy?” Thấy nàng khác thường, dịu dàng hỏi.

“Muối. muối không nói!” Lắc đầu, khuôn mặt càng thêm nóng lên. “Nói huynh sẽ cười muối.” Làm sao bây giờ? Nhìn mặt huynh ấy, cảm thấy vừa xa lạ lại quen thuộc, nhưng quan trọng nhất là, nhìn huynh ấy, nàng lại. lại không hiểu mặt đỏ tai nóng, tim đập loạn nhịp.

“Làm sao có thể? Ta sẽ không cười nàng.”

“Thực sự không cười?” Cắn môi, rất xấu hổ.

“Không cười!”

“Vậy. muối nói!” Liếc nhanh hán một cái, vẻ mặt vạn phần xấu hổ. “Tuy rằng muối đã rất lâu không thấy người khác, không biết định nghĩa xấu đẹp của người đời, nhưng nhìn thấy huynh, muối. muối cảm thấy đáng vẻ của huynh nhìn rất đẹp.”

Lời này vừa nói ra, nam nhân cương trực nào đó quả thật không cười, nhưng mặt hán — phát đỏ!

Đêm dài yên tĩnh, ánh nến mờ mờ lay động chiếu đến bóng một nam nhân đang cởi áo ngoài, thân hình thon dài chuẩn bị đi ngủ.

Theo nhất cử nhất động của cơ bắp nhấp nhô lên xuống, dưới ánh nến chiếu sáng càng tăng vẻ bóng loáng cường tráng, khiến người nhìn không thể di chuyển mắt, nhìn không được lại mặt đỏ tai nóng lên.

Ông trời! Lúc còn mù, nàng cảm nhận bằng tay, đã mơ hồ cảm thấy thân thể của huynh ấy tráng kiện, nhưng thực sự tận mắt thấy, lúc này mới chân chính hiểu được có bao nhiêu to lớn mẽ người, làm cho thị giác người ta rung động đến mức nào.

“Làm sao vậy?” Cảm nhận được nàng chăm chú nhìn, nam nhân quay lại cười hỏi.

“Cơ thể của huynh. đẹp quá!” Thành thật trả lời, nữ tử có chút e lệ. “Muối. muối thích nhìn huynh.”

Nghe vậy, khuôn mặt nam tử lại phát đỏ, dưới ánh mắt nóng rực của nàng, cảm thấy rung động, không khỏi tình sinh ý động, sau khi nhẹ dè nặng nàng trên giường triền miên hôn sâu, dưới sự nồng nực thờ đốc, cuối cùng không thể không bận tâm tình hình cơ thể nàng mà dùng sức mạnh ý chí lớn nhất bức bách mình lùi lại.

Nào biết nữ tử không hề cảm kích, cánh tay e lệ quàng qua cổ trắng kiện, nhẹ nhàng kéo hẳn về phía mình, đôi mắt thu thủy then thùng

“A Tô?” Nam tử cơ hồ sắp chịu không được, mồ hôi nóng thấm ra trên trán. Ông trời! Hắn không làm nàng bị thương, làm con bị thương a!

“Có thể!” Biết được bản khoán của hắn, nữ tử nhẹ giọng ngược ngược nói. “Chỉ cần nhẹ chút, cẩn thận chút là được.” Thời gian không còn nhiều, nàng cần cảm thụ sự tồn tại của huynh ấy, ghi nhớ đủ loại vẻ mặt hoặc dịu dàng, hoặc kích tình của huynh ấy, giấu thật sâu trong lòng, đợi khi xuống hoàng tuyền có thể tỉ mỉ nhớ lại, vĩnh viễn không quên.

“A Tô.....” Nam nhân thở dài, ý chí yếu ớt bị phá vỡ, thân hình to lớn cẩn thận nằm lên thân thể mềm mại, xuân tình kiều diễm trong bóng đêm lặng lẽ lan tràn.....

Nàng lại nhìn trộm hắn!

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú nhìn, Huyền Thương ngược mắt thấy nàng đang nhìn chằm chằm, không khỏi có chút dấm chiêu.....

Từ sau khi hai mắt hồi phục thị lực, nàng càng lúc càng kỳ quái, trở nên thường xuyên nhìn hắn chăm chú, thậm chí lúc nửa đêm còn có thể thức giấc ngơ ngẩn nhìn hắn, đáy mắt có đau thương nhận nhận, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì?

Tuy rằng nàng luôn nói “huynh đẹp trai, muội thích nhìn huynh” linh tinh để khiến hắn xấu hổ đỏ mặt, nhưng..... Hắn vẫn cảm thấy không đúng lắm.

Hơn nữa bốn tháng nay, ngoại trừ bụng dần dần lớn lên, cơ thể nàng lại từ từ gầy yếu, sắc mặt ngày một kém, thật khiến người ta lo lắng không thôi.

Đáng chết! Phụ nữ có thai không đều đã tăng trọng mập lên sao? Sao nàng lại khác người ta? Việt phu nhân không phải có giúp nàng điều dưỡng thân thể sao? Vì sao càng điều dưỡng, nàng càng gầy yếu?

Ai nha! Thật hồng bét! Lại bị bắt gặp đang nhìn lên huynh ấy! Huyền Thương gần đây đã bắt đầu nghi ngờ, luôn hỏi nàng làm sao vậy? Cơ thể có gì không khỏe hay không? Nhưng..... nhưng bảo nàng làm sao thản nhiên thừa nhận với huynh ấy, tình trạng của nàng không xong tới cực điểm.

Aiz..... khắc chế chút, đừng hờ chút liền nhìn lên huynh ấy, giống như đây là lần nhìn cuối cùng trong cuộc đời này, nếu không chỉ sợ sự nghi ngờ của huynh ấy chỉ tăng không giảm, ngày một tăng a!

Âm thầm thở dài, A Tô ngồi trên ghế đá giả vờ như không có việc gì noãn miệng cười với hắn, lập tức cúi đầu may quần áo trẻ con, không dám lại nhìn hắn.

“A Tô, đừng may quần áo cho con nữa.” Không tiếng động tới gần, từ phía ôm nàng vào lòng, tay to vuốt ve bụng nàng, Huyền Thương nhíu mi yêu cầu, đáy mắt tràn đầy lo lắng. “Trở về phòng nghỉ ngơi đi! Sắc mặt nàng không tốt lắm.”

“Thương.....” Dựa vào ngực hắn, mũi nghe thấy hơi thở của hắn, A Tô không khỏi thỏa mãn nhắm mắt khẽ thở dài, cánh môi cong lên một nụ cười mỉm. “Sau này nhất định huynh phải nói cho con chúng ta biết, nói muội rất yêu, rất thương nó.....”

“Nói vậy cái gì hả? Sau này nàng có thể tự nói với con, sao còn cần ta nói chứ?” Nhẹ giọng cười trách, nhưng đáy lòng lại thấy bất an vì giọng điệu kỳ quái của nàng.

“Đúng vậy! Muội có thể tự mình nói với con.....” Nhẹ cười, nàng nói theo lời hắn.

Cúi mặt nhìn má phớt tái nhợt gần như trong suốt, một loại sợ hãi khó hiểu tựa hồ như nàng sắp biến mất chọt chạy lên não, Huyền Thương trong lòng cả kinh, theo bản năng hai tay co lại, đem nàng ôm thật chặt, nẩy dựng sức như vậy, tựa hồ muốn đem nàng nhập vào xương tủy.

“Thương?” Bị đau hô nhỏ, A Tô khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, không hiểu hắn làm sao vậy?

“Thật có lỗi!” Biết mình làm đau nàng, Huyền Thương vội vàng thả lỏng.

Lắc đầu tỏ vẻ không quan trọng, nàng bỗng nhiên mỉm cười hỏi: “Thương, huynh nghĩ nên đặt tên gì cho con đây?”

“Đưa con đầu tiên, mặc kệ là nam hay nữ, liền gọi là ‘Bình’, đứa thứ hai, lại gọi ‘An’, nếu còn có đứa thứ ba, thứ tư, thậm chí nhiều hơn nữa, ừm..... đến lúc đó ta lại tính tiếp!” Nhắc tới con, bất an mới vừa rồi bị đánh tan, hắn mỉm cười.

Nghe vậy, biết dụng ý hai chữ “bình an” hắn đặt, là muốn con tương lai bình an, cả đời yên vui thuận lợi, A Tô không khỏi cười khẽ ra tiếng. “Không bằng chọn cả câu ‘bình an an khang, thiên quan chúc phúc’ luôn đi!”

“Vậy cũng tốt a! Nhưng nàng sẽ vất vả, sinh tám mới được.” Cười nhạt, không chút phản đối.

Sinh tám đứa à..... Nếu ông trời cho phép, nàng rất đồng ý a.....

Miệng cười âm thầm, lập tức nghĩ đến không thể để huynh ấy nhìn ra mình khác thường, A Tô cố phần chấn tinh thần đang muốn tiếp lời, đột nhiên cảm thấy ngực tắc nghẽn, nhìn không được ho nhẹ một tiếng.

“Xem nàng kia! Kháng định là trúng gió bị lạnh, chả trách sắc mặt kém như vậy, ta ôm nàng trở về phòng nghỉ ngơi!” Huyền Thương nghe tiếng, vội vàng nhẹ ôm lấy nàng, nhanh chóng đi về phía phòng.

Quả thật cảm thấy thân thể có chút không khỏe, ngực nặng nề khó chịu, A Tô không cự tuyệt, tùy ý hẳn thật cẩn thận đem mình ôm lên giường trong phòng nghỉ ngơi.

“Nàng nghỉ một lát, ta đi mời Việt phu nhân đến khám cho nàng.” Vì nàng phủ chăn gấm, Huyền Thương thấp giọng dặn.

“Được.” Đáp nhẹ một tiếng, nàng có chút mệt mỏi nhắm mắt, không phản đối.

Thấy nàng tinh thần thực sự không tốt lắm, bất an dưới đáy lòng Huyền Thương tự dung xông lên, lập tức nhanh chóng xoay người ra khỏi phòng, vội vã đi tìm người.

Nằm trên giường, A Tô chợt thấy ngực tất nghẹn càng nghiêm trọng, cổ họng bỗng nóng lên, hình như có gì ù ồ xông lên, nàng vội vàng xoay người ngồi dậy, nhanh chóng lấy tay áo che miệng, lập tức một dòng máu ầm ập tràn đầy miệng, khiến nàng nhịn không được nôn ra.

Mới nôn hết thở một hơi, nàng kéo tay áo tỉ mỉ xem, chỉ thấy trên đó dính đầy máu tươi, dưới sự phụ trợ của y phục trắng tuyết, có vẻ cực kì ghê hồn.

“Bắt đầu học máu sao?” Thấy thế, nàng cười khổ lắm bậm tự nói, vẻ mặt u sầu đầy lo lắng.

Bỗng dung, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa đến gần, A Tô hoàn hồn vội vàng lau đi vết máu nơi khóe miệng, đem ống tay áo giấu vào trong chăn gấm, chỉ sợ bị phát hiện.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy Nhậm Viên vào phòng, khay trong tay bưng một chén thuốc mà nàng phải uống mỗi ngày.

“Huyền phu nhân, phải uống thuốc.” Nhậm Viên mỉm cười, làm hết trách nhiệm của đại phu, mỗi ngày tự mình nấu thuốc cho nàng dùng.

Mất thấy là cô ấy, A Tô trong lòng buồn lòng, nhưng hai mắt vẫn cẩn thận nhìn phía sau cô ấy, cẩn thận hỏi thăm: “Trưởng công nhà ta đâu? Cô không gặp huynh ấy sao?”

“Không có!” Lắc đầu, Nhậm Viên kinh ngạc hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Xem ra bọn họ đi khác đường! Lòng biết Huyền Thương sẽ chưa trở về ngay, A Tô an tâm rút ống tay áo trong chăn gấm ra, để Nhậm Viên xem rõ.

“Bắt đầu học máu à!” Vừa thấy vết máu trên tay áo kia, Nhậm Viên không khỏi nhủ thầm thở dài. “Xem ra ta nên sửa phương thuốc.”

“Việt phu nhân, nếu trưởng công ta hỏi cô, vì sao gần đây ta khí sắc không tốt, xin cô nói với huynh ấy, ta bị chút phong hàn, có thể chứ?” A Tô cũng thở dài, thấp giọng yêu cầu.

“Chỉ sợ cô học máu ngày càng nặng, đến lúc đó muốn giấu cũng không được.” Nhậm Viên gật đầu đáp ứng, nhưng còn có chút thực tế chỉ ra chỗ khó khăn.

“Ta sẽ tìm cách không để huynh ấy phát hiện.” Khóe miệng nở nụ cười khổ, tuy biết muốn giấu giếm huynh ấy rất khó, nhưng vẫn phải làm thử.

Nghe vậy, Nhậm Viên cười nhẹ không tiện nói thêm gì, chuyển đề tài. “Thuốc này không thích hợp tình hình hiện tại của cô, ta phải viết ra phương thuốc mới được.” Dứt lời, bưng chén thuốc còn nóng hổi đi ngay, định trở về viết toa thuốc để bốc thuốc mới.

Thấy nàng rời đi, A Tô không khỏi lại run run lo lắng.....

Nam Cung đại ca bên kia vẫn không truyền đến tin tức tốt, nàng cùng Thương duyên phận vợ chồng thực sự sắp hết sao?

Một tháng sau, A Tô đã mang thai tám tháng, phần đông thực khách nhiều tháng trước rời đi lục tục trở lại Nam Cung phủ, trên mặt đều là vẻ buồn nản thất vọng.

Cho đến một ngày, một gã hán tử nhỏ gầy bộ dạng xấu xí, không chút nào khiến người ta chú ý đang cưỡi ngựa, phía sau kéo theo quan tài lớn bằng gỗ nặng nề vào Nam Cung phủ, sau khi Nam Cung Dịch mở ra xác định vật bên trong là đúng, đám thực khách trong viện tràn ra tiếng hoan hô, mà hán tử nhỏ gầy thì cười nhếch miệng nhận sự tán thưởng bội phục của mọi người.

Cả đời này, giờ khắc này được người ta tôn kính nhất, kiêu ngạo nhất!

Hán tử nhỏ gầy vui sướng nghĩ, cũng không biết ngày thường mình không tên không tuổi cũng có thể có ngày vinh quang như hôm nay.

Nam Cung Dịch luôn mãi nói lời cảm tạ, gọi thẳng hán tử nhỏ gầy là ân nhân của Nam Cung gia, ngày sau gặp nạn, chỉ cần nói một tiếng, Nam Cung gia tuyệt đối nghĩa bất dung từ ra mặt tương trợ, nhờ mọi người giúp đem quan tài gỗ nặng nề vào một tòa thạch thất ở dưới hậu viện, lập tức đi báo tin tốt cho A Tô cùng Nhậm Viên.

Thoáng chốc, A Tô vừa mừng vừa sợ, không khỏi kích động nước mắt chảy xuống, mà Nhậm Viên thì cười bảo tốt, bội phục Nam Cung Dịch quả nhiên

nuôi quân ngàn ngày, dùng trong một giờ, quả thực so với vị Mạnh Thường Quân thời xuân thu chiến quốc kia còn lợi hại hơn.

A..... “vô lâm mạnh thường quân” thực sự không gọi sai!

Nàng..... lại ngủ mê man.

Mới trở về phòng, chỉ thấy người trên giường hai mắt nhắm nghiền, giống như đang trong trạng thái mê man, Huyền Thương đi đến bên mép giường, ngón tay lướt nhẹ qua khuôn mặt tái nhợt gầy yếu, thấy nàng tỉnh thần ngay một uể oải hơn, thậm chí thời gian này cơ hồ là ngủ quá nhiều, thời gian thức dậy rất ít, khiến hắn không khỏi lo lắng nhủ chặt mày, không hiểu đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Lúc trước, nàng rất thích nhìn hắn; Sau, tỉnh, khí, thần của nàng lại ngày một suy yếu, cơ thể càng thêm gầy gò không chịu nổi, thậm chí..... thậm chí mấy ngày qua, hắn bắt đầu có loại sợ hãi nàng sẽ ngủ không tỉnh lại.

Từng hỏi qua nàng, cũng chất vấn qua Việt phu nhân, nhưng câu trả lời thuyết phục hai người cho hắn đều là lắc đầu phủ nhận, chỉ nói nàng bị phong hàn vẫn chưa tốt, nên tinh thần kém chút.

Nhưng..... Nếu chỉ là phong hàn, sẽ làm nàng yếu đến mức này sao? Không biết vì sao, tổng cảm thấy các nàng có việc giấu giếm hắn, hắn dùng mọi cách nói gần xa, nhiều lần chuyển hướng thăm dò, lại thủy chung không chiếm được đáp án.

Aiz..... Chỉ mong mọi chuyện đúng như lời các nàng nói, chỉ là phong hàn thôi!

“Ừm.....” Cảm thấy mặt tê tê ngứa, châm rầy tỉnh lại, mới mở mắt liền nhìn thấy hắn nhíu mày, A Tô không khỏi mỉm cười, vươn tay vuốt nếp nhăn trên mặt hắn. “Quá xấu! Huỳnh cố ý muốn làm muội sợ sao?”

“Tỉnh?” Cô cười trừ, cúi đầu hôn nhẹ lên cánh môi không có chút máu, Huyền Thương dang nàng ngồi dậy, dịu dàng nhẹ hỏi: “Nàng ngủ đã lâu, đói bụng chưa?”

Đang muốn lắc đầu tỏ vẻ không đói bụng, một cảm giác tức nghẹn lại mãnh liệt đánh vào ngực, nàng vội vàng thay đổi, liên tục gật đầu.

“Được rồi! Ta đi lấy chút thức ăn cho nàng.”

Lại gật đầu, dù thế nào cũng không dám mở miệng lên tiếng trả lời.

Huyền Thương mặc dù cảm thấy kỳ quái, lại nghĩ nàng tinh thần không tốt, trong lúc nhất thời không muốn nói chuyện, cười cười, muốn nàng chờ một lát, liền xoay người đi ra ngoài.

Vừa thấy hắn rời đi, A Tô vội vàng lấy một khăn mặt nhét sẵn dưới gối theo, che miệng cũng không ngừng được máu tươi liên tục nôn ra.....

“A Tô, ta nhớ gần đây nàng thích ăn mút hoa quả, muốn ta lấy một chút đến cho nàng hay không.....” Huyền Thương đi rồi quay lại, tiếng nói trầm thấp chột ngột khi nhìn thấy hành động quái dị của nàng.

“A!” Vạn vạn không dự đoán được hắn sẽ đột nhiên quay lại, A Tô kinh hô một tiếng, hốt hoảng vội vàng đem khăn mặt đầy vết máu nhét vào gối, vờ như không có việc gì mỉm cười. “Mút hoa quả sao? Muội rất muốn ăn.....”

“A Tô!” Đi vào trước giường, ngón tay thô dài để nơi phần môi, ánh sáng sâu đen phức tạp nhìn tơ máu chưa kịp lau sạch trên miệng nàng, Huyền Thương không để ý nàng kháng cự, cứng rắn rút chiếc khăn nàng giấu dưới gối, khi nhìn thấy vết máu loang lổ trên đó, một cô hoảng sợ ập đến, hắn vội hỏi: “Đây, đây là chuyện gì? Khi nào bắt đầu? Nàng nói cho ta biết! Nói cho ta biết!”

Sao? Sao nàng lại học máu? Vì sao lần nữa không nói cho hắn? Nàng đến tột cùng là làm sao vậy?

Hazz! Vẫn để huynh ấy phát hiện!

A Tô chợt cảm thấy lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc tái nhợt như tuyết, khi đang kích động muốn tìm cơ cho qua việc, đột nhiên, một cổ tanh ngọt lại trào lên cổ họng, nàng cố nén không được há miệng phun ra, máu ầm ập thoáng chốc bắn tung tóe lên người Huyền Thương.

“A Tô!” Cơ hồ không thể tin tình hình trước mắt, Huyền Thương hoảng sợ vạn phần, nhanh chóng đỡ nàng nằm xuống.

“Thương, muội..... muội..... A—” Nỗi lòng kích động khó bình ổn, khóe miệng không ngừng trào máu tươi, nàng còn muốn mở miệng, bỗng dưng, một cảm giác đau đớn kịch liệt xuyên qua bụng dưới mà đến, đau đến nàng không khỏi hô nhỏ một tiếng, lập tức cảm thấy giữa hai chân ướt đầm.

“A Tô, đừng nói nữa! Ta lập tức đi mời Việt phu nhân lại đây!” Khùng hoảng sợ nàng có gì không may, lão đạo xoay người sẽ chạy đi tìm người.

“Thương!” Bỗng dưng, năm ngón tay gầy yếu của nàng bắt lấy cổ tay cường tráng, khiến hắn dừng chân quay đầu, lúc này mới run rẩy hít thở lên tiếng. “Nói, nói với Việt phu nhân, muội..... muội muốn sinh.....”

Chương 10

Trên giường, ôn tồn sau triển miên, nữ tử cuộn lại trong lòng nam nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn nhàn nhạt đỏ, bờ môi khẽ nở nụ cười e lệ yếu ớt, sau khi hơi thở chậm rãi bình phục, tiếng nói nhỏ nhẹ nhàng ní non vang lên.

“Huynh nói, chúng ta có thể có con hay không?” Dán trong lòng ngực ấm áp, nghe tim đập trầm ổn, nữ tử thẹn thùng nhẹ hỏi.

Con? Nam nhân ngẩn người, chưa từng nghĩ tới mình sẽ có con, trong lúc nhất thời không trả lời.

Không nghe thấy tiếng trả lời, nữ tử lơ đãng, lại mỉm cười nói: “Nếu chúng ta có con, muội thật hy vọng mắt của muội có thể sáng lại, để muội có thể nhìn huynh một lần, nhìn con một lần, cho dù chỉ liếc mắt một cái, muội cũng cảm thấy mỹ mãn.”

“Đưa ngón!” Đầu ngón tay luồn qua mái tóc đen mượt, nam nhân thấp giọng cam đoan. “Mắt nàng nhất định sẽ có một ngày có thể chữa khỏi! Đến lúc đó, đừng nói liếc mắt một cái, nàng muốn nhìn ngàn lần, vạn lần, đều tùy nàng.”

“A..... Chỉ hy vọng như thế.....” Dem mặt vui thật sâu vào hõm vai hắn, nữ tử nở nụ cười nhạt.....

A..... Nam nhân này, những năm gần đây đã tìm kiếm nhiều đại phu như vậy, vẫn chưa từ bỏ ý định à! Nhưng mà..... Nàng lại thật yêu nam nhân này.....

Đau quá! Cảm giác đau nhức xé rách toàn thân kia dường như không bao giờ ngừng, nàng có thể lực hàm quá sao? Một mõi quá..... Thực sự một mõi quá..... Nàng không có sức..... Thực sự không có sức..... Nhưng mà..... Nhưng mà đứa nhỏ làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng nhất định phải sinh con ra làm bạn cùng Thương.....

Trong đau đớn kịch liệt, nàng miễn cưỡng mở đôi mắt mờ mịt, trên mặt, trên người mồ hôi lạnh không ngừng chảy, vờn tay ra sức bắt lấy nữ tử bên cạnh đang giúp nàng đỡ đỡ.

“Việt, Việt phu nhân.....” Kịch liệt thở dốc, A Tô khóc kêu lên: “Nếu ta có gì bất trắc, ước hẹn lúc trước, cô còn nhớ chứ?”

Gật đầu, trên trán Nhậm Viên ứa ra mồ hôi nóng, vội la lên: “Cô đừng nghĩ nhiều như vậy! Mau! Dùng sức! Nhất định phải chịu đựng! Chúng ta đã tính đi con đường thứ ba, không phải sao? Cô còn muốn cùng Huyền công tử sống đến già, nhìn con cháu đầy đàn, không phải sao?”

Đúng vậy! Nàng còn muốn làm mẫu thân mặt trắng, cùng phụ thân mặt đen đến già a.....

Nghĩ đến nam nhân yêu thương, nàng rơi lệ đầy mặt, thể lực vốn đã tiêu hao hầu như không còn không biết từ nơi nào xông lên một sức mạnh thật lớn.....

“Đứa! Dùng sức đây, đứa nhỏ sắp ra rồi.....” Nhậm Viên lo lắng kêu lên.

Nghe tiếng, nàng hai mắt trợn trừng, ngưng tụ lại chút sức lực cuối cùng ra sức đẩy –

“Oa –” Tiếng trẻ con khóc vang dội che giấu giọng nói của mọi người.

Loáng thoáng, nghe được Nhậm Viên như xa như gần vui mừng kêu, nàng biết đứa nhỏ đã đi vào thế gian này, không khỏi yên lòng mỉm cười, thần trí dần dần mê man.....

A..... Thương có con bầu bạn, nàng an tâm..... Một mõi quá..... Muốn ngủ.....

“Huyền phu nhân?” Vừa mới cất cuống rốn, ngẩng đầu đã thấy nàng hôn mê, Nhậm Viên cả kinh nhanh chóng giao đứa bé trong tay cho một tỳ nữ bên cạnh hỗ trợ, bản thân cầm cổ tay mảnh khảnh bắt mạch.....

“Nguy rồi!” Biết đọc “Huyết Đồ Quyên” cùng việc mang thai sinh con đoạt lấy, sinh mệnh của nàng cơ hồ hao hết, nay chỉ còn một mạch đập, tùy thời sẽ hồn lìa khỏi xác, Nhậm Viên gấp đến độ xoay người chạy ra ngoài, chuẩn bị bắt nam nhân canh giữ bên ngoài đến giúp đỡ.

Ngoài cửa phòng, hai đại nam nhân vẻ mặt lo lắng, khó nén khẩn trương đi qua đi lại; Mà một đại nam nhân khác lại bắt chéo chân ngồi trên lan can hành lang nhàn nhàn lạnh lạnh cười xem hai người.

“Sinh con mà thôi, cũng không phải chết người, khản trương cái gì?” Việt Nguyên tà nghệ hừ cười, nhìn đáng vẻ khản trương của hai người trước mắt mà không khỏi lắc đầu phì cười.

“Rèn sắt, người biết cái gì? Àm ỹ chết được!” Giận dữ liếc ngang một cái, Nam Cung Dịch hiếm khi nói lời thô tục, hận không thể bịt miệng tên bạn già khiến người chán ghét này, chôn ngay tại chỗ.

Về tình hình cơ thể A Tô, ngoại trừ muội ấy, mình, còn có Nhậm Viên, không người thứ tư nào được biết. Mà Việt Nguyên này cái gì cũng không rõ, còn mở miệng ngậm miệng nói chết người, muốn mang đến xui xẻo à?

Bên cạnh, Huyền Thương căn bản vô tâm đi chú ý hai người nhàm chán đầu vô mồm, lòng bất an treo cao, nghe tiếng rên rỉ không ngừng truyền ra, hận không thể lập tức vọt vào trong phòng chỉ cách một cánh cửa, ở bên cạnh thê tử.

Đang lúc hấn sắp nhện không được lo lắng, mấy độ tay định đẩy cửa lại cưỡng bức mình bình tĩnh buông ra, bỗng dưng, một tiếng khóc vang dội của trẻ con chợt vang lên.

Sinh!

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong óc, Huyền Thương còn chưa kịp có cảm nhận gì, “phanh” một tiếng, cửa phòng đột nhiên bị người nhanh chóng mở ra, Nhậm Viên cuống quýt chạy vội ra, các nam nhân ngoài phòng khản trương nghênh đón.

“Việt phu nhân, A Tô nàng.....” Huyền Thương vội vàng hỏi tình hình bên trong, ai ngờ mới mở miệng, lập tức bị nàng kéo vào.

“Mau! Mau giúp ta đem ôm Huyền phu nhân tới thạch thất ở hậu viện đi!” Nhanh chóng cắt ngang câu hỏi của hấn, Nhậm Viên vội vàng ra lệnh.

Thạch thất? Vì sao phải đem A Tô ôm đến thạch thất?

Huyền Thương kinh hãi khó hiểu, tầm mắt rơi xuống người A Tô đang hôn mê bất tỉnh trên giường, sắc mặt trắng như người chết, cơ hồ không phát hiện ra hô hấp phập phồng, sợ hãi thấu trời như sóng biển dâng trào cuốn hấn vào trong giá rét dày đặc.....

“A Tô làm sao vậy? Cô nói, đây là có chuyện gì?” Ôm lấy người lạnh lẽo, Huyền Thương trong lòng sợ hãi không thôi, kinh sợ chất vấn Nhậm Viên. “Không phải cô nói A Tô cô thể yếu ớt, mỗi ngày cho nàng uống thuốc dưỡng thân bổ khí sao? Vì sao lại có thể như thế? Chuyện nàng nôn ra máu, có phải cô đã biết từ lâu hay không? Cô nói a! Cho ta một câu trả lời.....”

“Thương đệ, đệ trước đừng kích động! Việc này nói thì dài lắm.....” Nam Cung Dịch theo sát đi vào định giải thích.

“Dám can đảm rống Viên nhi nhà ta? Muốn chết à.....” Việt Nguyên sốt ruột hộ thể khó chịu rống, tùy thời chuẩn bị rút kiếm đánh nhau.

“Toàn bộ câm miệng!” Đầy vị hôn phu che trước người ra, giọng nói nhẹ nhàng của Nhậm Viên hiếm khi tăng lên, sau khi ba nam nhân đang kích động kêu gào đều im miệng, mới dùng giọng lạnh lùng nói với Huyền Thương: “Huyền công tử, nếu huynh muốn cứu mạng phu nhân, tốt nhất làm theo lời ta nói! Hiện tại, lập tức ôm người đến thạch thất đi, mau!”

Nghe vậy, Huyền Thương hoảng sợ không dám chần chờ, ôm A Tô dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Dịch, nhanh chóng đi về hướng hậu viện.

“Thật sự chết người?” Đa thiết sư nào đó khiến người chán ghét há hốc mồm, bắt đầu lo lắng mình có lẽ có thể đổi nghề đi làm bán tiền có thể biết trước mọi chuyện rồi.

“Rầy rà!” Liếc mắt giận mắng, vươn tay ôm thất lưng hấn.

“Như thế nào? Muốn cùng ta thân thiết?” Cúi đầu nhìn vợ, vẻ mặt cười tà.

“Chàng đừng nói bậy!” Nhẹ trách, má phẫn ửng đỏ. “Mau đưa ta đến thạch thất ở hậu viện đi.” Nàng cũng biết tự dùng chân đi qua! Chỉ là quá chậm! Cứu người như cứu lửa, sinh mạng Huyền phu nhân tại đang trong sớm tối, một khắc cũng không thể lãng phí.

“Thì ra ta chỉ là phương tiện thay đi bộ của nàng.” Có chút oán thán, nhưng vẫn ngoan ngoãn ôm người, dùng khinh công như điện xẹt đi về phía thạch thất ở hậu viện.

“Người nói A Tô trúng độc ‘Huyết Đổ Quyên’?” Trong thạch thất dưới lòng đất, nghe Nam Cung Dịch giải thích, Huyền Thương lão đảo kinh hoàng, cơ hồ không thể ổn định mình.

“Đúng vậy! Là lúc trước bị ‘Huyền Cực Môn’ bắt đi, bị Đồ Diễm Dao hạ độc.” Nam Cung Dịch có một chút áy náy. Lúc ấy, nếu hấn bảo vệ tốt đệ muội, hôm nay sẽ không phải tình hình như vậy.

Lại là Đồ Diễm Dao!

Đau kịch liệt nhắm lại mắt, Huyền Thương có loại kích động vớ vẩn muốn cười. Hay là Đồ Diễm Dao sớm có dự cảm sẽ chết dưới kiếm hấn, cho nên sớm một bước xuống tay với A Tô, nếu A Tô thật sự gặp chuyện không may, mình liền giống như cái xác không hồn, không khác gì chết.

Cho nên, đây là cách trả thù thâm độc nhất việc bị mình đoạt mạng của Đồ Diễm Dao? Ha ha..... Nhân quả báo ứng đi một vòng lớn thật đáng buồn

cười –

“Việc A Tô trúng độc, ngươi biết khi nào?” Chậm rãi mở mắt ra, mắt đen thẳm đã mất vẻ tức giận, chỉ còn lại một mảnh bi tuyệt.

“Sau khi về phủ, đệ muội cùng Việt phu nhân liền nói cho ta biết.” Chột dạ không dám nhìn hấn.

Đã biết trước hấn vài tháng rồi! Huyền Thương mặt không chút thay đổi nhìn y, giọng nói cứng nhắc không tình cảm.

“Vì sao phải giấu ta?”

“Là ý đệ muội.” Biết hấn không thông cảm, Nam Cung Dịch có chút ủy khuất. “Thương đệ, vi huynh cũng là bị đệ muội nhờ vả.....”

Nhìn thấy con ngươi đen chuyển lạnh, vội vàng nói tiếp: “Ít nhất..... Ít nhất ta cũng giúp một việc lớn, nhờ người tìm được giường ‘Ngưng Lộ Hàn Ngọc’ này, vì đệ muội bảo vệ một chút cơ hội sống.....” Tiếng biện giải tranh công dưới đôi mắt lạnh oán trừng, dần dần biến mất không tiếng động.

Không muốn lại nghe lý do gì của hấn, Huyền Thương đi vào bên giường hàn ngọc trắng như sữa ước chừng bằng chiều cao một người, rộng một thước, ần ần lộ ra khí lạnh lẽo, xem xét A Tô đang nằm trên đó, huyết đạo toàn thân bị Nhậm Viên cắm đầy kim châm, giờ phút này giống như đang ngủ.

“Nàng..... có thể cứu chữa không?” Mắt thấy A Tô, Nhậm Viên trên trán thấm ra mồ hôi nóng, cũng đã xử lý tốt những vấn đề quan trọng trước rồi.

Nghe vậy, Nhậm Viên chần chờ một chút, cũng không dám cam đoan. “Việc này phải xem ý chí muốn sống của Huyền phu nhân!”

“Lời này giải thích thế nào?” Giọng nói hơi nghẹn rất sợ nghe được đáp án phủ định.

“Ta mượn hàn khí của ‘Ngưng Lộ Hàn Ngọc’ để làm chậm lại quá trình khí huyết vận hành của Huyền phu nhân, để nàng rơi vào trạng thái chết giả, khiến cho độc Huyết Đổ Quyên’ trong cơ thể không thể theo khí huyết lưu chuyển mà xâm hại thân thể Huyền phu nhân, sau đó lại dùng phương pháp kim châm độ huyết để từ từ bức độc tính ‘Huyết Đổ Quyên’ ra, nếu không có gì ngoài ý muốn, ngày này ba năm sau, độc tính trong cơ thể Huyền phu nhân đều bị bức ra, chỉ cần nhổ kim châm trên người, nàng sẽ thức tỉnh.”

“Có điều cách này cũng có chỗ mạo hiểm, nếu trong khoảng thời gian Huyền phu nhân hôn mê, trong vô thức không còn ý chí muốn sống, cũng có khả năng ba năm sau nhổ kim châm liền tắt thở.” Hơi hơi thở dài, Nhậm Viên nếu không phải không còn đường nào khác, cũng không muốn dùng phương pháp này. “Cũng giống như nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền, mọi chuyện đều phải coi ý trời!”

“Ta tin tưởng A Tô nhất định sẽ tỉnh lại!” Nghe nàng giải thích xong, Huyền Thương nhẹ vỗ về má ngọc lạnh lẽo của A Tô, hốc mắt ướt lệ. “A Tô, nàng sẽ tỉnh lại, sẽ không đành bỏ một mình ta, đúng không? Nàng còn muốn ở bên ta đến già, còn muốn nhìn con lớn lên! Đừng bỏ lại ta..... Nếu không nàng nói ta làm thế nào một mình nuôi lớn con, làm thế nào sống những ngày không có nàng.....”

Cúi người dán mặt vào gò má lạnh lẽo, giọng nói mang theo tiếng khóc nghẹn ngào đứt quãng phiêu đảng trong thạch thất.....

Những người khác thấy thế không biết nên an ủi như thế nào, đưa mắt nhìn nhau, khi đang muốn rời khỏi thạch thất để hấn một mình, ngoài bậc cửa đá, một giọng nói vừa chần chờ lại chứa sự hốt hoảng cầu cứu vang lên –

“Chủ tử? Việt phu nhân? Huyền công tử? Các người có trong đó không?” Làm sao bây giờ? Thạch thất này là cấm đại mối của Nam Cung gia, không được chủ tử cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào! Rốt cuộc đại nhân vật này có bên trong hay không?

“Có chuyện gì?” Nam Cung Dịch lên tiếng trả lời, không hiểu nha hoàn trong phủ khẩn trương cái gì.

“Chủ tử, thì ra mọi người ở bên trong!” Tìm được người, nha hoàn nhẹ nhàng thở ra, lập tức lại vội vàng cầu cứu, “Chuyện không hay! Đứa bé Huyền phu nhân mới sinh, hiện đang khóc không ngừng, đồ thế nào cũng không được, khóc quá nhiều, thiếu hô hấp, mặt đã chuyển từ xanh sang tím rồi!”

Ồ..... Nếu đứa bé có gì ngoài ý muốn, tuyệt đối không phải lỗi nha hoàn các nàng a!

Nghe vậy, Huyền Thương đang vui đầu cúi người bên cạnh A Tô, khóe mắt ướt át nhanh chóng ngừng đầu lên, hoảng sợ tràn đầy lại dâng lên trong lòng..... Đứa nhỏ này..... Đứa nhỏ này là A Tô bỏ mạng sinh ra, là huyết mạch của A Tô cùng của hấn, tuyệt không thể xảy ra chuyện gì!

“Ai nha!” Đột nhiên, Nhậm Viên kêu nhỏ. “Vội chuyện của Huyền phu nhân, lại quên đứa bé!”

“Đứa nhỏ cũng có vấn đề sao?” Nhanh chóng đi bên cạnh nàng, Huyền Thương run giọng vội hỏi, không thể chịu được đứa nhỏ cũng xảy ra chuyện.

“Huyền phu nhân thân trúng độc ‘Huyết Đổ Quyên’ khi đang mang thai, đương nhiên cũng đem độc tính truyền qua.” Nhậm Viên nói thân nhiên, nhưng khi mắt thấy hấn sầu lo biến sắc, không khỏi mím cười an ủi.

“Yên tâm! Độc trên người đứa bé là chuyện nhỏ, ta nơi này vừa vặn có Hồng Đan Quả giải được độc. A..... Điểm này, ta cùng Huyền phu nhân đã sớm tính toán hết rồi!” Dứt lời, thẳng rời đi, vội vàng đi giúp đứa nhỏ giải độc.

May mắn..... Cảm thấy buồn lòng, Huyền Thương quay đầu ngơ ngẩn nhìn gương mặt yên bình của A Tô, đau đớn nói nhỏ. “Nàng đã sớm an bài tốt mọi chuyện rồi, phải không? Nàng đã lựa chọn như thế, vậy ta tin tưởng nàng! Nhưng ba năm sau, nếu nàng không tỉnh, ta sẽ hận nàng cả đời! A Tô, cầu nàng đừng..... Đừng để ta hận nàng.....”

Nghe tiếng, Nam Cung Dịch bên cạnh cũng cầu nguyện –

Đệ muội, ba năm sau muội nhất định phải tỉnh lại a! Nếu không Thương đệ không chỉ hận muội cả đời, cũng sẽ hận ta cả đời! Ô..... Huynh trưởng khó làm a!

Huynh thích con trai hay con gái.....

Thân thể của huynh..... Đẹp quá! Muội..... muội thích nhìn huynh.....

Không bằng dùng câu “bình an an khang, thiên quan chúc phúc” đặt đi.....

“Cha..... Cha.....” Trong yên lặng, tiếng trẻ con non nớt một đường truyền đến, lập tức một bé trai hai tuổi phấn phấn nộn nộn lúc lúc lắc lắc chạy vào phòng, nhảy nhót bên mép giường, hai tay vươn thật cao, thật cao. “Ôm ôm..... Cha, ôm ôm.....”

Mộng đẹp ngọt ngào bị người ta đánh thức, nam nhân không thể buồn bực, dưới sự thúc giục liên tiếp của bé trai, ngay cả đứng dậy cũng không, tay lớn trực tiếp chụp tới, ôm bé trai lên giường, làm ngựa cho nó ngồi giang chân trên người mình, khiến bé trai cười khanh khách không ngừng.

“Cha, cười ngựa ngựa! Cười ngựa ngựa!” Mông nhỏ ngồi trên người nam nhân, vui vẻ nhún nhún.

Nam nhân chậm rãi mở mắt, môi mỏng nhếch cười, giống như trách móc, giống như sùng nịch nhìn nhìn vết đường lưu lại bên miệng bé trai. “Bình nhi, con lại ăn kẹo rồi!”

“Kẹo kẹo, ăn ngon. Bá bá, cho.” Bé trai cười không chút xấu hổ, lại đem “Đầu sỏ gây chuyện” khai ra.

Nghe vậy, nam tử cười nhạt, uy hiếp bé trai. “Ăn đến hư răng, cẩn thận phụ thân cùng nương không thương con.”

“Nương!” Nghe chữ này, đôi mắt thật to của bé trai sáng lên, căn bản không nghe uy hiếp vào tai, lại ở trên thân nam nhân nhún càng thêm hăng say, trong miệng không ngừng kêu, “Nương nương! Nương nương! Nương nương.....”

“Bình nhi muốn nhìn nương sao?” Quá hiểu ý nghĩa từng biểu tình đáng yêu của con, nam nhân đứng dậy xuống giường, thuận tiện ôm con xuống.

“Nương nương!” Bé trai kêu vang, đầu lớn sắp rơi xuống.

“Ngao! Cha đem con đi nhìn nương.” Khóe môi khẽ nhếch, dắt bé trai đi ra khỏi phòng, nhắm thẳng thạch thất dưới hậu viện mà đi.

Một lát sau, mới đẩy cửa đá nặng nề ra, bé trai liền “đông, đông, đông” từ trên đá chạy xuống, thân mình nho nhỏ nhìn không thấy mẫu thân nằm trên giường hàn ngọc, chỉ có thể nhảy nhót, mắt hứng chu cái miệng nhỏ nhắn tìm sự giúp đỡ.

“Cha, ôm! Nương nương!” Từ không diễn tả được ý, miệng lại rất giỏi ra lệnh.

Nam nhân theo vào sau thấy thế, mắt sâu đen bất giác dịu lại, một tay ôm bé trai lên, nào biết bé không an phận, mới lên tới “chỗ cao” liền nghiêng người về phía hướng nữ tử nằm trên giường ngọc, cố gắng vươn tay nhỏ bé ngăn ngừa muốn chạm vào người.

“Bình nhi, không được!” Cánh tay khỏe mạnh kèm hai bên thân hình nho nhỏ đang giãy giụa của bé trai, nhẹ giọng trách. “Nương đang ngủ, không được âm ỷ.”

“Ngủ say say!” Bé trai cái hiểu cái không gạt đầu, cuối cùng cũng an phận.

“Đừng! Ngủ say.” Trấn an con trai, nam tử dời đôi mắt thâm tình tới nữ tử từ ngủ say yên bình, ngây ngốc nhìn thật lâu, tay dài rốt cục nhịn không được xoa má ngọc lạnh lẽo, dịu dàng thì thầm, “A Tô, hôm nay ta lại mang con đến thăm nàng! Tiếp qua một năm nữa, nàng sẽ tỉnh lại cùng ta và Bình nhi một nhà đoàn viên chứ? Ta tin tưởng nàng..... Vẫn rất tin tưởng nàng.....”

Lại qua một năm –

“Nương còn ngủ bao lâu?” Tiểu Bình nhi ba tuổi từ ngữ đã nhiều hơn, dựa trong lòng Nam Cung Dịch nghi hoặc chất vấn. Thật kỳ quái! Nương ngủ đã rất lâu không tỉnh dậy.

“Sắp tỉnh! Sắp tỉnh!” Không yên lòng vỗ vỗ cháu trong lòng, Nam Cung Dịch có chút khẩn trương nhìn Huyền Thương đứng bên giường ngọc.

Aiz..... Hôm nay chính là ngày nhỏ kim châm trên người A Tô, là chết hay sống cũng sắp rõ ràng! Đệ muội, muội nên cố gắng không chịu thua a!

Bên giường ngọc, Huyền Thương trầm tĩnh nhìn A Tô tựa như đang ngủ say, giống như thỉnh cầu lại giống như uy hiếp nói nhỏ, “A Tô, cầu nàng đừng để ta hận nàng..... Cầu nàng..... Nàng sẽ không để ta hận nàng, phải không?”

Dứt lời, hần nhắm mắt thở sâu, lập tức mở mắt ra tay, chiếu theo trình tự vị trí mà Nhậm Viên đã chỉ, một cây một cây đem kim châm bị độc “Huyết Đổ

Quyên” làm nhiễm đen trên người nàng rút ra.

Kim châm rút ra số lượng càng nhiều, tâm tình trong chờ đợi mơ hồ mang theo sợ hãi, thẳng đến khi ngón tay dài dừng nơi cây kim cuối cùng trước ngực nàng, trái tim của hần đột nhiên nhảy dựng, sau đó càng đập càng mau, càng đập càng mau.

“Thương đệ.” Thấy hần chần chờ, Nam Cung Dịch nhẹ giọng nhắc nhở.

“Ta..... biết!” Cẩn rằng, rút ra, mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

Mới bỏ kim châm, ngón tay dài run rẩy dò xét tới dưới mũi, đôi mắt đen không chớp nhìn chăm chăm nàng.

“Như thế nào?” Nam Cung Dịch cẩn thận hỏi.

Nào biết Huyền Thương căn bản không để ý tới hần hỏi, cánh tay dài thoáng chốc duỗi ra, đột nhiên đem nàng kéo vào lòng, khuôn mặt tuần tú chôn trong tóc mềm mại khiến người ta thấy không rõ về mặt, nhưng hai vai hơi hơi co rúm cùng thân mình run run, rõ ràng là đang khóc nức nở.

Xong rồi! Là kết quả tệ nhất!

Nam Cung Dịch trong lòng chợt lạnh, không biết nên nói gì.

“Nương, con cũng muốn ôm nương!” Tiểu Bình nhi thấy cha mẹ ôm nhau, bắt đầu âm ỷ cũng muốn đi qua giúp vui.

“Bình nhi ngoan! Cho cha con khóc một hồi đi!” Cứng rắn ôm lấy bé trai, không cho hần nhảy xuống ‘phá hoại’, Nam Cung Dịch cau mày về mặt đau khô thro dài. Aiz. Xem ra cả đời này, thực sự không nghe được Thương đệ gọi hần một tiếng đại ca!

Đang lúc người nào đó cũng muốn khóc rống thất thanh, bỗng dung, một tiếng nói suy yếu mềm mại nhẹ nhàng vang lên –

“Không phải muội đã nói sao? Nam tử hán đại trượng phu, có lệ không dễ rơi a!” Từ trong mơ màng hôn mê vừa mới mở mắt tỉnh lại, A Tô liền phát hiện mình bị hần dùng sức thật mạnh ôm vào lòng, cảm giác được bên gáy thấm ướt, không khỏi cũng hốc mắt phiếm lệ, nhưng cánh môi lại cong lên một nụ cười cảm động xinh đẹp.

“Ta cũng nói, nam tử hán đại trượng phu, có lệ chỉ rơi vì vợ con.” Huyền Thương ghen ngào nờ nộ cười. A. Người ngoài vĩnh viễn không thể biết, khi hần nhìn thấy nàng nhẹ rung mí mắt trước mặt, kích động cùng mừng như điên trong nội tâm kia vẫn chường khó có thể hình dung.

“Đồ ngốc!” Nước mắt lăn xuống, nàng roi khỏi ngực hần, quay đầu nhìn bé trai trong lòng Nam Cung Dịch, lệ trong mắt ngừng không được. “Đó là Bình nhi của chúng ta?”

“Đúng vậy!” Huyền Thương cười, ý bảo Nam Cung Dịch buông tiểu Bình nhi.

Nam Cung Dịch lúc này trọn tròn mắt hoàn toàn không có năng lực suy nghĩ, theo bản năng buông đứa bé trong lòng.

Chỉ thấy tiểu Bình nhi “bịch, bịch, bịch” chạy vội tới, dưới sự trợ giúp của cha, dựa vào lòng mẫu thân, tay ngắn ôm mẫu thân lâu thật chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đáng yêu cười sáng lạn như hoa.

“Nương, người ngủ đã lâu, Bình nhi chờ người rất lâu!” Tiếng trẻ con vô tư khiến A Tô rơi lệ càng nhiều.

“Thực xin lỗi! Nương tỉnh rồi, sẽ không để Bình nhi chờ nữa.” Ôm hôn bé, giống như muốn hôn đủ số trong ba năm nay không được hôn.

Nhìn hai mẹ con bọn họ vừa khóc, vừa cười, vừa hôn, mắt Huyền Thương không khỏi lại ướt át, cánh tay khỏe mạnh dang ra như đại bàng giương cánh, đem hai người quan trọng nhất nhét thật kỹ vào lòng.

A. Từ nay về sau, một nhà bọn họ cuối cùng cũng đoàn viên, không bao giờ chia lìa nữa!

Bên cạnh, Nam Cung Dịch há hốc mồm thật lâu rốt cục cũng hoàn hồn, nhịn không được lắc đầu oán giận –

“Cái gì chứ! Rõ ràng không có việc gì, làm gì biến thành giống như có bất trắc, hại ta sợ bóng sợ gió một hồi, thiếu chút nữa cũng khóc rống theo.” Lâm bầm lâu bầm nhắc đi nhắc lại.

“Đại ca, cảm ơn huynh!” Đầu kia, truyền đến người nào đó nói lời cảm tạ ân giãi ba năm.

“Không khách. A?” Đột nhiên phát hiện vừa rồi hình như mình nghe được cách xưng hô mong ước đã lâu kia, Nam Cung Dịch nhìn người nào đó, lại chỉ chỉ mình. “Àch. Thương đệ, ta không có nghe lầm chứ?”

“Đại ca, cảm ơn huynh!” Xấu hổ da mặt ửng đỏ, nói lại lần nữa cho hần vui mừng.

Thực. Thực sự không có nghe lầm!

Kinh ngạc cảm động, sau đó không lâu, nam nhân nào đó được xưng là “võ lâm mạnh thường quân” khóc nức nở, thẳng đến rất lâu sau đó.

“Huỳnh đủ chưa?” Tiếng nói ảm đạm lạnh lùng mắng chửi, sắp chịu không nổi rồi.

“Thương đệ, kêu lại một lần đi, làm ơn!”

“.....”

Thoáng chốc, tiếng nữ tử yêu kiều cười cùng bé trai khanh khách vui cười vang vang, phiêu đảng trong thạch thất thật lâu không đi.....

Từ nay về sau, trong Nam Cung phủ liên thường thường có thể thấy hình ảnh hai đại nam nhân một trước một sau đuổi nhau chạy –

“Thương đệ, lại kêu một lần!” Suy cầu.

“Chờ huynh luyện được bản lĩnh nghe xong không khóc, ta tự nhiên sẽ kêu!”

“Thương đệ a.....”

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ôm Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.